

Laura Hastings

Secretul Şoimului

LAURA HASTINGS

SECRETUL ȘOIMULUI

Traducere din limba engleză
FRANCISKA DUMITRU

COPERTA DONE STAN

LAURA HASTINGS The Falcon's Secret

RAO International Publishing Company

Mai 1994

„O povestire plină de suspans, care mi-a captivat atenţia de la primele pagini, prinzându-mă în ţesătura ei de mister şi primejdie.”

Rendezvous

„Nu vă sfiiţi să aşteptaţi foarte mult de la această autoare; cărţile ei îi vor satisface şi pe cei mai pretenţioşi cititori!“

Heartland Critiques

Editura RAO va publica în continuare alte două romane bestseller ale Laurei Hastings:

Secretul Turturelei — The Turtledove’s Secret

Secretul Privighetorii — The Nightingale’s Secret

Capitolul 1

Pachetul fusese expediat din Dallas şi purta ştampila cu data de întâi a lunii. Era de mărimea unei cutii de pantofi, ambalat în hârtie cafenie şi lipit cu bandă adezivă. Eticheta era dactilografiată.

Adresa expeditorului nu era menţionată nicăieri.

Sosise, pe adresa agenţiei „Jameson, FitzGiven şi Asher“ din Washington D.C., la trei zile după ce fusese expediat. Întâi l-au preluat cei de la serviciul de securitate, aşa cum se obişnuia de când cu incidentul petrecut în urmă cu doi ani, când firma lucra pentru un guvern latino-american asediat de insurgenţi maoişti.

În acel incident un curier îşi pierduse braţul. Gândindu-se că braţul ar fi putut aparţine unui asociat sau - doamne fereşte - unui partener de afaceri, Jake Jameson dăduse personal dispoziţie să se ia cele mai drastice măsuri de securitate.

Pachetul fu cercetat cu ajutorul unui scanner care se dovedise prea scump pentru a fi achiziţionat de aeroporturile din tară, dar care era cel mai bun din câte se fabricaseră. Când se punea problema braţelor smulse, Jake Jameson nu se dădea în lături de la nicio cheltuială.

Pachetul trecu de filtrul serviciului de securitate. Gardianul notase în formularul pe care trebuia să-l completeze că pachetul conţinea imprimate.

În privinţa asta avea dreptate, dar pachetul conţinea totuşi o bombă. Era de genul celor ce nu pot fi depistate nici de oameni, nici de echipamentele sofisticate, dar acestea sunt cele mai bune.

Pachetul ajunse în biroul lui Kate Jameson după-masa târziu. Secretara îl puse pe o măsuţă, împreună cu alte dosare pe care trebuia să le vadă. Masa ei de lucru era, ca de obicei, încărcată până la refuz.

Kate lipsea. Plecase în Florida să se întâlnească cu un client care se plângea că o uzină guvernamentală deversa deşeuri lângă livada lui de portocali, îi periclita resursele de apă şi, în general, îl călca pe nervi.

Se întoarse târziu. Era trecut de nouă seara când avionul ateriză şi nu mai avea chef decât de un somn bun. De câteva zile se lupta cu un guturai şi era pe cale să fie învinsă. În afară de asta, nu putea suferi călătoriile cu avionul. I se înfundau urechile, ameţea şi începea să se gândească la moarte.

În apartamentul ei din Georgetown aerul era încins şi uscat. Deschise ferestrele atât cât îi permiteau sensorii sistemului de securitate, îşi făcu un

ceai şi se băgă sub cearşaf.

Dormi destul de bine, dar dimineaţa răceala devenise mai sâcâitoare. Făcu un duş fierbinte şi stătu un timp în faţa oglinzii, încercând să-şi compună o faţă cât de cât acceptabilă.

Părul roşcat, tuns scurt, îi stătea lipit de cap, avea cearcăne în jurul ochilor căprui, nasul roşu, pistruii păreau spălăciţi şi chiar aluniţa din colţul drept al gurii părea tristă. La douăzeci şi opt de ani se săturase de epitetele „drăguţă” şi „nostimă”, dar în clipa aceea le-ar fi acceptat pe amândouă.

Fardul o făcu să arate ca un oaspete de onoare la priveghi. Se hotărî totuşi să nu-l şteargă, îşi perie părul pe spate, îl prinse cu o agrafă şi îmbrăcă un costum cu imprimeuri mov şi purpurii. Fusta scurtă îi punea în evidenţă picioarele, dar Jake nu era încă pe deplin convins că era un compleu de bun-gust.

Oricum, se bucura de un statut aparte faţă de ceilalţi asociaţi, nu numai pentru că era nepoata lui Jake, ci şi pentru că se ocupa de un sector mai special al afacerilor firmei. Era reprezentanta unor grupări ecologiste şi a altor grupuri sociale care permiteau partenerilor lui „Jameson, FitzGiven şi Asher” să spună că nu făceau afaceri numai de dragul banilor.

Erau zile când i se părea că principalul scop al vieţii ei era să fie bătaia de joc a celorlalţi. Însă erau şi zile când reuşea într-adevăr să realizeze ceva. Acele zile îi dădeau puterea să continue.

Ajunse la birou puţin după şapte jumătate, luă o cafea şi o gogoaşă de la unul din automatele din holul de la parter şi urcă în ascensor. Câţiva conştiincioşi, mereu aceiaşi, erau deja în birouri, dar majoritatea personalului nu sosea înainte de ora nouă. Îşi lăsă servieta să cadă după uşă, dădu puţin deoparte grămada de dosare de pe birou, cât să-şi poată aşeza paharul de carton plin cu cafea, şi se aşeză încercând să citească actele pregătite.

O jumătate de oră mai târziu se hotărî să arunce o privire prin corespondenţa sosită. Erau chestiile obişnuite - conferinţe de presă ale diferiţilor congresmeni, invitaţii, memorii şi câteva scrisori la care trebuia să răspundă.

Şi mai era pachetul.

Încercă să smulgă banda adezivă, îşi rupse o unghie şi scotoci în birou până găsi o foarfecă. Sub hârtia de ambalaj cafenie descoperi o cutie de pantofi, cu colţurile turtite de uzură şi firma producătoare aproape ilizibilă.

Kate se încruntă. Întoarse hârtia de ambalaj pe toate părţile, încercând să descopere adresa expeditorului, dar nu exista nimic altceva în afară de adresa firmei, lipită cu scotch. Tocmai încerca să desprindă eticheta când sună telefonul.

Auzi în receptor vocea sonoră a lui Jake. Împlinea şaptezeci şi cinci de ani în august, dar era încă în putere.

— Kate, fetiţo, mă bucur să te aud, spuse el. Eşti ocupată?

— Nu, răspunse ea, deşi legile nescrise ale firmei interziceau categoric aşa ceva. Asociaţii şi partenerii erau întotdeauna ocupaţi, făceau întotdeauna ceva ce trebuia remunerat, bine-nţeles din contul clienţilor. Agenda fiecăruia arăta de parcă niciunul n-ar fi mâncat, dormit sau nu şi-ar fi făcut nevoile fiziologice vreodată. Lui Jake îi plăcea să fie aşa.

— Bine, spuse el trecând peste aceste considerente minore, pe care el - şi numai el - le putea ignora. Vino până la mine.

— Acum?

— Mai târziu o să fii ocupată, nu-i aşa?

Pricepu aluzia. Cafeaua va mai trebui să aştepte, dar oricum era mai gustoasă după ce stătea o oră-două în paharul de carton. Gogoaşa o mâncase deja.

— Am plecat!

închise telefonul, luă câteva şerveţele şi se îndreptă spre uşă. Pachetul rămase uitat pe biroul din spatele ei.

Capitolul 2

— Suc de prune, spuse Jake. Bei şaişpe uncii de suc de prune în fiecare zi şi n-o să mai răceşti atât de des. E chiar mai bine dacă-l încălzeşti.

Kate strănută, îşi suflă nasul şi se aşeză pe scaunul oferit de Jake, la distanţă cât mai mare de el. Înalt, cu părul argintiu, bronzat şi suplu, Jake era imaginea vie a sănătăţii şi intenţiona să rămână mult timp aşa.

— Nu răcesc des, îi reaminti, şi nu pot să sufăr sucul de prune.

— Întotdeauna ai fost încăpăţânată, spuse el, nu fără o notă de dragoste în glas. Ochii, de un albastru deschis, străluceau pe faţa asprită în anii tinereţii de vânturile puternice din Texas şi, mai nou, bronzată de soarele blând din cele mai bune stațiuni turistice ale lumii.

Jake ajunsese departe, dar nu uitase niciodată, de unde plecase. Asta îi folosea în a-i convinge pe oameni că e un tip de treabă, în care puteau avea încredere.

— Cel mai zăpăcit copil din câţi am întâlnit, spuse cu voce nazală, şi crede-mă, asta spune ceva.

— Dar tot e ceva de capul meu, nu-i aşa? rânji ea.

— Ar fi, dacă te-ai hotărî să te aşezi la casa ta şi să-mi dai nişte strănepoţi, dar să lăsăm asta acum. Ce probleme ai azi de rezolvat?

Îşi şterse nasul, tuşi, apoi vorbi.

— Afacerea Amsco începe să se înfierbânte. Am fost acolo ieri şi e o bramburează întreagă. Apoi mai e legislaţia responsabilităţilor internaţionale care trebuie să fie votată de comitet, luna viitoare. Mai avem câteva propuneri privind normele de control, chestii obişnuite.

— Bine, mă bucur să aud că nu e nimic grav.

— Păi, de fapt totul e…

Jake o opri ridicând mâna.

— Aş vrea să faci ceva pentru mine.

— Desigur, cu cea mai mare plăcere dar…

— E vorba de o proprietate pe care aş vrea să o cumpăr. Se află la sud de Dublin, într-un loc numit Ardara. Vreau să faci o mică verificare pentru mine.

— Verificare? Dar de ce?

Dădu din umeri şi îşi împreună degetele, privind-o binevoitor.

— Vreau să fiu sigur că nu sunt probleme.

Kate se încruntă. Fusese în Irlanda de câteva ori, în excursii scurte, de afaceri. Nu putea spune că fusese prea impresionată.

— Ce fel de probleme?

— S-au făcut nişte încercări de industrializare a regiunii. Nu prea multe, dar destule ca să-mi pun unele întrebări. Vreau să fiu sigur că nu există halde de reziduuri, contaminare a apelor, lucruri de genul ăsta. Am de gând să mă ocup de terenul acela mai mult timp. Se poate foarte bine să ţi-l donez ţie şi nepoţilor, de care încerc să nu amintesc prea des. Evident, înainte de a-l cumpăra vreau să fiu sigur de ceea ce primesc.

Kate se foi în scaun, jenată. Ezita să o spună deschis, dar toate sunau ciudat. De ce era nevoie ca ea să meargă acolo?

— N-ar face treabă mai bună cineva de prin partea locului? întrebă ea.

— În probleme de acest fel, cel mai sigur este să apelezi la membrii familiei. Harris îţi va prelua problemele de serviciu. As vrea să pleci în seara asta.

Se pare că nu avea drept de replică. Ar fi putut să-l facă să se răzgândească, dar nu ar fi meritat efortul. Când Jake îşi punea ceva în gând, nimic nu-l făcea să renunţe. Voia ca ea să plece şi nu i se putea opune.

Se întoarse în birou şi îşi petrecu următoarele ore punându-şi în ordine dosarele cu probleme curente ca să i le predea lui Harris. Acesta era tânăr, sincer, cu ochii puţin cam bulbucaţi, dar bine intenţionat. Până acum, insignifiant din punctul de vedere al firmei, dar putea conta pe el că n-o să-i încurce prea mult afacerile.

În ultima clipă, înainte de a pleca spre casă, îşi aminti de pachet. Era tot acolo, pe marginea biroului, unde îl împinsese în timp ce lucra. Câţiva ţoii, şi ar fi căzut pe podea. Dar nu căzuse, era acolo, şi îl înşfăcă în timp ce ieşea pe uşă.

În mod normal nu ar fi avut timp să arunce o privire în cutie înainte de a pleca la aeroport. Dar maşina întârzie câteva minute. Neavând altceva mai bun de făcut şi simţindu-se neliniştită de perspectiva unui nou zbor, băgă un deget sub capacul prins în scotch şi-l smulse.

Capitolul 3

Rămas singur în birou, Jake se lăsă pe spate în fotoliul comod din piele. Strecură un deget în buzunarul vestei şi scoase o cheie prinsă de un lanţ. Era cheia de la sertarul de sus al biroului.

Sertarul ascundea telefonul lui particular. Cu ani în urmă învăţase cum să descopere dacă telefonul îi era ascultat şi era chiar foarte priceput. Era ceva folositor, dar cea mai importantă achiziţie era instalaţia de bruiaj montată pe receptor. O dată pus în funcţiune dispozitivul, orice se vorbea la telefon devenea indescifrabil dacă nu dispuneai de un decodificator. Îşi schimba zilnic codul, după un plan stabilit cu mult timp în urmă, cunoscut numai de el şi de încă o persoană.

Telefonul era atât de sigur pe cât putea fi un aparat. Nu se amăgea cu asta, folosindu-l doar când era absolută nevoie şi atunci cu mare discreţie.

Aşeză telefonul pe birou şi apăsă tasta pentru convorbiri internaţionale, după care formă un număr. În aşteptarea legăturii, ciocănea absent în tăblia netedă cu stiloul Montblanc de aur.

Cineva răspunse la capătul celălalt al firului. Jake vorbi scurt, aşteptă, ciocănind din ce în ce mai nerăbdător şi vorbi din nou.

— Pleacă în seara asta.

— Bine, răspunse bărbatul de la capătul firului, este un lucru înţelept.

— Este probabil o pierdere de timp. A trebuit să improvizez. N-o să-i ia prea mult timp să înceapă să-şi pună întrebări.

— Ar fi o nenorocire. Cel mai bine pentru ea ar fi să stea deoparte până ne convingem că totul e în regulă.

— El e mort, spuse Jake agasat. Ce, crezi că se întoarce din mormânt?

— Cred că niciunul dintre noi n-a ajuns atât de departe fără să-şi fi luat toate măsurile de precauţie. Nu-i aşa?

Jake oftă. Îşi întoarse scaunul ca să poată privi pe fereastra din spatele lui. Cupola albă a Capitoliului strălucea în depărtare.

— Da, spuse el. Îi venea greu să recunoască, dar pungaşul ăla bătrân avea dreptate. Cât timp?

— Cât va fi nevoie. Ştim că strângea informaţii, dar nu am găsit nici urmă de ele. Experţii i-au puricat tot apartamentul. Nu am găsit nimic. Trebuie să fie în altă parte.

— Dacă există. Nu avem nicio dovadă. N-o sa-mi ţin nepoata la infinit pe tuşă, doar pentru că ţie ţi-e frică de un mort.

— Tie ar trebui să-ți fie frică, amice. El nici nu ştia de existența mea. Dar avea toate motivele să dorească să te distrugă.

— Motivele nu contează, știi la fel de bine ca mine. Tot ce contează este acţiunea.

Celălalt bărbat chicoti. Din prima clipă se înţeleseseră perfect.

— Adevărat, şi tu crezi că el nu era un om de acţiune?

— Era aproape ca toţi ceilalţi, o nulitate. De când a început să-ți pese de alţii?

— Nu-mi pasă. Nu-mi pasă decât de mine. Ar trebui să faci la fel.

— Îmi fac griji pentru Kate. Să nu faci vreo greşeală în legătură cu asta.

Omul de la mii de mile distantă scoase un sunet nerăbdător.

— Dacă i se întâmplă ceva, nu este vina mea. Ţine-o deoparte şi nu vor fi probleme.

Depindea de prea multe condiţii. Jake o ştia şi nu-i plăcea. Dar era tot ce putea obţine. Tâlharul ăsta bătrân era încă periculos, chiar după atâţia ani. Mult, mult mai periculos decât ar fi putut fi vreodată nenorocitul de Willy. Se simţea aproape vinovat că îl provocase pe sărmanul Willy. Dar ceea ce într-adevăr conta era că îşi păstrase mâinile curate.

După câteva clipe închise telefonul şi rămase nemişcat, privind pe fereastră. Priveliştea din faţa lui, emanând putere şi bunăstare, îl remonta de obicei. De data asta însă, nu se întâmplă aşa. Era prea preocupat de gândurile lui.

Nu era un bărbat sentimental, dar de câte ori se gândea la Kate, avea tendinţa să vadă în ea bebeluşul pe care i-l dăduseră în braţe la câteva minute după naştere. Se îndrăgostise pentru prima şi ultima oară în viață. Ultimii douăzeci şi opt de ani nu aduseseră nicio schimbare.

Trebuia să o protejeze. Dacă ar fi putut să plece şi el cu ea, ar fi făcut-o. Dar dacă ar fi plecat şi s-ar fi ivit vreo problemă, ar fi pierdut prea mult timp preţios rezolvând-o.

Nu, trebuia să rămână pe loc, deşi nu-i plăcea ideea de a o trimite pe Kate singură. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi displăcea mai tare. Avea nevoie acolo de cineva care să vegheze asupra ei. Cineva de încredere.

Se mai gândi o dată, apoi puse mâna pe un telefon.

Capitolul 4

Stewardul puse un „virgin mary“ pe tava din faţa lui Kate. Luă o înghiţitură, mulţumi printr-o mişcare a capului şi îl aşeză la loc. Îşi amintea vag de conversaţia pe care o avusese cu el privind efectele benefice ale sucului de roşii în caz de guturai. Nu se compara cu prunele.

Locul de lângă ea era gol. Risipi conţinutul cutiei pe pernă. Cutia o lăsase acasă. Arăta de parcă era gata gata să se dezmembreze şi ocupa prea mult loc. Pusese totul într-un plic înainte de a se grăbi la maşină.

Era o cantitate apreciabilă - tăieturi din ziare, unele vechi şi îngălbenite de vreme, altele mai noi, alături de notiţe scrise de mână şi cu cerneală decolorată, fotografii alb-negru şi o reproducere în culori a ceea ce părea o pictură ruptă dintr-o revistă.

Toate acestea, plus o scrisoare de la Willy March. Bărbatul despre care n-ar fi trebuit să ştie nimic, dar aflase. Bunicul ei adevărat.

„Draga mea Kate“, spunea scrisoarea. Acesta fu primul şoc. N-ar fi crezut că ştia de existenţa ei, cu atât mai puţin cum o chema.

Continua şi mai rău: „Când vei citi asta, eu voi fi mort“.

Se pare că lui Willy March îi plăcea să treacă direct la subiect.

„Mi-ar fi plăcut mult să te cunosc, dar n-a fost să fie aşa. Înainte de a începe să adun tot materialul ăsta pentru tine m-am gândit foarte bine dacă ar trebui s-o fac. Până la urmă mi-am zis că de-acum eşti mare şi ai dreptul să ştii, deci iată-l.

Jake şi cu mine am fost prieteni multă vreme. Am copilărit împreună în Calhoon County. Viaţa era dură pe acolo, dar am reuşit să o scoatem la capăt. Jucam fotbal împreună şi imaginează-ţi că ne-am îndrăgostit de aceeaşi fată.

Când japonezii au atacat Pearl Harbour, ne-am înrolat împreună. Am trecut oceanul pe acelaşi vapor. Am fost rănit la Salerno şi m-am întors acasă. Pe atunci mama ta avea doar trei ani, n-o văzusem niciodată şi m-am simţit foarte fericit.

Jake s-a întors mai târziu şi lucrurile au început să scârţâie. M-am tot întrebat în toţi aceşti ani. Pur şi simplu nu puteam ierta. Poate ar fi trebuit. În orice caz, vreau să ştii că n-am fost bolnav sau mai ştiu eu ce. Mulţumesc lui Dumnezeu, întotdeauna am fost sănătos. Lui Jake nu-i place să i se opună cineva, dar asta cred că ai aflat-o deja. Din clipa în care mi-am dat

seama cum a acționat Jake, am ştiut că zilele îmi sunt numărate. Acum sunt şi ale lui!

Aş putea să-ți spun direct, dar aşa cum văd eu lucrurile, nu m-ai crede. Aşa că, fetițo, iată. Cele de față îţi sunt trimise de un prieten al meu din Texas. El ştie ce am descoperit şi este gata să-l demaşte pe Jake. Dar, dacă vrei, tu îl poţi opri. Tot ce ai de făcut este să afli adevărul, apoi să hotărăşti ce vei face. Ai treizeci de zile.

Fetiţo, te iubesc aşa cum am iubit-o şi pe mama ta. Îmi pare foarte rău că nu ne-am putut întâlni, dar poate o să avem ocazia într-o lume mai bună ca asta.

Cu toată dragostea, Willy March.

P.S. Păzeşte-te!"

Kate puse scrisoarea jos, îşi lăsă capul pe speteaza fotoliului şi închise ochii. Trebuia să fie o glumă. Una proastă, dar oricum, o glumă.

În primul rând, Jake Jameson se născuse în Virginia, nu în Texas. Probabil n-a pus piciorul niciodată într-un loc numit Calhoon County. Şi mai mult ca sigur nu l-a cunoscut le Willy March.

Şi pe nevasta lui Willy, Leslie Ann, n-a întâlnit-o decât după ce ea a divorţat de Willy şi a venit în Nord cu fetiţa ei, Sally. Jake şi Leslie Ann au făcut cunoştinţă la Washington, unde el lucra pentru guvern.

S-au îndrăgostit, s-au căsătorit şi Jake a înfiat-o pe Sally. Când la optsprezece ani Sally a rămas însărcinată, el a fost acela care a stat alături de ea, a primit copilul în casa lui şi a înconjurat-o pe Kate cu toată dragostea. Făcuse tot ce putuse pentru Sally. Nu era vina lui că într-o noapte de iulie aceasta s-a prăbuşit de pe o stâncă, lăsându-şi bebeluşul orfan.

Kate nu o cunoscuse pe mama ei, iar bunică-sa muri la scurt timp după aceea. Dar pe Jake îl cunoştea. Era bărbatul care o crescuse, era păzitorul, mentorul ei şi ultima persoană din lume pe care ar fi crezut-o în stare să o trădeze.

Nimic din toate acestea nu explica prezenţa fotografiei celor doi bărbaţi. Era o poză alb-negru, decolorată de trecerea timpului.

Totuşi, se putea vedea că cei doi stăteau în faţa unei biserici vechi din piatră. În spatele ei se observa un indicator arătând spre stânga, purtând numele unei localităţi ce părea să fie în Italia. Amândoi purtau uniforme şi se ţineau de braţ. Păreau tineri şi puţin nervoşi, dar zâmbeau.

Pe spatele fotografiei, o mână scrisese: „Jake şi cu mine, mai ’42“.

Întoarse din nou fotografia şi o privi îndelung. În dreapta bărbatului mai scund stătea Jake. Oricât de greu îi venea să recunoască, era inconfundabil. Era mai tânăr cu vreo cincizeci de ani, dar trăsăturile erau aceleaşi, ochii ageri privind în obiectiv, bărbia voluntară şi nasul care fusese rupt, după cum povestea el, într-un accident de călărie, în copilărie.

Purta o uniformă fără prea multe însemne, dar văzuse destule filme de război ca să-şi dea seama că era o uniformă americană şi că el avea gradul de caporal. Nu susţinuse niciodată că ar fi fost înaintat la gradul de ofiţer. De fapt, se mândrea că fusese doar soldat. Abia mai târziu, după război, ajunsese atât de sus.

Cine era celălalt bărbat? Dacă era să dea crezare inscripţiei de pe spate, era Willy March. Dacă era să dea crezare scrisorii, mare parte din cele povestite de Jake despre el însuşi şi chiar despre originea ei - era o minciună.

Iar dacă ar fi crezut cele sugerate, Jake avea oarecare amestec în moartea lui Willy March.

Treizeci de zile şi după aceea cineva avea să-l demaşte pe Jake. Să spună ce? Nu avea nici cea mai mică idee şi nimic din conţinutul cutiei nu părea să-i dea vreun indiciu. Era un talmeş-balmeş pentru care îi vor trebui ore, poate chiar zile să-l sorteze.

Treizeci de zile începând de când? Ar fi dorit să fi păstrat hârtia de ambalaj ca să vadă data expedierii. Fusese plecată din oraş două zile. Dacă pachetul sosise imediat după plecarea ei din Florida, putea să fi fost expediat cu o săptămână sau mult mai în urmă. Cât timp îi mai rămânea şi, de fapt, trebuia oare să-şi facă griji din cauza asta?

Fără îndoială, era o glumă.

Dac-ar fi deşteaptă, ar da uitării întreaga poveste. Şi poate chiar aşa ar face, dacă n-ar fi una din tăieturile din ziar. Era decupat dintr-un ziar din Dallas, apărut în urma cu cinci săptămâni şi purta un titlu de-o şchioapă: „Victima accidentului rutier cu autor necunoscut a fost identificată”. Un bătrân pe numele de William Andrew March fusese călcat de o maşină necunoscută pe când traversa strada.

Domul March murise la câtva timp după aceea la „Memorial Hospital”. Oricine putea da vreo informaţie despre identitatea şoferului era rugat să se prezinte imediat la sediul poliției.

Asta o dădu peste cap. Nu ştia nimic şi, după cum se simţea, nici nu voia să ştie. Luă o înghiţitură zdravănă din băutura de pe măsuţă şi se hotărî ca la prima ocazie când va mai deschide plicul să-şi pregătească dinainte un pahar de vodcă. Singurul lucru pe care-l dorea era să doarmă şi să uite.

Chiar reuşi să o facă un timp, dar adânc, în subconştientul ei, ceasul mergea implacabil înainte.

Îl vedea, atât de aproape încât l-ar fi putut atinge, şi ştia că din clipă în clipă va suna, marcând scurgerea timpului de care dispunea. Nu voia să se întâmple, dar asta nu avea nicio importanţă. Sunetul ceasului o va smulge definitiv din lumea ei plină de siguranţă şi nu va putea face nimic pentru a împiedica dezastrul.

Apoi un bărbat o întreba dacă se simte bine şi în acel moment se trezi, ameţită şi dezorientată, şi se uită mirată la stewardul care stătea lângă fotoliul ei. Se pregăteau să aterizeze. Poate dorea să bea ceva?

Scutură din cap şi-l aşteptă să plece înainte de a se ridica în picioare. Se duse la spălător şi se căzni să se dezmeticească. Avionul îşi începuse coborârea lină şi aerul se umplu de zgomotul centurilor de siguranţă cuplate una după alta. Se întoarse la locul ei şi se conformă dispoziţiilor stewardului.

Prin geamul rotund putea vedea hăul care se căsca sub ea, acoperit din când în când de un nor răzleţ. Irlanda se apropia vertiginos de ea, strălucind într-o multitudine de nuanţe de verde. Încercă să nu se mai gândească la nimic altceva, dar în străfundurile sufletului ei simţea zbuciumul vântului fierbinte din Texas. Willy March pusese mâna pe şi nu era dispus să-i dea drumul.

Tic-tac.

Capitolul 5

Dunmore luă geanta neagră de sibir din fundul dulapului şi o duse în baie. Trase fermoarul, băgă la repezeală aparatul de ras, câteva mărunţişuri şi o închise.

Traversă dormitorul, înşfăcă o haină sport şi o puse pe el, mutând geanta dintr-o mână într-alta.

Se opri în bucătărie doar cât să deschidă uşa frigiderului. Nu era nimic ce ar fi trebuit aruncat. I se întâmpla destul de rar să mănânce în apartament.

Luminile erau cuplate la un aparat care avea să le stingă puţin înainte de răsăritul soarelui. Sistemul de securitate era sofisticat şi bine camuflat.

Apartamentul era mobilat simplu dar elegant. Un cunoscător ar fi remarcat imediat cele câteva sculpturi excelent lucrate, precum şi colecţia de acuarele datând din secolul al XIX-lea, cu care s-ar fi mândrit orice muzeu din lume.

Nu ducea o viaţă ostentativă - în meseria lui, ar fi fost o prostie. Dar nici nu-şi interzicea lucrurile ce îi făcea plăcere.

Avea în geantă o trusă medicală, un binoclu foarte puternic, o hartă topografică a regiunii unde urma să meargă - poseda o colecţie foarte bogată acasă - şi hainele necesare pentru o excursie de scurtă durată.

Nu purta niciun fel de armă. Nu putea conta întotdeauna pe ineficienţa serviciilor de securitate de pe aeroporturi şi prefera să nu rişte. De altfel, era foarte bun în lupta corp la corp.

Înainte de a închide uşa îşi smulse un fir de păr negru din cap şi îl aşeză într-un loc anume. Înalta tehnologie era nemaipomenită, dar vechile metode meritau încă tot respectul.

Aşteptă liftul fluierând distrat, urcă în el şi apăsă pe butonul pentru subsol, unde se afla garajul. Drumul până la aeroport era scurt. Avea o rezervare pentru cursa care pleca în mai puţin de două ore. De felul lui, nu dormea mult şi asta era cu atât mai valabil atunci când avea o sarcină de îndeplinit.

Simţea aceeaşi emoţie care îl cuprindea la începutul fiecărei misiuni noi. Profesiunea lui avea multe avantaje, nu numai materiale. Îi plăcea variaţia. De data aceasta avea misiunea de a proteja, deşi afacerea nu era chiar atât de clară.

Nu era exclus să dea peste o ofertă mai bună.

Caz în care, s-ar putea întâmplă să sufere unul din rarele eşecuri regretabile, dar inevitabile, ale carierei lui. Îşi pipăi zâmbind paşaportul din buzunarul de la piept, îşi reaminti numele sub care călătorea de data aceasta şi se strecură la volan.

Capitolul 6

Bărbatul care o aştepta la ieşire avea în jur de patruzeci de ani. Era îmbrăcat într-un costum de tweed gri, bine croit, la care asortase o cravată în ton şi un zâmbet politicos. Se prezentă ca fiind Kevin O'Donnell, avocat la o firmă din Dublin. Kate înţelese că se ocupa de cumpărarea proprietăţii în numele lui Jake.

— Am primit un fax de le domnul Jameson în care mă anunţa de sosirea dumneavoastră, spuse, şi m-am gândit că n-ar strica să vă conduc.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, răspunse ea. Nu am fost prevenită în legătură cu această călătorie, aşa că sunt cam pe dinafară.

El înclină capul şi întinse mâna după geanta de voiaj. Kate se prefăcu că nu observă şi continuă să o ţină strâns. Bărbatul îşi retrase mâna şi arătă spre ieşire.

— Putem merge?

Kate păşea alături de el, ascultându-l sporovăind despre teren. Era la jumătate de oră distanţă, la sud de oraş, cu o suprafaţă destul de mare, ceva ce nu apărea prea des la vânzare.

Exista şi un conac în stare excelentă, deşi, din câte pricepuse, domnul Jameson ar putea dori să îl mărească. Bineînţeles, beneficiau de toate drepturile de vânătoare şi pescuit. Cele câteva hectare de pământ cultivat sunt bine irigate, existând disponibilităţi suplimentare. Foarte retras.

— Mă tem că nu are telefon, spuse el pe când ieşeau din aeroport şi se îndreptau spre maşina neagră parcată în apropiere. Un şofer în uniformă stătea lângă ea.

— Dacă aş fi ştiut din timp, aş fi instalat unul. Oricum, este conectată la reţeaua electrică şi în perioada aceasta a anului nu prea e nevoie de căldură, deşi boilerele funcţionează perfect.

— Crezi că e în ordine să folosesc casa?

— Absolut. Proprietarii sunt nerăbdători să încheie târgul cu domnul Jameson.

Aşa se întâmplă cu toţi partenerii lui Jake. O cuprinse un sentiment de deprimare. Încercă să-l alunge şi se urcă în maşină.

Maşina gonea spre sud, printre stâncile de granit şi văile pietroase şi adânci ale munţilor Wicklow, lăsând în urmă lacuri cu ape negre ce

înghiţeau lumina soarelui şi dealuri acoperite de o pătură multicoloră de flori de câmp. Casa era departe de drumul principal, în vecinătatea unei cascade magnifice. La prima vedere părea o grămadă de bolovani cenuşii. Prima impresie nu se schimba prea mult nici la o privire mai atentă.

Kate văzu un turn dreptunghiular alături de care stătea retrasă căsuţa portarului. În spatele acesteia, o poartă cu arcadă dădea spre ceea ce fuseseră grajdurile. În planul îndepărtat se zărea un amalgam de clădiri şi corpuri adăugate de-a lungul secolelor. Kate nu se încumetă să ghicească numărul camerelor. Spera să găsească un pat, măcar într-una din ele.

— E parţial mobilată, spuse O'Donnell. Există o femeie în sat care ar putea să vină să vă ajute din când în când. Mi-am permis să închiriez o maşină.

— Nu cred că o să rămân prea mult.

— Cum doriţi, spuse avocatul. Dar din câte ştiu, domnul Jameson doreşte ca atât terenul, cât şi clădirea să fie verificate minuţios. Asta înseamnă să treceţi prin toate actele întocmite în ultima sută de ani.

— O! spuse Kate.

— Ar trebui să le parcurgeţi cam într-o lună.

— Domnul Jameson nu mi-a spus că trebuie să rămân atâta.

— Mi-am dat seama când v-am văzut bagajul. Dacă nu vă supăraţi că întreb, face deseori asemenea lucruri?

— Nu, răspunse Kate încet. Jake cerea foarte mult de la oamenii cu care lucra. Dar nu se juca cu ei. Şi nici nu-i trimetea să facă o treabă particulară - ce nu putea fi decontată - dacă nu avea un motiv al naibii de bun.

Poate că şi avea, dar sigur nu se obosise să-i spună ei despre ce era vorba.

— Fără telefon? întrebă Kate.

O'Donnell clătină din cap.

— Mă tem că da. O putem rezolva, însă.

— V-aş fi recunoscătoare, spuse şi privi cu luare aminte casa, ce urma să-i devină cămin pentru următoarele săptămâni. Până la expirarea celor treizeci de zile.

Vizitară împreună casa. Se oferi să-i facă un scurt istoric al casei, dar Kate nu pricepu mare lucru. Era foarte veche, dar - o asigură el - nu era bântuită. Despre asta nu-şi făcea griji. Trebuia să înfrunte propriile ei fantome.

Îi arătă secretele funcţionării cuptorului Aga, verifică dacă toate produsele comandate erau în frigider şi, într-un târziu, plecă.

Probabil ar fi trebuit să-l servească cu un ceai. Cam aşa procedau oamenii civilizaţi, nu? Dar era frântă de oboseală şi, în afară de asta, era nerăbdătoare să mai treacă o dată peste conţinutul plicului.

Îşi turnă un pahar de lapte, se aşeză la masa din lemn de brad din bucătărie şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. Dacă ar fi avut telefon, ar fi încercat să-l găsească pe bărbatul care, după spusele lui Willy March, urma să-l demaşte pe Jake. Bineînţeles, nici nu ştia de unde să înceapă, poate doar cu tot statul Texas. La fel de bine se putea ca el să nici nu existe. Era imposibil de spus ce era adevărat.

Oftă şi întinse mâna după plic. Îl goli pe masă şi primul lucru care-i sări în ochi fu o fotografie înfăţişând un bărbat cu un copil în braţe. Acelaşi bărbat care era în fotografia cu Jake.

Părea să aibă douăzeci şi ceva de ani, iar copilul, cam trei. Faţa îi era asprită de vânt. Părul avea o culoare incertă, oricum părea mai degrabă blond sau şaten. Copilul avea părul de aceeaşi culoare, cârlionţat. Zâmbea, ca şi cum ar fi fost surprins în plin râset. Bărbatul îl privea cu ochii mari, cu acea mândrie care se citeşte pe chipul unor oameni mai ales când sunt în preajma copiilor lor.

Copilul era Sally Jameson, fosta Sally March până să fie adoptată de Jake. Mama lui Kate. Ştia că era ea, pentru că mai văzuse câteva poze de-ale ei înainte. În acelea era singură, surprinsă într-o rochie de petrecere sau jucându-se cu un ursuleţ uriaş. Pe atunci era mai mare, avea cam patru-cinci ani. Şi nu apărea în nicio poză sub cerul liber, pe un câmp întins.

Kate privi îndelung fotografia. Probabil că fusese făcută cu puţin timp după ce Willy se întorsese din război şi nu cu mult înainte ca Leslie Ann să-şi pună coada pe spinare şi să plece în Nord, luând-o pe Sally cu ea. Kate şi-a închipuit întotdeauna că bunica ei a avut motive întemeiate să facă ce a făcut, dar acum începea să-şi pună întrebări. Willy şi fetiţa păreau atât de fericiţi împreună.

Puse fotografia deoparte şi bău jumătate din paharul cu lapte. Stomacul nu prea-i făcea necazuri, dar şi când o făcea, nu era nicio plăcere. Trebuia să se adune. Nu avea cum să evite problema, din contră, devenea din ce în ce mai gravă. Era numai începutul.

Mai erau câteva fotografii - cele mai multe înfăţişând-o pe Leslie Ann. Una din ele îl reprezenta pe Jake. Părea foarte tânăr, în jur de şaisprezece ani, şi stătea alături de o fată care avea să-i devină mult mai târziu, într-o altă lume, soţie.

Asta dădea un răspuns întrebării dacă fusese sau nu vreodată în Calhoon County. Cu prima ocazie când îl întâlnea, trebuia neapărat să-l întrebe cum se făcea că a uitat unde s-a născut.

Nu, n-o va face. Va aştepta până va şti mai multe despre Jake.

Ultima fotografie era singura în culori. Fusese ruptă dintr-o revistă; se mai putea observa o parte din articolul de pe verso. Hârtia era de bună calitate, lucioasă. Din câte îşi putea da seama, era vorba de o revistă de artă.

Fotografia reprezenta o pictură renascentistă - deşi nu prea era sigură de asta. Înfăţişa un bărbat înveşmântat într-o mantie tivită cu hermină, şezând într-un scaun de lemn cu spătar înalt. Semăna cu cineva pe care-l întâlnise în cursul unor negocieri - dur, meschin, fără iluzii. Dacă nu ar fi remarcat felul în care era îmbrăcat, ar fi putut trece liniştită pe lângă el pe stradă. Ei bine, nu numai felul în care era îmbrăcat. Mai era şi şoimul. Stătea cocoțat pe braţul întins al bărbatului, privind ţintă din pictură. Ciocul coroiat şi ochii strălucitori se potriveau de minune cu ghearele ascuţite înfipte cu blândeţe în mâneca de catifea ce acoperea antebraţul bărbatului.

Nu era niciun indiciu despre cine pictase portretul, din ce revistă fusese decupat sau de ce se simţise Willy March obligat să-l includă în plic.

Ar fi fost prea uşor.

Oftă, se întinse ca să-şi dezmorţească spatele și-şi termină laptele. În bucătărie era linişte. Auzea zumzetul frigiderului, scârţâitul duşumelelor vechi şi foşnetul vântului suflând pe după colţurile de piatră ale casei.

Pentru prima dată de când plecase Kevin O’Donnell, îşi dădu seama că era complet singură, izolată în mijlocul regiunii, fără o casă măcar în apropiere.

Cel puţin, aşa credea ea. Casa era atât de mare încât s-ar fi putut ascunde o duzină de oameni fără ca ea să bage de seamă.

Acest gând o făcu să se hotărască să caute toate întrerupătoarele înainte de a se întuneca şi să arunce cu ocazia asta, o privire prin toată casa. La etaj găsi vreo jumătate de duzină de dormitoare cavernoase, unele goale, altele mobilate frumos. Într-unul din ele, patul fusese făcut, se aerisise iar în baie fuseseră pregătite prosoape curate.

Deşteptătorul mic de pe măsuţa de toaletă arăta că se înserase. Stomacul ei pretindea că este prânz. Restul corpului îi şoptea că e timpul de culcare.

Făcu un duş şi constată cu plăcere că suportul de prosoape era încălzit. Se pare că era aşteptată. Patul era răcoros, salteaua tare şi era chiar şi o veioză acceptabilă lângă pat.

Goli din nou plicul şi privi fotografia care-i înfăţişa pe Jake şi Willy, împreună. Pe Jake credea că îl cunoaşte. Willy rămânea însă un străin. Dar îl simţea din ce în ce mai apropiat.

Tăieturile din ziare datau din 1952. Primul articol era din „The Washington Post“ şi se referea la descrierea agenţiei „Jameson & FitzGiven“. Asher se asociase mai târziu, iar agenţia de relaţii cu publicul îşi schimbase profilul, devenind una dintre cele mai discrete firme de acest gen. Articolul era scris în termeni elogioşi. Despre Jake se scria că, de serviciile lui de consilier pe teme de investiţii a beneficiat până şi preşedintele ţării - probabil, Truman.

Truman fusese primul preşedinte slujit de Jake. Îi servise pe toţi cei care i-au urmat, indiferent din ce partid făceau parte. Era întotdeauna în spate - consilierul prezidenţial Jake Jameson - înalt, cu părul argintiu, cu un zâmbet permanent pe buze, ca o umbră a celui care tocmai se afla în vizită la Casa Albă.

O dată sau de două ori, de-a lungul anilor, fusese convins să accepte o funcţie adevărată - subsecretar de stat în timpul legislaturii lui Eisenhower, ceva în legătură cu energia, pe timpul lui Carter. Dar prefera să lucreze în umbră. Aşa obţinea rezultate mai bune.

Mai erau vreo duzină de alte articole, ultimul datat cu o săptămână înainte ca Willy March să-şi găsească sfârşitul pe o stradă din Dallas. Era vorba despre recepţia de la o ambasadă, la care participase şi Kate. Numele ei era menţionat alături de cel al lui Jake.

Se înfioră. Încerca un sentiment ciudat la gândul că atâţia ani Willy March îl ţinuse sub observaţie pe Jake - şi implicit pe ea. Grija cu care încercase să afle cu ce se ocupa Jake era aproape obsesivă. Făcuse chiar şi însemnări, cu un scris ce devenea din ce în ce mai înghesuit, pe măsura scurgerii anilor.

Le răsfoi în pripă, dar nu pricepu prea mult din ele. În mare parte erau frânturi de gânduri, urmate de regulă de semne de întrebare. „Braunsweiger, Schlossberg, Gessel? Jake 45, Volker??“ Nimic din toate astea nu avea vreo semnificaţie pentru ea. Nu era nici măcar sigură că lui Willy îi spuneau ceva. Nu putea fi sigură că obsesia lui în legătură cu Jake era raţională.

Doar de două lucruri era convinsă - că, din nu se ştie ce motive Jake îi ascunsese cu bună ştiinţă adevărul în legătura cu trecutul său şi cu perioada în care o întâlnise pe Leslie Ann, şi că ameninţarea lui Willy de a-i face rău lui Jake nu putea fi ignorată.

De fapt, erau trei - că, în ciuda celor afirmate de Willy în scrisoare, nu avea de ales. Trebuia să ajungă la rădăcina celor ce se întâmplaseră şi încă repede.

Capitolul 7

Încă dormea când cineva sună la uşă. Sunetul strident se rostogoli prin holul de la intrare, se lovi de pereţii lambrisaţi şi răsună în casa scării, purtat de vârtejuri de aer proaspăt.

Kate sări din pat cu inima bătând şi privi speriată în jur.

Unde se afla? Cine era? Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ce era cu sunetul acela oribil?

Împiedicându-se, reuşi să-şi îmbrace halatul şi să coboare scările înainte ca blestemata aceea de sonerie să înceapă iar să sune. Smulse uşa cu putere şi rămase cu ochii la bărbatul, a cărui siluetă umplea aproape în întregime cadrul uşii.

— Ce este?

Bărbatul o privea cu un zâmbet amuzat. Coborî puţin vocea ca ea să audă ce spunea.

— Bună dimineaţa, domniţă. Îmi pare rău că vă deranjez. Mi s-a spus în sat că ar trebui să vin să vorbesc cu dumneavoastră.

— Sunteți american?

Nu era greu de dedus. Avea un accent specific Midwestului. Şi în afară de asta, unde mai erau bărbaţi atât de înalţi şi supli, cu umeri laţi, şolduri înguste, cu riduri fine în jurul ochilor de un albastru glacial, cu un zâmbet pe cât de diplomatic, pe atât de binevoitor?

Îşi trecu degetele prin părul ciufulit şi se hotărî - pentru a câta oară? - să-şi cumpere un halat de baie nou.

— Într-adevăr, spuse el, şi îi zâmbi din nou. Nat Murdock. Dumneavoastră sunteți domnişoara Jameson?

— Cel puţin aseară, la culcare, eram. Era conştientă cât de nepoliticoasă era, şi încercă să se stăpânească puţin. Vă rog să mă iertaţi. De abia am sosit şi am impresia că drumul m-a obosit mai mult ca de obicei.

— Îmi pare foarte rău că v-am trezit.

— Nu dumneavoastră sunteţi de vină… soneria.

Îşi scutură capul, încercând să se dezmeticească. Urechile îi ţiuiau.

— Dumnezeule, ce tărăboi! Jake va trebui să se ocupe de asta.

Gândea cu glas tare, aşa cum făcea ori de câte ori era luată pe nepregătite. Un bărbat înalt de şase picioare, cu nişte ochi blânzi de căţeluş, era ultimul lucru la care se aştepta atât de dimineaţă.

Nat Murdock încruntă sprâncenele.
— Jake?
— N-are importanţă. Iertaţi-mă, de ce spuneaţi că aţi venit?
— Mi s-a spus în sat că ar trebui să stau de vorbă cu dumneavoastră.
Băgă de seamă că tot nu se făcuse înţeles şi arătă spre maşina parcată pe aleea presărată cu pietriş.
Kate o văzu pentru prima oară. Era ca mii de alte, maşini - micuţă, anodină, probabil împrumutată. Bancheta din spate era ocupată de bagaje. Văzu mai multe undiţe fixate pe portbagajul maşinii.
— Mă gândeam să-mi încerc norocul, spuse Murdock. Dar aveţi tot felul de interdicţii pe-aici. Mă gândeam să vă cer permisiunea.
— Dar nu eu sunt proprietara acestui teren. Încă nu s-a vândut.
Bărbatul dădu din umeri.
— Nu ştiu ce să vă spun, domniţă. Nu prea e în regulă să pescuieşti fără permis, deşi, recunosc, am făcut-o de câteva ori. Ce-ar fi să-mi spuneţi că nu aveţi nimic împotrivă şi cu asta să încheiem discuţia?
Văzând-o că ezită, adăugă:
— Dacă reuşesc să prind ceva ca lumea, vă promit să împart cu dumneavoastră.
Fără să vrea, izbucni în râs. Era cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise în ultimul timp, deşi îi venea să-l dea afară. Aşa că rămase pe loc, discutând despre ce s-ar putea face cu nişte peşti morţi.
— De ce nu? Vedeţi-vă de treabă. Sper să aveţi succes.
Duse un deget la frunte în chip de salut.
— Mulţumesc, vă sunt recunoscător.
Coborî treptele şi spuse, peste umăr:
— Am vorbit serios. Dacă prind ceva bun, mă întorc la dumneavoastră.
— Nu exageraţi. Nu sunt o bucătăreasă prea pricepută.
Zâmbi, de parcă ceea ce auzise nu îl surprindea prea tare şi se îndreptă spre maşină. Rămase un timp în uşă, până ce îşi dădu seama că îl privea insistent şi închise repede uşa. În timp ce intra în bucătărie auzi maşina îndepărtându-se.
Urcă scările cu o ceaşcă de cafea în mână. Conţinutul plicului era încă risipit pe pat. Adună totul şi începu să se îmbrace.
Avea nevoie de un plan. Dacă îl cunoştea într-adevăr pe Jake - deşi nu mai era deloc sigură de asta - peste puţină vreme va verifica ce face ea aici.

Trebuia să pregătească ceva ca să-l convingă de faptul că făcea exact treaba pentru care fusese trimisă.

Tot gândindu-se, îşi îmbrăcă blugii şi un pulover gros. Avea nevoie de mai multe lucruri, din moment ce nu venise pregătită să stea prea mult. Murdock pomenise ceva despre sat, dar asta va mai trebui să aştepte. Se va întoarce la Dublin, va rezolva ce se poate rezolva şi până va reveni, va avea poate norocul ca telefonul să fie instalat.

Ieşi din casă, încuie uşa în urma ei şi urcă în maşina pe care i-o închiriase O'Donnell. Când părăsi aleea şi intră pe drumul principal îl zări pe Nat Murdock printre copaci. Nu era sigură că era el. Îl îndepărtă cu hotărâre din minte.

*

*   *

Dosare. Grămezi, metri cubi de dosare, probabil zeci de kilometri, toate aruncate de-a valma în subsolul Primăriei, demonstrând încă o dată teoria potrivit căreia în ţara asta nu se mai aruncase nimic de la vikingi încoace.

— Hărţile topografice or să vă dea unele din informaţiile pe care le căutaţi, spuse funcţionara tânără, cu faţa palidă, dar după aceea veţi dori să vedeţi actele originale. Sunt în partea aceasta. O să vă ia ceva timp, adăugă ea, parcă cerându-şi scuze. Încercăm să trecem totul pe microfilme, dar sunt atât de multe…

Kate dădu din cap absentă. Jake vroia deci să se verifice nu numai proprietatea în sine, ci toată zona înconjurătoare? Auzi, o lună! S-ar putea să se ocupe de asta tot restul vieţii.

Fără îndoială, aşa va fi, dacă nu se va apuca de treabă. Afară era o vreme superbă, care o făcea să viseze la plimbări nesfârşite. Îi veni în minte Nat Murdock cu partida lui de pescuit şi oftă.

Capitolul 8

Patru ore mai târziu, ieşi din clădirea Primăriei şi începu să se plimbe fără ţel, pe străzi. Petrecuse destul timp în Dublin, în călătorii de afaceri, ca să aibă habar unde se afla; era însă grăbită să ajungă într-un loc anume.

Dorea în primul rând să-şi limpezească mintea, ceea ce nu era deloc uşor, din moment ce avea capul plin de date topografice, acte confuze şi hotare de proprietăţi care, deşi păreau neschimbate de generaţii, erau totuşi teribil de greu de localizat.

Tot mergând - ceea ce nu-i luă prea mult timp, din moment ce zona centrală a Dublinului era foarte compactă - ajunse la malul râului Liffey şi rămase cu privirea aţintită asupra valurilor negre. De cealaltă parte a podului se zărea Ormond Quay, pe care-l vizitase cu prilejul unei călătorii anterioare. Magazinul se afla în acelaşi loc, pitit în penumbra unei alei înguste ce se deschidea de pe chei.

Părea să fie închis. Storul de pe uşă fusese tras şi nu se vedea niciun semn că proprietarul avea de gând să se întoarcă. Dezamăgită, dădu să facă drum întors când zări pisica.

Cu o blană bogată, neagră ca noaptea, traversa strada ţinându-şi coada ţeapănă în sus. O privi scurt şi sări peste pervazul ferestrei deschise, umbrită doar de o draperie în carouri roşii. Se auzi un murmur de voci.

Kate bătu la uşă. Dacă era ceva ce învăţase de la Jake, era să nu fie ruşinoasă. Tot el avusese grijă să o iniţieze în bunele maniere, aşa că atunci când uşa se deschise în fata ei, ştia exact ce avea de spus.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, începu dar se opri brusc, realizând că se adresa golului din deschizătura uşii. Coborî încet privirea.

Piticul nu-i ajungea mai sus de talie. Avea un trup îndesat, uşor deformat la şolduri şi umeri. Capul, ce părea supradimensionat, era acoperit de un păr castaniu strâns la spate în coadă de cal. Ochii negri, impenetrabili, îi aruncară o privire dezaprobatoare.

— Nu vedeţi că este închis?

Dădu să închidă uşa. Kate făcu un pas înainte, cât să blocheze uşa.

— Îl caut pe domnul Barton.

— A plecat, s-a evaporat, aşa cum ar trebui să faci şi dumneata. Te-aş invita înăuntru, dar trebuie să-i dau pisicii ceaiul. Pa - pa!

— Pa - pa?

— E o expresie. Revoltător cât de needucaţi sunt tinerii din ziua de azi. Nu ştii chiar nimic?

Se simţi cuprinsă de un sentiment straniu, potrivit atmosferei de irealitate ce domnea în jur. Pisica mieună insistent, ca pentru a-i atrage atenţia.

— Doar că n-am mai auzit pe nimeni rostind expresia asta, şi mai ştiu că pisicile nu beau ceai.

— Ohoo, ca să vezi, o expertă în rasa felinelor. Barton a plecat, eu plec peste câteva clipe, aşa că pisica trebuie servită.

Îi întoarse spatele şi plecă şchiopătând, dar lăsă uşa larg deschisă.

— Dacă vrei neapărat, intră, dar să nu te aştepţi la ceva din partea mea. Nu-mi place să fiu deranjat.

O să fiu cu băgare de seamă, îşi zise Kate, pentru că părea să fie cea mai bună tactică în locul ăsta. Pe vremea când aparţinea domnului Barton, magazinul adăpostea lucrări de artă ale amatorilor din localitate, fără pretenţii, dar plăcute.

Acum toate acestea se schimbaseră, dispăruseră cu desăvârşire. Locul pereţilor orbitor de albi şi al vitrinelor lipsite de ostentaţie fusese luat de un talmeş-balmeş de nimicuri ce se revărsau din cufere imense pe podeaua din lemn de pin. Un pom de Crăciun cuprins de amoc, un pod plin de vechituri risipite care încotro.

— Dumnezeule! exclamă Kate.

— Nu e prea original, chicoti piticul. Aşa spune toată lumea. Fii atentă unde calci.

— Dar nu mai e o galerie de artă!

— Depinde la ce te referi. Acesta e „Locul Răbdării”. Nu se vizitează într-o zi, două. Merită să te întorci aici.

— Asta dacă reuşeşti să-l găseşti deschis.

— Ei, da, asta e. Dar nu-mi place să fiu prea primitor. Devii prea disponibil şi lumea profită. Ţine minte cuvintele mele.

— O să încerc, domnule…?

Dădu la o parte o draperie şi dispăru în spatele magazinului. Kate merse după el. Nu era mare diferenţă între încăperea din faţă şi cea din spate. Se suprapuneau. Văzu ceea ce trebuia să fie un birou, umplut până la refuz cu haine, cărţi legate în piele, gablonţuri (sau poate erau veritabile?) şi aranjamente ciudate din ierburi şi flori uscate, aşezate sub cupole de sticlă, probabil rămăşiţe ale unor veri victoriene de mult apuse.

Pisica se agita nervoasă până i se puse în faţă o farfurioară plină cu smântână. Piticul adăugă un strop de ceai şi un zâmbet radios.
— Şi zii aşa, pisicile nu beau aşa ceva? Ia uită-te la ea!
— Extraordinar, domnule…?
— Ştii că anumite civilizaţii consideră foarte nepoliticos să întrebi de numele cuiva?
— Dar nu a noastră.
— Nu, cu atât mai rău. Bine, atunci… Făcu o pauză şi o privi cu capul înclinat într-o parte. Cum crezi că ar trebui să mă cheme?
— Asta ar trebui să-mi spui dumneata.
Chicoti.
— Nu pot. E împotriva dispoziţiilor. Trebuie să fie ideea ta. De altfel, mi-e indiferent cum îmi zici.
N-avea nimic împotrivă, dacă asta dorea. Oricum, n-avea de gând să zăbovească prea mult.
— Domnule Shaughnessy!
— Nu e prea original.
— Asta mi-a venit în minte. Barton a plecat într-adevăr?
— În sudul Franţei. Acolo ajung cu toţii, în afară de mine, bineînţeles. Eu mă-ntind cât îmi e plapuma. Pentru ce ai venit?
— Pentru nişte informaţii, dar nu mai are importanţă. La revedere, domnule Shaughnessy, la revedere, pisicuţo!
Iute ca o felină, piticul se aşeză în faţa ei.
— Stai o clipă. Dacă-i vorba de informaţii, se schimbă treaba. S-ar putea spune că ăsta-i domeniul meu. Sau, a fost. Care-i durerea?
— Durerea?
— Care-i problema, scopul? Oftă cu năduf. Nu mai e ca pe vremuri. Pe atunci se ştia cine erai, cine erau cei din jurul tău. Toţi îşi aveau locul lor bine stabilit.
— Şi nu mai e aşa?
— Dumnezeule mare, da' bine-nţeles că nu! Pe ce lume trăieşti? Zidul a căzut, prietenii s-au dus, războiul s-a sfârşit. Trăim într-o lume nouă. O porcărie, dacă vrei să-mi ştii părerea.
— Înţeleg. De fapt nu înţelegea, dar nu mai avea importanţă. Oricum pleca.
— Nu eşti una de-a noastră, decretă el, de parcă lui Kate îi lipsea un semn de apartenenţă la o castă anume.

— Deloc, căzu ea de acord şi încercă să se strecoare pe lângă el.
— Chiar ai venit să-l vezi pe Barton?
— Îl cunoşteam oarecum din vizitele anterioare. Era mai bine să mă fi dus la Galeria Naţională. Îmi pare rău că v-am deranjat.
— Galeria Naţională? Glumeşti. Sunt foarte de treabă, dar nu fac doi bani. Ce voiai să faci acolo?
— Ţi-am spus. Îmi trebuiau nişte informaţii.
Făcu un pas înapoi, o măsură din cap până în picioare şi încuviinţă.
— În regulă, dă-i drumul!
— Nu, zău, nu e nevoie. E clar că aveţi multe pe cap.
— Nu fi proastă. Sunt pensionar. Ce cuvânt oribil! mai exact, tras pe linie moartă. Recompensa pentru serviciile făcute în trecut. Îţi vine să crezi asta? Mă plictisesc de moarte. Nu mai suport. Şi acum, apari dumneata, în căutare de informaţii. Doar n-o să pleci fără să mă laşi să te ajut?
— De unde v-aţi pensionat?
Plecă de lângă draperie, se lăsă să cadă într-un scaun rotativ şi începu să se legene.
— Oricum nu m-ai crede, dacă-ţi spun.
— De la circ?
Piticul făcu ochii mari.
— De unde dracu ai aflat? Ah, ia stai! Nu te refereai la „circul“ de la M15, serviciile secrete britanice. Te gândeai pur şi simplu la circ. Nu-i aşa?
Kate avu o reţinere. Remarcase uşoara schimbare a intonaţiei, destul cât să-i dea de gândit. Era oare posibil? Putea fi nebun, sau poate minţea pur şi simplu. Sau poate vorbea serios. Era într-adevăr o lume nouă. Un adevărat balamuc.
— La asta mă gândeam?
Domnul Shaughnessy o privi cu ochii mari. Privirea i se întunecă, apoi izbucni pe neaşteptate în râs.
Pisica făcu un salt şi el o domoli, mângâind-o pe spatele încovoiat. Zâmbi larg.
— Îmi placi, fetiţo. Serveşte o ceaşcă de ceai.
Kate rămase pironită locului, conştientă de faptul că, dacă nu era o onoare, oricum era un semn pozitiv. Domnul Shaughnessy se agita în jurul ei, pregătind ceainicul. Îl puse pe o tavă de argint şi-l aduse pe birou, împreună cu nişte ceşti fine din porţelan de Meissen.

— Zzât, pisi! spuse şi aşeză tava pe locul pe care şezuse pisica. Vrei să faci oficiile de gazdă?
— Oh, nu, vă rog să vă ocupaţi dumneavoastră.
Piticul turnă ceaiul, îi oferi o ceaşcă şi aruncă un cubuleț de zahăr cu vârful cleştelui.
— Lapte?
— O picătură. Deci aşa, domnule Shaughnessy, aţi plecat de la M15.
— Păi, aşa am făcut cu toţii. Era un adevărat exod, fetiţo, ascultă-mă pe mine. Dacă tot veni vorba de nume, cum îţi zice?
— Jameson, Kate Jameson.
Aşteptă o clipă, să vadă dacă numele îi făcea vreo impresie. Jake cunoştea tot felul de oameni ciudaţi. Chiar dacă făcea parte dintre aceştia, nu lăsa să se vadă.
— Şi-acum, spuse după ce gustă ceaiul, ce vroiai să afli?
— Nu cine ştie ce, răspunse Kate, aproape cerându-şi scuze. Vroiam să identific un tablou.
— Ce fel de tablou?
— Uitaţi-vă, spuse scotocind în geantă, am o reproducere după el.
Scoase tăietura din ziar pe care i-o trimisese Willy, o netezi cu palma şi i-o dădu piticului.
Acesta o împinse sub conul de lumină al veiozei cu abajur verde de pe birou şi o studie cu interes.
— Nu-i rău, spuse, dându-i înapoi peticul de hârtie. Nu pot să spun că e cea mai bună reproducere din câte am văzut, dar, una peste alta, e bună.
— A cui e?
— Rafael, evident. N-o să-mi spui că nu ai recunoscut pictorul?
— Mă tem că nu. Sunteţi sigur?
— Mi-am petrecut doi ani la Interpol încercând să dau de capăt unei afaceri cu tablouri furate de la muzeul din Kiev. Am ajuns să identific fiecare trăsătură de penel.
— Bine, şi pe cine reprezintă?
— Asta-i cel mai uşor. Un singur bărbat arăta aşa, marele Lorenzo.
Kate îşi aşeză ceaşca încet pe masă.
— De Medici?
— A mai fost şi altul?
— Este un portret al lui Lorenzo de Medici, pictat de Rafael?
Domnul Shaughnessy dădu din cap.

— Exact. Nu pot să-ți spun nimic despre şoim, dar se pare că îşi cunoştea treaba.

Kate îşi scutura capul. Nu avea niciun sens. De ce să fi inclus Willy March în dosarul lui despre Jake un tablou binecunoscut? Era adevărat că bunicul ei vitreg era un colecţionar de artă, dar prefera impresioniştii şi câţiva pictori americani din anii '50. Nu ştia să fi avut vreodată un tablou pictat de Rafael.

— Aveţi idee unde aş putea vedea originalul?

Piticul zâmbi și-și umplu din nou ceaşca.

— Asta era de fapt întrebarea, nu-i aşa? Găseşti peste tot tablouri pictate de Rafael. Majoritatea muzeelor mari au măcar unul. Dar lucrarea aceasta… nu ştiu de unde s-o iau. Totuşi, aş putea încerca.

— N-aş vrea să vă deranjez, spuse Kate automat.

— Te-am servit deja cu un ceai. Nu e niciun deranj. O să-mi ia o zi, două. Caută-mă… caută-mă, joi. Îţi convine?

— Da, e perfect. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— Nu sunt un om plăcut, fetiţo. Ţine minte asta şi o să ne înţelegem nemaipomenit. Şi-acum, ce-ai zice de o felie de chec cu lămâie?

Capitolul 9

Se întoarse acasă spre seară. Împrejurimile erau învăluite în pâcla amurgului. Era o linişte apăsătoare, întreruptă din când în când de motorul vreunei maşini întârziate. Aerul era proaspăt, înmiresmat de marea care se ghicea în depărtare şi de întinderea mută de verdeaţă din jur.

Intră pe alee, coborî din maşină şi merse agale până la casă. Pe treptele de la intrare nu se lăfăia nici urmă de peşte. Fie că fusese una din zilele ghinioniste ale lui Murdock, fie că uitase de promisiune.

Descuie uşa şi intră. Fu cuprinsă de un sentiment de nelinişte. Îl puse pe seama casei ciudate, dar nu reuşi să scape de el. Pe măsură ce urca treptele spre dormitor, devenea din ce în ce mai nervoasă.

La capătul scărilor era un mic palier ce ducea spre un hol lung. Lângă perete, era aşezată o măsuţă cu o veioză chinezească. Acum, măsuţa era puţin depărtată de perete.

Era posibil să fi fost aşa de săptămâni, poate chiar luni de zile. Nu avea niciun motiv să-şi facă probleme. Imaginaţia îi juca probabil feste.

Cu toate acestea, se opri lângă măsuţă şi o îndreptă, trăind între timp cu urechea. Nimic. Nimic deosebit, în afară de zgomotele obişnuite ale unei case vechi.

Încercând să se stăpânească se îndreptă spre camera ei. Uşa era larg deschisă, aşa cum o lăsase. Patul era nefăcut, cămaşa de noapte era tot acolo, căzută la piciorul patului, iar halatul zăcea pe spătarul unui scaun.

Nu se schimbase nimic.

Nu se schimbase absolut nimic. În afara faptului că lăsase plicul pe pat, cu toate hârţoagele băgate la repezeală în el, iar acum nu mai era acolo.

Caută înfrigurată prin cameră şi răsuflă uşurată când îl găsi pe măsuţa de lângă fereastră. Conţinutul era împrăştiat de jur-împrejur.

Verifică totul în grabă. Nu părea să lipsească nimic, cu toate acestea era uluită. Nu-şi amintea să-l fi pus acolo.

Simţi un nod în gât. Instinctiv, se întoarse, cu gândul să fugă. Cu coada ochiului, zări o siluetă întunecată care se mişca. O cuprinse panica. Deschise gura să ţipe. Sunetul se stinse înainte de a fi articulat ceva şi întunericul îi învălui mintea.

Capitolul 10

Simţi miros de peşte. Nu era neplăcut, doar neaşteptat, încet, încet identifică şi celelalte mirosuri - parfumul proaspăt al apei şi al soarelui, amintirea unei zile de repaus petrecută în intimitate, în mijlocul pădurii. Deloc neplăcut!

Cineva o purta pe braţe. Şi asta era drăguţ. Se simţea în siguranţă, ocrotită, cum nu se mai simţise de foarte mult timp.

Un murmur slab îi scăpă de pe buze. Încercă să se mişte. Simţi pe obraz atingerea unei ţesături de lână sub care se ghicea linia unui umăr puternic.

Deschise speriată ochii şi încercă să se elibereze.

— Dă-mi drumul!

— Nu te speria. Lasă-mă să te pun jos şi apoi o să… Auuu!

Pumnul mic porni instinctiv, lovindu-l în bărbie. În acelaşi timp se răsuci în braţele lui şi ateriză cu picioarele pe pământ. Doar nu degeaba transpirase atât la cursurile acelea de autoapărare pentru femei, pe când era la Yale. Adevărat, fusese atacată o dată - bine, de două ori, dacă punea la socoteală şi ce se întâmpla acum -, dar avea de gând să riposteze.

Încercă să se concentreze. Să aleagă binecunoscutul croşeu? Degetele în ochi? Pumnul în beregată? Ce să aleagă? Avea atâtea variante şi atât de puţin timp.

— Hai, termină, bombăni Murdock. Făcu un pas înapoi și-și ridică braţele resemnat. Nu sunt tipul cel rău, păpuşă. Ăla a reuşit să scape.

Kate ezită, privindu-l nedumerită o clipă până ce realiză înţelesul cuvintelor. Se înmuie.

— Dumnezeule, îmi pare rău, îngăimă. Te-am lovit?

O privi de parcă nu era prea sigur de integritatea ei mintală.

— Nu prea aveai cum, dar aveai aerul că vrei să o faci. Acum ce-ar fi să ne aşezăm şi să văd cu ce te pot ajuta.

— Au, capul meu! icni Kate. De-abia atunci îşi dădu seama că se simţea mai rău decât şi-ar fi imaginat. Avea o migrenă teribilă. Suspină încet.

Murdock îi puse o mână pe umăr şi o împinse uşor pe marginea unui pat.

— Mda, bănuiam. Probabil că te-a lovit tare. Te-am găsit întinsă pe jos.

— L-ai văzut? întrebă îngrijorată. Pe omul care mi-a făcut asta?

— Mă tem că nu.

Îi pipăi capul cu grijă.

— Veneam pe alee când te-am auzit ţipând. Mi-a trebuit ceva timp până să te găsesc. Când am ajuns la tine, nu mai era nimeni în cameră.

Tăcu şi se aplecă, privind-o în ochi.

— Ai vrea să-mi spui ce se întâmplă?

— Cineva mi-a spart casa. Probabil că l-am surprins. M-a lovit şi a luat-o la fugă.

— Asta-i tot?

Kate îşi pipăi capul şi strânse pleoapele.

— Ce-ar mai trebui să fie?

— Mi se pare cam ciudat, asta-i tot. Acasă nu aş fi atât de surprins, dar prin părţile astea nu prea sunt răufăcători.

— Nu există loc perfect.

Bărbatul tăcu o clipă, apoi dădu din cap.

— Probabil că ai dreptate. Ar trebui să pui nişte gheaţă. Ai pe undeva?

— Poate în bucătărie…

— Mă descurc eu. Întinde-te puţin. Ai nevoie de altceva?

Încercă să dea din cap, se răzgândi brusc şi se lăsă pe spate în pat. Deşi ţinea ochii închişi, îl simţi o clipă cu ochii aţintiţi asupra ei.

Apoi îl auzi îndepărtându-se şi făcu eforturi să învingă teama care i se furişa din nou în suflet. Nu era atât de greu pe cât se aşteptase. Poate avea vreo legătură cu bărbatul care tocmai coborâse, dar pe care-l simţea aproape în caz de nevoie.

Nu se asemăna cu celălalt bărbat. De fapt, cât văzuse din el? încruntă sprâncenele, încercând să-şi aducă aminte. Nu era prea mult. Rămăsese cu impresia unui bărbat bine făcut, mai înalt decât ea, îmbrăcat în haine închise la culoare, nişte haine anodine, apoi ceva ridicat… da, mâna lui, neagră toată. Văzuse mâneca unui pulover negru şi o mănuşă de aceeaşi culoare… asta era tot ce-şi amintea.

Şi auzise… ce auzise? Respiraţia lui, regulată, înceată. Nu fusese speriat de apariţia ei neaşteptată. Pentru el, fusese un amănunt supărător, atâta tot.

În niciun caz nu fusese un puşti căutând ceva de săltat din casa goală. Fusese cineva mult mai calculat. Un profesionist?

Haida-de, nu mai existau criminali atrăgători - poate doar în filme. Dar în eventualitatea că existau, de ce să fi ales tocmai o casă aproape părăsită dintr-un cătun irlandez uitat de lume, o casă care, deşi surprinzător de atrăgătoare, nu avea nimic deosebit de oferit?!

Dar, la urma urmei, ce o făcea să creadă că era un tip atrăgător?!

Nu-l văzuse destul de clar, şi totuşi rămăsese cu această impresie. Un bărbat înalt, bine clădit, agil, graţios chiar. Mortal!

Ar fi putut s-o ucidă.

De ce n-o făcuse? Principii? Poate că nu-i păsa de ce i se întâmplă, tot ce dorise era s-o îndepărteze din cale pentru un timp suficient cât să dispară.

Reuşise cu brio, gândi Kate şi strânse din nou pleoapele. Avea un cucui enorm. Murdock o găsi pipăindu-l cu grijă. Îi întinse un prosop şi un bol plin cu cuburi de gheaţă.

— Poftim, spuse el şi se aşeză lângă ea. Încearcă asta. Puse un pumn de cuburi de gheaţă în prosop, le înfăşură bine şi le aşeză pe ceafa lui Kate.

— La parter totul pare să fie la locul lui. Ai vreo idee ce căuta individul?

— Am sosit de-abia ieri şi nici nu am avut timp să mă uit prin casă. Putea să fie orice.

De exemplu, toate hârţoagele pe care i le trimisese Willy March. Era evident că spărgătorul le examinase cu grijă. Poate chiar intenţionase să le ia cu el, dar fusese împiedicat de sosirea ei neaşteptată.

— N-ai nicio idee? o privi Murdock insistent.

Kate nu fusese niciodată foarte pricepută la minciuni. Era o artă pe care încercase în zadar să şi-o însuşească. De exemplu, Jake ştia întotdeauna când îi ascundea ceva. Spunea că i se citeşte în ochi.

Întoarse încet capul și-și fixă privirea pe baldachin.

— Nici cea mai mică idee.

Poate o credea, poate nu. Se aştepta să o întrebe din nou, dar după o clipă el se ridică şi o bătu uşurel pe umăr.

— Cred că ţi-ar prinde bine o masă pe cinste. Te superi dacă încerc cuptorul?

— Dar nu e nevoie să-mi găteşti, protestă Kate.

Bărbatul îşi etală din nou zâmbetul. Ar fi trebuit să aibă un permis de folosire!

Capitolul 11

Nat plecă imediat după ce terminară cina şi se încredinţă că ea se simţea bine şi nu se temea să rămână singură în casă. Nu bătuse niciun apropo să rămână cu ea, şi asta o făcu să se simtă uşurată. S-ar fi putut să fie de acord. Minţise când susţinuse că nu se teme. Simţea frica în stomac ca pe o piatră colţuroasă care o macină neîncetat. Dar refuzase să recunoască. În afară de Jake, nu se bazase niciodată pe nimeni, poate doar pe sine însăşi. Nu avea de gând să facă altfel de-acum încolo.

Termină de strâns masa - o ajutase şi el - şi urcă în dormitor. Simţea casa imensă fremătând în jurul ei. Verifică încuietorile uşilor şi încercă toate ferestrele.

Stătu o clipă pe gânduri, apoi împinse măsuţa de toaletă în faţa uşii. Era o prostie, desigur, şi dacă ar fi izbucnit un incendiu, nu ştia pe unde ar fi scos cămaşa... Dar se simţea mai în siguranţă.

Aşternutul era rece. Se cuibări în pat până ce oboseala zilei îi cuprinse trupul.

Se trezi târziu, în noapte. Ceasul ei interior era reglat pe alt fus orar. Se ridică în capul oaselor, perfect conştientă şi ciuli urechile. Nimic. Casa era tăcută, mai mult chiar, nu se auzea niciunul din zgomotele obişnuite care ar fi speriat-o.

Totuşi, era ceva. Se ridică încet din pat, se înfăşură în cearşaf şi se furişă la fereastră. Era lună plină şi cerul era împânzit de stele. Copacii bătrâni, cu trunchiurile îngreuiate de licheni, reflectau lumina astrală rece. Din când în când, frunzele tremurau în adierea brizei. În rest nimic. Lumea dormea.

Dar, ia stai… ce se vedea în depărtare, în umbra copacilor dinspre şosea? Strânse pleoapele, încercând să ghicească. Semăna cu o stâncă. Nu o observase până atunci, dar poate că nu fusese destul de atentă.

Se îndepărtă de fereastră cu o privire gânditoare şi scutură capul. Avea o imaginaţie prea bogată. O clipă, i se păruse că umbra semăna cu o maşină ascunsă în spatele copacilor.

Ridicol.

Se băgă din nou în pat, trase pătura până la bărbie şi adormi.

Capitolul 12

Domnul Shaughnessy se culca târziu. Toate storurile de la ferestrele magazinului de pe Ormond Quay erau trase. Pisica moţăia în fotoliul de catifea verde. Câteva musculiţe zburau orbite în jurul lămpii de la intrare. În încăperea din spatele magazinului se zărea lumina unei singure lămpi, aşezată pe birou.

Mai înainte de toate, trebuia să se gândească. Îi plăcea să mediteze şi se pricepea chiar foarte bine. Asta îl salvase nu o dată. Dar acum era pensionar şi se simţea dator să ia viaţa mai uşor.

Îi plăcea fata. Nu se prefăcuse că-l crede normal, dar nici nu şi-a bătut joc de el. Nu-i zâmbise condescendent şi nici nu-i vorbise pe tonul acela dulceag pe care-l foloseau majoritatea oamenilor când nu se simţeau în largul lor şi nu voiau să se observe.

Mai mult, îi ţinuse piept. Nu întâlnise prea multe persoane care să o facă.

Ca să vezi, una din aceste persoane era chiar nepoata lui Jameson. Nu o recunoscuse până nu-i auzise numele. Asta îl supăra. Fusese o vreme când era în stare să asocieze o fizionomie şi o identitate chiar dacă persoana respectivă era o legătură de gradul doi sau trei.

Persoanele de primă mărime erau personalităţi marcante, în general necunoscute marelui public, dar care meritau o atenţie deosebită - în general, terorişti notorii, dar şi oameni de afaceri sus-puşi care preferau să rămână în umbră. Jake Jameson făcea parte dintre aceştia din urmă. L-au ţinut sub supraveghere ani în şir, urmărindu-i cariera ascendentă. Oricine se afla aproape de preşedinţii Statelor Unite prezenta interes.

Persoanele de gradul doi lucrau de obicei la un nivel inferior, feriţi de capcanele inerente ale puterii, deşi în anumite împrejurări puteau juca un rol de o anumită importanţă. Din această categorie făceau parte ziariştii, funcţionarii guvernamentali, directorii companiilor internaţionale şi alţii de acest gen.

Persoanele de gradul trei erau acelea care habar nu aveau că fuseseră remarcate şi care ar fi fost uluite să afle acest lucru. Aceşti oameni treceau prin viaţă fără să realizeze că ceva din personalitatea lor prezintă interes.

De obicei, erau băgaţi în seamă pentru că aveau oarecare legătură cu o persoană de gradul unu sau doi - erau fie rude, cum era Kate, fie medici,

miniştri, în general cineva la care se putea apela pentru a-şi exercita influenţa.

Cunoscuse toate aceste trei categorii de persoane, dar Kate îi scăpase. Bineînţeles, de cum îi auzise numele, ştiuse de unde să o ia. Măcar atâta satisfacţie să aibă.

Deci, era pe urmele tabloului „Şoimul”, pictat de Rafael. Interesant, dar deocamdată nu vroia să intre prea mult în amănunte. Oricum, nu avea nicio importanţă pentru el.

Îşi frecă rădăcina nasului, încercând să-și amintească exact cuvintele ei. Poate că-şi pierduse agerimea, dar ar fi putut jura că nu ştia nimic despre tablou. Dacă nu era aşa, însemna că ratase o strălucită carieră de actriţă.

Nu părea să ştie nimic despre locul unde se află tabloul. De fapt, aproape nimeni nu ştia. Trebuia însă să existe o persoană care să ştie. Cineva care ştia totul. Nu avea însă nici o garanţie că acea persoană era încă în viaţă. „Şoimul“ dispăruse de multă vreme.

Probabil că Jameson vroia să pună mâna pe el. Asta trebuia să fie cheia. Oamenii bogaţi aveau asemenea apucături. O trimisese pe fată să adulmece urma. Dar de ce tocmai în Irlanda? Nimic nu lăsa de bănuit că tabloul se afla aici.

De altfel, tabloul se evaporase pur şi simplu.

Scutură capul, nemulţumit de făgaşul pe care îi apucaseră gândurile. Printre mulţi alţii care avuseseră de-a face cu tabloul era şi Gessel. Omul ăsta întina tot ce atingea.

O fată atât de drăguţă. Băuse ceaiul pe care i-l oferise şi mâncase din checul lui de lămâie. O plăcuse până şi pisica. Nici nu vroia să se gândească la eventualitatea unei relaţii a ei cu Gessel.

Avea telefonul la îndemână. Îşi privi ceasul, calculă diferenţa de fus orar şi hotărî că nu era prea târziu să sune în Sardinia. Probabil că Sir David nu se culcase încă, şi chiar dacă dormea, numele lui Gessel îl va trezi cu siguranţă.

Paza bună trece primejdia rea, îşi spuse, şi ridică receptorul.

Capitolul 13

Hanul se afla la capătul unei alei şerpuite care trecea pe lângă băcănie, lăsând în urmă grajdurile vechi şi fierăria părăsită. Era o clădire joasă, ştearsă, construită din piatră şi lemn, fără vreo firmă care să ofere un indiciu.

Intrară în bar. Încăperea scundă, cu grinzi de lemn înnegrite de vreme emana un miros puternic de malţ fermentat. Fata de la bar - o femeiuşcă subţire, cu părul blond - sporovăia cu vreo jumătate de duzină de clienţi, adunaţi în jurul tejghelei, în timp ce ştergea de zor paharele.

Când intrară, toate privirile se întoarseră spre ei.

— Ziua bună, spuse Nat, și-și feri capul de una din grinzile tavanului.

— Şi dumneavoastră la fel, zâmbi barmaniţa, urmată de corul vocilor clienţilor curioşi.

— Ce zi umedă, continuă el.

Ceilalţi aprobară cu mai multă convingere. Kate îşi ascunse un zâmbet. Oare greşea cineva când spunea că vremea este umedă în Irlanda? Chiar dacă nu ploua, era umedă.

Ei îi spuneau „ploaie blândă“. Termenul ei pentru asta era „umezeală”. Era o umezeală care o pătrundea din creştetul - acum, cu părul cârlionţat de vapori - până în vârful cizmelor pline de noroi şi care i se strecura pe sub impermeabil.

— Vreme bună pentru pescuit, spuse un bărbat scund, ridicându-şi capul pe deasupra halbei de bere cu spumă groasă.

— Chiar foarte bună, fu de acord Nat. Trase un scaun pentru Kate, aşteptă să se aşeze, apoi se lăsă pe scaunul alăturat.

— Două halbe, te rog!

Barmaniţa se opri din şters şi umplu halbele. Încăperea se cufundă în tăcere până ce o femeie de vârstă incertă, cu părul alb, îmbrăcată într-o rochie de culoarea oţelului şi ţinând un pahar de sherry în mână îşi făcu apariţia şi se adresă lui Kate.

— Aud că locuiţi la Ardara?

Kate încuviinţă.

— Bunicul meu se gândeşte să cumpere casa. M-a trimis să arunc o privire.

Toţi cei din jur plecară capetele. Era cel mai înţelept şi prudent lucru de făcut.

— E o casă drăguţă. Mă duceam de multe ori pe-acolo pe vremea când familia Pearse trăia în ea. O familie foarte simpatică. Mare păcat că niciunul din copii n-a vrut să rămână în casă.

— Băiatul mai mare trăieşte în Londra, spuse barmaniţa aducându-le două halbe cu guler. Probabil că el se ocupă de vânzarea casei.

Kate nu zise nimic, în primul rând pentru că nu ştia ce să spună. Jake nu intrase în amănuntele tranzacţiei.

— Familia Pearse are de multă vreme casa?

Femeia cu părul cărunt rămase o clipă pe gânduri.

— Să tot fie vreo zece ani cât au locuit în ea şi încă opt de când domnul Pearse a murit, iar nevastă-sa s-a mutat la o soră de-a ei, în Limerick.

Corespundea cu ceea ce aflase cu o zi în urmă.

— Înainte de asta, casa a aparţinut familiei Mulrooney, nu-i aşa?

— Aşa e, interveni unul dintre bărbaţi, zâmbind binevoitor. Bunicul a participat la curse până pe la optzeci de ani. A căzut de pe scară în timp ce încerca să repare lumina şi a murit la scurt timp după aceea, deşi era sănătos tun.

— Vorbiţi de Daniel Mulrooney, probabil, spuse Kate.

A murit în 1954, iar proprietatea i-a revenit fiului său. Am găsit numele lui într-unul din dosare, adăugă, zâmbind triumfător.

Nat zâmbi la rândul lui, cu oarecare îngăduinţă şi ridică paharul.

— Noroc, spuse şi luă o gură de bere.

Kate îi urmă exemplul. Nu mai băuse bere neagră şi-acum ştia că nu pierduse nimic. Făcea parte din categoria plăcerilor cu care trebuie să te obişnuieşti. Totuşi, avea un gust aparte care se potrivea cu cadrul general al situaţiei.

— Şi înainte de familia Mulrooney? întrebă Nat. Ştie cineva a cui a fost casa înainte?

— A lordului Adair, spuse femeia cu păr cărunt, sigură de sine. Casa aparţinuse familiei Adair din secolul trecut.

— Aşa e, încuviinţă bărbatul scund, ei au construit şi moara. Au dat o mână de ajutor, nu ca alţii care au dat bir cu fugiţii. Cu toate că erau protestanţi, erau oameni de treabă. Mare păcat că s-au stins, fără urmaşi.

— Şi înainte de ei? insistă Nat.

Asta dădu puţin de gândit.

— Familia Fitzgilbert, spuse unul din bărbaţii mai în vârstă. Din câte se ştie, ei au fost dintotdeauna proprietarii casei.

— Anglo-normani, îi lămuri femeia cu părul alb. Au venit prin şaizeci şi nouă cu Stringbow.

— 1169? întrebă Nat. Părea foarte mulţumit de sine în locul ăsta apăsat de povara atâtor secole şi evenimente pierdute în negura timpurilor.

— Da, da, continuă femeia. A fost primul conte de Clare. Fitzgilbert era numele de familie. Erau de loc din Waterford, dar s-au împrăştiat repede. Nişte oameni aspri, dar iubitori de pământ. Au ştiut să vegheze asupra liniştii şi să păstreze ce era al lor. Dacă stai să te gândeşti, n-au făcut deloc rău.

— Fitzgilbert, Adair, Mulrooney, Pearse… a mai fost altcineva? întrebă Nat.

— Nu cred, spuse barmaniţa. O să mai găsiţi pe ici-colo şi alte nume, dar sunt veri sau numele de căsătorie ale fetelor. De-a lungul anilor s-au mai vândut bucăţi de teren. Cu câţiva ani în urmă o familie de americani a cumpărat câteva hectare de pământ şi a construit o căsuţă de vacanţă. Dacă mergeţi în jos, o să daţi peste nişte cabane de închiriat, construite de o firmă din Dublin pe un teren care ţinuse de moşie. Doar în ultimul timp prezintă atâta interes.

— E numai vina autorităţilor, interveni un bătrân, ştergându-şi gura de spumă cu dosul mâinii. Persoanele de faţă se exclud, bine-nţeles. Nu pe americani ne e ciudă. Dar în curând fiecare neamţ, francez şi elveţian o să aibă câte o bucăţică de teren în Irlanda.

— Să construieşti căsuţe de închiriat pe teren arabil, pufni femeia cu părul cărunt. Nu e deloc în regulă. Nu de mult am avut probleme cu domnul acela din Germania, cum se numea…?

— O să ne ruineze, continuă bărbatul. Unde o să ajungem? Să cumpărăm cartofi de la italieni?!

Această perspectivă sumbră stârni un murmur de suspine, urmat de cererea generală a unui nou rând de halbe. Nat se oferi să facă cinste, ceea ce electriză asistenţa. Abandonară subiectul ultimei invazii a străinilor în Irlanda şi începură să discute despre locurile cele mai bogate în peşte, despre recoltă şi despre ce şanse erau ca guvernul să asfalteze din nou şoseaua principală, care, o ştia oricine întreg la minte, trebuia neapărat reparată.

Când Nat şi Kate ieşiră din cârciumă, o ora mai târziu, încă ploua. Se opriră pe treptele tocite de vreme şi de paşii fără număr care le urcaseră.

— Ai auzit destul? întrebă Nat.

— Mi-ar mai trebui nişte amănunte, dar trebuie să recunosc, ai avut dreptate în legătură cu memoria lor.

— E cea mai bună sursă din lume. O privi o clipă, apoi îşi îndreptă atenţia spre ploaia monotonă. Dacă nu te superi că ţi-o spun, bunicul te-a expediat aici de pomană. Nu ai ce afla aici, decât dacă îl îngrijorează ceva anume.

Kate era tentată să-i dea dreptate, dar în ultima clipă se abţinu.

— Jake este precaut din fire.

— Asta e foarte bine. Dar ai vreun motiv să crezi că ceva nu e în regulă pe aici?

— Nu.

Cel puţin, nu în legătură cu vânzarea proprietăţii.

— Totuşi, o să mai rămân câtva timp, în caz că apare ceva.

— Cum doreşti. Între timp, eu personal am un rendez-vous cu un somon. Vrei să vii şi tu?

— N-ar trebui să…

Era mai bine să se întoarcă la Dublin şi să se îngroape din nou în dosare. Sau, poate, să dea o raită cu maşina, poate îi atrage ceva atenţia. Sau, şi mai bine, să-l sune pe Jake şi să-l întrebe ce dracu’ se întâmplă.

Dar nimic din toate acestea nu o tenta atât de mult ca perspectiva unor ore plăcute de plimbare, sporovăit şi râsete.

— Desigur, spuse repede, înainte să se răzgândească, de ce nu?

Capitolul 14

De-abia mult mai târziu, pe când se întorcea acasă, cărând un somon de dimensiuni apreciabile - primul pe care-l pescuise în viaţa ei - îşi aduse aminte să arunce o privire spre locul dintre copaci, unde zărise noaptea trecută silueta aceea ciudată.

Dispăruse. Acolo unde îşi imaginase că trebuie să fie o stâncă, nu era decât pământ moale, acoperit de muşchi. Se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nat.

Începuse din nou să plouă, de data aceasta mai puternic. Avuseseră noroc, dar acum trebuiau să se adăpostească cât mai repede, într-un loc unde puteau găsi şi o ceaşcă de ceai fierbinte. Nu avea niciun sens să mai rămână cu picioarele în noroi.

Kate se scutură. Ar fi putut să jure că…

— Nimic, zise şi îi dădu peştele. Ia-o înainte. Vin şi eu imediat.

— Unde te…

— Vreau doar să verific ceva, atâta tot. Te ajung din urmă.

Nat, nu prea lămurit, plecă. Kate intră repede printre copaci. Prin rafalele de ploaie putea distinge ferestrele dormitorului. Stătea chiar în locul în care se aflase umbra pe care o văzuse în timpul nopţii.

Coborî încet privirea. Ploaia spălase aproape în întregime urmele, dar putea distinge nişte adâncituri lăsate de rotile unei maşini.

Noaptea trecută cineva ţinuse casa sub observaţie. Nat? Adevărat, se arătase îngrijorat de soarta ei, dar era puţin probabil să fi fost el. Nu arăta ca unul care-şi petrecuse noaptea în maşină. Şi în afară de asta, de-abia îl cunoscuse. Ar fi cel puţin exagerat să-şi dea atâta osteneală.

Dar atunci, cine? Poate era cineva dintre vecini, care obişnuia să spioneze noii sosiţi? Se înfioră. Fusese destul de neplăcută întâlnirea cu spărgătorul, iar gândul că cineva o supraveghează o făcea să tremure. Cu cât termină mai repede ceea ce are de făcut aici, cu atât mai bine.

Se întoarse şi o luă spre casă. Nat era în bucătărie, spălând peştele în chiuveta mare de porţelan.

— Totul în ordine? întrebă el.

Kate dădu din cap absentă.

— Da, spuse cu o voce care până şi ei i se păru lugubră.

Nat aşeză peştele la uscat, îşi şterse mâinile şi puse prosopul jos. Kate stătea cu spatele la el. Nu l-a auzit străbătând cei câţiva paşi care îi despărţeau şi nu simţi nimic alarmant până ce degetele lui îi încolăciră gâtul şi apăsară.

Capitolul 15

Sir David îl sună pe pitic la mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la telefonul pe care îl primise de la acesta. Sperase să-l sune chiar mai repede, dar îi luase ceva timp până reuşise să culeagă toate informaţiile necesare.

— Ai dreptate, spuse. „Şoimul” a fost văzut ultima dată la Berlin, în 1942. Reichsmarschallul Göring l-a arătat invitaţilor săi la o serată, în aprilie patruzeci şi doi. După aceea a dispărut.

— Göring a căzut în dizgraţie în patruzeci şi trei, spuse Shaughnessy. Ce s-a întâmplat cu partea lui?

— A fost împărţită, îşi dădu cu părerea Sir David. La vremea aceea avea o colecţie de artă destul de frumuşică. E greu de stabilit unde a ajuns fiecare obiect în parte. După cum ştii, a fost găsită doar o mică parte a colecţiei.

— „Şoimul” lipsea?

— Exact. Mai mult, nu există decât nişte fotografii ale picturii făcute înainte de dispariţia ei, şi nici acelea nu sunt prea reuşite. Eşti absolut sigur de ce ai văzut?

— Fără îndoială. Nepoata lui Jameson spune că vrea să găsească originalul. Am promis că până mâine o să am veşti pentru ea. Ai vreo propunere?

Sir David ezită. Primul lucru pe care ar trebui să-l facă ar fi să-i amintească piticului - şi sie însuşi - că amândoi erau pe lista celor pensionaţi. Orice om întreg la minte ar fi recunoscător pentru asta, ar fi încântat că a supravieţuit şi nu s-ar grăbi să se bage din nou în foc.

— E posibil să mintă? întrebă cu o undă de speranţă în glas. Ar fi mult mai interesant. Oamenii nevinovaţi nu erau genul lui.

— Întotdeauna există o posibilitate, dar nu cred că-i cazul cu nepoata lui Jameson. De altfel, are o reputaţie foarte bună. Jameson o foloseşte ca să dea credibilitate firmei. Se ocupă de majoritatea problemelor acceptabile din punct de vedere social. Aş paria oricât că nu ştie mare lucru.

— Despre ce să ştie? N-am avut niciodată nimic despre Jameson.

— Ăsta e punctul meu de vedere. Face parte din distribuţia principală. Eminenţa cenuşie, cu păr argintiu, a nu ştiu câtor preşedinţi - zece, unsprezece? Intră şi iese din Casa Albă cum o facem noi de la toaletă. Arată-mi tu omul care să aibă atâta putere şi să nu i se poată reproşa absolut nimic!

— S-ar putea să ai dreptate, dar de unde ştim că e amestecat în treaba asta? Recunoaşte, bătrâne, că majoritatea lumii ne-ar considera nebuni dacă le-am spune că, după părerea noastră, Gessel este încă în viaţă. L-au declarat mort în patruzeci şi cinci şi de atunci n-a mai apărut nicio dovadă care să demonstreze contrariul.

— Corpul era aproape carbonizat, ştii la fel de bine ca şi mine. A fost identificat pe baza înălţimii aproximative şi a însemnelor militare găsite printre lucrurile lui. Doar n-o să-mi spui că te-ai lăsat convins?

— Nu, nu spun asta, dar a fost versiunea acceptată de oficialităţi.

— A fost o vreme când făceai parte din puternicii zilei. Nu ţi-a folosit la nimic când s-a pus problema aflării adevărului despre Gessel. Poate de data aceasta vei avea mai mult noroc.

— Puţin probabil.

— Se poate, dar acum, ori niciodată, aşa se pune problema. Facem parte dintr-o specie pe cale de dispariţie. Peste puţin timp nu va mai rămâne niciunul din cei care au fost acolo şi ştiu cum s-au petrecut lucrurile. Atât cei răi, cât şi cei buni vor fi trecut într-o lume mai bună.

— Atunci poate că ar trebui s-o lăsăm baltă.

— Aş avea o satisfacţie mult mai mare dacă n-am renunţa.

Sir David chicoti. Trebuia să se aştepte la aşa ceva. Desigur, Pen o să-i facă zile fripte. Sau poate că nu. Îi povestise despre Gessel, cu ani în urmă, când durerea era prea proaspătă ca să o ţină în el.

— Atunci, în regulă. Spune-i ce ştim despre „Il Falcone”. Evident, nu chiar totul. În această fază, n-ar fi indicat să-i pomeneşti despre Gessel. Dar spune-i restul şi apoi vom vedea ce face. Ce părere ai?

— Foarte bine gândit. Dacă Jameson a pus-o în temă, n-are rost să ne opunem.

— Cu unele precauţiuni, fireşte.

— Nu sunt întotdeauna de folos, ştii asta.

— Va trebui să fie. Aşa cum spui, nu mai avem mult timp.

În magazinul mic şi aglomerat pisica se întinsese şi căscă plictisită. Se aşeză mai confortabil în fotoliul verde şi nu dădu nicio atenţie bătrânului cu trup diform ce măsura încăperea în lung şi în lat, frământându-şi mintea până târziu în noapte.

Capitolul 16

Majoritatea pereţilor casei erau din panouri de sticlă, susţinute de stâlpi metalici îmbrăcaţi în lemn de cedru, oferind o vedere splendidă a văii ce se întindea la o adâncime de o mie de picioare.

În şemineul masiv focul ardea chiar şi pe timp de vară. Nopţile la munte erau reci.

Bărbatul care şedea în faţa focului era de statură potrivită, cu păr rar, ce fusese blond în tinereţe. Ochii, de un gri spălăcit pe faţa măcinată de trecerea anilor, aveau o privire scrutătoare.

Fruntea, nasul, partea stângă a bărbiei erau brăzdate de cicatrici albe, căpătate cu mulţi ani în urmă, dar încă vizibile. Sub pielea uscată, majoritatea oaselor purtau urmele unor fracturi. Unele se vindecaseră, altele îi făceau şi acum probleme.

Fața emana o forţă neobişnuită.

Citea una din cărţile lui preferate, un volum de William Blake. Îl descoperise pe Blake cu mulţi ani în urmă şi memorase multe din imaginile romantice, dar pline de violenţă, ale lumii descrise de acesta.

Au fost numeroase nopţile în care găsise alinare în poeziile lui. Îl întovărăşiseră de-a lungul anilor tumultoşi când trăise ca un fugar, făcând parte din mişcarea de rezistenţă împotriva duşmanilor ce-i cotropiseră ţara.

Spre deosebire de alţii, el nu capitulase niciodată. Acum, la asfinţitul vieţii era mândru de asta.

Era singur în încăperea imensă, decorată cu arme de război medievale atârnate pe grinzile de lemn. Servitorii se duseseră de mult la culcare.

Puse cartea deoparte și-și privi ceasul. Jake pleca aproape în fiecare seară la Casa Albă, pentru diferite probleme diplomatice. Dar de-acum trebuia să se întoarcă în orice clipă.

Era timpul să stea din nou de vorbă. Ridică receptorul.

Jake auzi telefonul prin răpăitul duşului. Mormăi şi întinse mâna după halatul de baie. Îşi dădu imediat seama că era telefonul din dormitor. Cel din baie nu prezenta destulă siguranţă.

O singură persoană obişnuia să sune la acel telefon, aşa cum o singură persoană suna la cel din sertarul biroului.

Ieşi grăbit din baie, lăsând urme ude pe covorul moale: Apa continua să curgă în baie. Nu se obosise s-o închidă.

Se aşeză pe marginea patului şi ridică receptorul.

— Acum?!

— Te deranjez?

— Am luat masa la ambasada peruviană. Îţi spune ceva?

În cabana spaţioasă, din inima munţilor, bărbatul izbucni în râs.

— Invitaţiile pot fi refuzate. Defectul tău este că nu ai învăţat niciodată să spui „nu“.

— Îmi sunt clienţi şi plătesc extraordinar de bine. Despre ce este vorba?

— Ai auzit ceva nou?

— Nu, sigur că nu. Dacă aflam ceva, te-aş fi sunat.

— Eşti sigur ca „dădaca” şi-a luat postul în primire?

— Încă nu, dar o va face peste puţin timp. Nu o să fie probleme.

— Sunt convins că ai dreptate. Totuşi… e bine să fii…

— Prevăzător. Ştiu. Am mai vorbit despre asta. Îţi faci griji degeaba. Jake tăcu o clipă. Degeaba, nu-i aşa?

— Probabil că da. Totuşi, am observat unele mişcări. Nimic oficial, o simplă agitaţie.

— Totdeauna se agită.

— Într-adevăr, dar de data aceasta are legătură cu o pictură anume. Înţelegi.

Jake trase aer în piept.

— Eşti sigur?

— S-ar putea să fie o simplă coincidenţă. Se întâmplă.

— Da, într-adevăr. Din când în când, Interpolul verifică unele lucrări, chiar şi pe cele dispărute de zeci de ani.

— Nu a fost Interpolul, cel puţin aşa se pare. Dar nu contează. Vroiam doar să fiu sigur că nu ai aflat ceva.

— Ştiu că bătrânul a murit. Îmi e suficient.

— Bătrânul? Era mai tânăr decât noi.

— Nu cu mult, spuse Jake, şi nu era un luptător. Ca să supravieţuieşti trebuie să fii din acelaşi aluat cu noi.

— Nu numai ca să supravieţuieşti, amice. Noi am ajuns sus. Mai sunt încă persoane care ar dori să ne vadă prăbuşiţi.

— Pot să dorească mult şi bine. Deocamdată, pâinea şi cuţitul sunt în mâna noastră. Când îţi faci atâtea griji, încearcă să-ți aduci aminte de asta.

Închise, fără să mai aştepte răspuns. Se simţea dintr-o dată cumplit de obosit. Nu mai reuşi decât să se ducă în baie şi să închidă robinetul. Pe

jumătate întors, îşi surprinse imaginea în oglindă. Se strâmbă.

Arăta bătrân şi obosit şi, oricât de greu îi venea să recunoască, speriat. Nu pentru el se temea. Trecuse de mult vremea când se temea de moarte.

Nu, îi era teamă pentru Kate. O îndepărtase, o trimisese într-un loc unde credea că va fi în siguranţă. Luase toate măsurile de precauţie pe care şi le putuse imagina.

Cu toate acestea, nu era liniştit.

Îndoiala i se insinua în suflet. Îşi încleştă mâinile pe marginea chiuvetei şi privi lacrimile ce se rostogoleau pe marmura rece.

*

*   *

Sus, în cabana ce domina valea tăcută, focul de-abia mai pâlpâia. Bărbatul privea ultimele limbi de foc, se simţea puternic. Jake putea fi iertat pentru poziţia pe care o adoptase, dar el avea alte griji.

Fusese foarte înţelept din partea lui să-şi pregătească propria alternativă.

Capitolul 17

— Relaxează-te, spuse Nat. Un masaj o să-ți facă bine. Îşi plimba degetele cu blândeţe pe ceafa lui Kate, făcând-o să suspine de plăcere.

— Aşază-te. Să ştii că mă pricep.

— Nu sunt sigură că o să suport, spuse, dar se conformă. Simţi fiori pe şira-spinării, coborând de la ceafă spre talie.

Atingerea lui era reconfortantă şi în acelaşi timp excitantă. Un clopoţel de avertizare începu să sune în mintea ei. Încercă să nu-i dea atenţie, dar sunetul se încăpăţâna să persiste.

— Eşti foarte tensionată. Simt cum ți se contractă toţi muşchii.

— N-ar trebui? murmură Kate.

Nat ofta.

— Orăşeancă. Probabil porţi tot timpul pantofi cu toc înalt.

— Şi ce-i cu asta?

— Ai idee ce înseamnă asta pentru picioare?

— Mă dor, asta înseamnă. Este un rău necesar al vieţii.

Mâinile lui coborâră pe coloană, pipăind cunoscătoare.

— Nu e bine să fii prea tensionată.

— Asta o crezi tu. Fără stres, care să-ți menţină tensiunea ridicată, sângele coboară în picioare şi mori.

Nat se opri şi se aplecă privind-o amuzat.

— Am picat la biologie, nu-i aşa?

— Doar o dată. A doua oară am trecut.

— Mă mir. Probabil te-a plăcut profesorul.

— Era o profesoară şi era îngrozită de gândul că va trebui să mă mai examineze încă o dată.

Râse, un sunet plăcut care o înfioră. Oftă şi închise ochii.

Îi plăcea firea lui răbdătoare, felul în care vorbise cu oamenii din cârciumă, încăpăţânarea cu care încercase să o înveţe să pescuiască. Nu era obişnuită cu oamenii de felul acesta, care erau pe aproape când aveai nevoie de ei, dar putea încerca.

Întoarse puţin capul. Nat avea o gură bine conturată, iar când zâmbea, în colţurile buzelor apăreau două linii fine. Clopoţelul o avertiza din ce în ce mai puternic. Se hotărî să-l ignore şi respiră încet şi regulat, până ce simţi că-şi pierde suflul şi nu se mai poate gândi la nimic.

Capitolul 18

— Ai întârziat, spuse Shaughnessy. Se uită cu subînţeles la Kate, ca pentru a sublinia faptul că era vorba de o afacere foarte serioasă. Nu putea recunoaşte că îşi făcuse griji pentru ea.

— Îmi pare rău, spuse Kate uimită, n-am reuşit să plec atât de devreme cum speram.

Adevărul era că dormise până aproape de prânz. După o noapte nedormită, în care se frământase cuprinsă de regret că Nat nu rămăsese cu ea, dar şi uşurată la gândul că totuşi plecase.

Nu se simţea încă pregătită pentru aşa ceva. Avea prea multe probleme în viață ca să-şi poată permite să se ataşeze de un bărbat, mai ales de unul pe care abia îl cunoscuse. Începând cu acel moment, avea de gând să şi-l scoată din minte.

Piticul se linişti şi o conduse în încăperea din spate, îi oferi un scaun, o servi cu o ceaşcă de ceai şi o întrebă dacă luase micul dejun. Când ea îi răspunse că nu mâncase încă nimic, piticul ieşi repede şi se întoarse cu două cornuri proaspete şi cu un borcan de gem de căpşuni.

— De unde au apărut astea? întrebă amuzată, cu gândul la talmeş-balmeşul care domnea în magazin şi întrebându-se ce ar mai putea ascunde.

— N-are importanţă. Mănâncă, apoi stăm de vorbă.

— Aţi găsit ceva?

— Mănâncă, insistă piticul şi tăcu încăpăţânat, până ce Kate termină cornurile.

Apoi zâmbi mulţumit şi se lăsă să cadă într-un scaun. Intră direct în subiect.

— Pictura se numeşte „Il Falcone“. Şoimul. Se referă la pasăre, desigur, dar şi la bărbat. Rafael nu-şi făcea iluzii în legătură cu marele Lorenzo.

Se aplecă spre el nerăbdătoare.

— E minunat, dar sunteţi sigur de ce spuneţi?

— Nu e chiar un tablou obscur, fetiţo. Este pomenit în orice studiu despre Rafael. Problema este că niciodată n-a fost la îndemâna falsificatorilor, nici măcar a studenţilor care încearcă să înveţe tehnicile de lucru ale marilor maeștri copiindu-le lucrările. Pictura a făcut parte, mulţi ani, dintr-o colecţie particulară, aşa că nu prea s-a putut apropia nimeni de ea. Există câteva fotografii, dar în cele mai multe, pictura apare doar în fundal. Reproducerea

pe care mi-ai arătat-o este singura mai reuşită. Dacă n-ar fi fotografia aceea, nimeni n-ar putea fi absolut sigur de cum arată într-adevăr tabloul.

— Înţeleg, spuse Kate încet. Dar colecţionarul care îl deţine ar putea să-l pună la dispoziţia celor interesaţi.

— Tocmai aici e problema. Tabloul a fost adus în Anglia în 1684, în timpul lui Charles al II-lea. N-o să te plictisesc cu amănunte, important e că a ajuns în mâinile familiei regale, în secolul trecut a ajuns în Prusia, ca parte din dota uneia din fetele reginei Victoria, care s-a măritat cu Friedrich al III-lea. În jurul lui 1900 a fost dăruită unei familii de bogătaşi germani, familia Braunsweiger, în contul unei datorii mai vechi pe care o aveau cei din neamul Hohenzollern.

Kate încruntă sprâncenele. Întâlnise deja numele acela „Braunsweiger"; era unul din numele ce apărea în notiţele lui Willy.

— Îl mai au?

— Puţin probabil. Familia Braunsweiger era o familie de evrei. „Il Falcone" a fost văzut ultima dată în 1942, când Hermann Göring l-a arătat unor prieteni cu prilejul unei recepţii. După aceea a dispărut. Reproducerea pe care mi-ai arătat-o face parte dintr-un articol apărut acum vreo zece ani, despre căutarea comorilor ascunse de nazişti. Ai fi uluită dacă ai ştii cât de multe lipsesc, chiar după atâţia ani de zile. „Il Falcone" este doar o părticică.

— Păi, dacă tabloul era la Göring, cum de nu a reapărut după război?

— În patruzeci şi trei feldmareşalul a căzut în dizgraţia Führerului, după ce acesta s-a convins că bătrânul Hermann habar n-are cum se conduce o luptă aeriană. După aceasta, Göring s-a dat la fund, deşi este posibil să fi păstrat comorile. A fost prins după căderea Berlinului şi a fost judecat la Nürenberg. Cu două ore înainte de a fi spânzurat, s-a sinucis. A dus în mormânt tot ce ştia, despre „Il Falcone" sau despre altceva.

— Deci nu există nicio cale să aflăm adevărul?

Făcea eforturi să înţeleagă tot ce-i spusese piticul. Obiecte de artă furate? Nazişti morţi? Pentru Dumnezeu, ce legătură aveau toate astea cu Jake?

Îi veni din nou în minte prima reacţie pe care o avusese când dăduse cu ochii de conţinutul cutiei de pantofi - crezuse că era o glumă proastă. Poate încă ar fi gândit la fel, dacă n-ar fi fost fotografiile lui Jake împreună cu Willy şi a lui Jake alături de Leslie Ann.

Aşa stând lucrurile, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se gândească la ce vroia să sugereze Willy. O legătură între Jake şi nazişti? Era

o nebunie. Era un om de stat în vârstă, foarte respectat, un confident al preşedinţilor, decorat de mai multe ori pentru patriotismul de care dăduse dovadă. Să insinuezi că ar fi avut vreo legătură cu asemenea orori însemna să deformezi adevărul.

Şi totuşi, Jake minţise - despre originea sa, despre întâlnirea cu Leslie Ann. Ce alte adevăruri îi ascunsese sau i le prezentase deformat?

— Trebuie neapărat să găsesc pe cineva care ştie mai multe, zise încet.

Domnul Shaughnessy oftă. Simţea disperarea din vocea ei şi bănuia ce înseamnă. Acum era speriată, şi poate aşa era bine. S-ar putea ca asta să o ţină în viață.

Scoase din învălmăşeala de pe birou o foaie de hârtie.

— Familia Braunsweiger avea cincisprezece membri. Tatăl a murit în patruzeci şi doi, la Berlin, torturat de Gestapo, după ce refuzase să divulge locul în care ascunsese o parte din averea familiei. Cei doi fii au intrat în mişcarea de rezistenţă. Au fost trădaţi şi executaţi. Ceilalţi au sfârşit în lagărele de concentrare. Un singur membru a scăpat cu viață.

Îi dădu bucăţica de hârtie. Era o adresă, o stradă din Londra.

— E foarte bătrână şi s-ar putea să te refuze, dar e bine să încerci.

Kate privi, îndelung, petecul de hârtie. Simţea un nod în gât şi mâinile îi tremurau. Era îngrozită.

Rezista cu greu tentaţiei de a pune hârtia pe masă, de a ieşi din magazin, de a pleca din Dublin ţinând drumul drept până ajungea înapoi la viaţa ei obişnuită, plină de siguranţă.

Totul se întâmplase cu mulţi ani în urmă. Ar fi trebuit să fie de mult uitat. Dar petecul de hârtie din mână era cât se poate de real, ca şi durerea. Indiferent de timpul care se scursese, nu putea fi negat.

Dădu încet din cap.

Capitolul 19

Sir David era aşteptat pe aeroportul Heathrow. Doi tineri înalţi, foarte curtenitori şi tăcuţi îl însoţiră de la avion într-o încăpere aflată lângă vamă. Un domn politicos, îmbrăcat într-un costum cu dungi subţiri, îi verifică paşaportul apoi i-l înapoie, nu înainte de a-i pune viza de intrare.

Afară îl aştepta o limuzină neagră. Se strecură pe bancheta din spate, aruncă o privire pe ziar, apoi rămase cu ochii pe geam, în timp ce şoferul îl purta pe străzile aglomerate ale Londrei.

Părăsise Sardinia pe o vreme însorită, ajunsese în peninsulă cu hidroavionul lui particular şi de-acolo luase avionul. Pe măsură ce se îndreptau spre nord, norii se adunau din ce în ce mai ameninţători.

Începuse să plouă. Strânse mai bine cordonul impermeabilului pe care soţia sa insistase să-l ia cu el şi zâmbi.

Curios, dar era fericit să fie din nou la Londra. Asemenea unui cal bătrân, adulmeca aerul şi se simţi copleşit de amintiri. Fără îndoială, nu toate erau plăcute, dar erau moştenirea unei vieţi întregi petrecută în lupta împotriva răului, şi le păstra cu sfinţenie.

Îşi servise cu mândrie poporul şi suveranul până ce fusese doborât de un accident cerebral. Ultima funcţie pe care o deţinuse fusese aceea de şef al serviciului M15.

În ultima perioadă petrecută în acel serviciu se ocupase de muşamalizarea unei afaceri delicate pentru familia regală, legată de averea dispărută a Romanovilor. Dificultatea misiunii îl doborâse. Îşi recăpătă cunoştiinţa pe patul spitalului, chinuit de regrete pentru o carieră încheiată înainte de vreme.

Cu trecerea anilor durerea se atenuase. În prezent se bucura de o sănătate mai bună decât în urmă cu zece ani.

Cu excepţia unui episod palpitant legat de dispariţia unui pergament de la Vatican, viaţa de pensionar era cumplit de plictisitoare. Desigur, îi rămâneau trandafirii, cărţile şi arheologia, dar uneori simţea nevoia să se ocupe de munca pentru care fusese născut.

Apoi se mai punea şi problema conturilor neîncheiate. Indiferent de câţi ani mai avea de trăit, vroia să părăsească viaţa cu conştiinţa împăcată, cu datoriile achitate şi cu toate detaliile puse la punct. Cu atât mai mult în ceea ce-l privea pe Gessel.

Kate Jameson urma să vină la Londra. Probabil că era deja pe drum. Nu prea ştia cum să o ia - putea fi o simplă unealtă a bunicului său, dar la fel de bine putea să fie mult mai mult decât atât. Într-o privinţă era însă hotărât - o va urmări oriunde se va afla. Nu-i va scăpa. În acest scop reactivase câţiva oameni, asemeni piticului, care se dăduseră la fund în zăpăceala care urmase pensionării lui Sir David. Unii se retrăseseră în Caraibe, alţii în Scoţia, sau dispăruseră pur şi simplu, fără alte explicaţii.

Dar erau câţiva care rămăseseră la Londra, aproape de locurile pe care le cunoşteau atât de bine. Fuseseră încântaţi, până la unul, când luase legătura cu ei. „Nebun bătrân“, bombănise Pen când îşi dăduse seama ce avea de gând. Apoi se oferise să-l însoţească.

O clipă fusese tentat să accepte. Doar gândul la Gessel îl oprise. Era posibil ca individul să fie de mult oale şi ulcele, dar nu vroia să rişte. Aşa că Pen rămase în vila spoită cu alb din Sardinia, împreună cu câţiva oameni de încredere.

Apartamentul care îi fusese pus la dispoziţie se afla în Pimlico. Salută politicos şoferul, coborî din maşină şi urcă scările. Casa micuţă era liniştită, ca de obicei.

Aparţinea serviciului secret, şi rareori se întâmplă să fie folosită de mai mult de o persoană. Chiar dacă ar fi locuit cineva în ea, de cum se afla de sosirea lui, acesta trebuia să o părăsească imediat. Era privilegiul pe care i-l acorda rangul.

Deschise uşa apartamentului şi intră. Era o locuinţă mobilată confortabil, compusă dintr-un dormitor, o sufragerie, o bucătărie micuţă dar bine utilată şi o baie. Văzuse nenumărate apartamente asemănătoare în hotelurile din lumea întreagă.

Singurul lucru care îl deosebea de acestea erau draperiile în permanenţă trase, ca să descurajeze privirile indiscrete. Pereţii aveau încastraţi senzori, capabili să detecteze orice mişcare în apartament. Detectoarele verificau periodic dacă nu existau microfoane.

Apa şi aerul erau filtrate. Exista chiar şi un detector de radiaţii ascuns într-unul din dulapuri. În lipsa unui duşman real, asemenea măsuri de prevedere păreau exagerate. Dar în zilele acelea, inamicul era mult mai greu de depistat, ceea ce-l făcea cu atât mai periculos.

Apoi, mai erau vechii duşmani, cei din trecut, care era posibil să mai bântuie prin apropiere, încercând să-şi încheie propriile lor conturi.

Despachetă repede, aşezând lenjeria şi cămăşile împăturite în sertare, iar costumele în dulapul din dormitor. Intră în bucătărie și-și turnă un pahar de suc de portocale, apoi rămase gânditor lângă chiuvetă, sorbind din pahar.

Îi promisese lui Pen că se va odihni, dar asta mai putea aştepta. În primul rând avea de dat câteva telefoane.

Observatorul numărul unu răspunse la al doilea apel al telefonului. Ea era legătura cu ceilalţi, care urmau să-i lase mesajele, ştiind că vor ajunge în mâinile lui Sir David.

— Da, confirmă aceasta. Subiectul sosise şi fusese urmărit încă de la ieşirea din biroul de imigrări.

De la aeroport luase trenul spre Londra, intrase imediat într-o cafenea, se aşezase la o masă lângă fereastră, băuse două ceşti de cappuccino şi respinsese politicos dar cu fermitate care nu-i scăpase observatorului de la masa alăturată avansurile unui domn care încercase să intre în vorbă.

Domnul plecase şi nu se mai întorsese. Nu era niciun indiciu că ar fi stabilit un contact.

Subiectul rămăsese la masă încă cincizeci şi trei de minute, apoi luase un taxi până în Mayfair. Stătuse câteva minute în fata unei case înainte de a intra. Observatorul numărul trei raporta că se află încă înăuntru.

Sir David îşi consultă ceasul. Erau aproape două ore de când subiectul se afla în clădire. Cunoştea adresa. Era o casă cu patru etaje în spatele căreia se găsea o grădină bine îngrijită. Avusese nişte prieteni care locuiseră câteva case mai încolo.

Exista o posibilitate minimă ca domnişoara Jameson să fi ieşit pe uşa din spate şi să fi dispărut fără a fi observată. Dar era puţin probabil. Postase observatori şi pe străzile din apropiere, tocmai în această eventualitate.

Nu, trebuia să se afle încă în clădire şi asta însemna că se bucura de oarecare succes. Din câte aflase, era o femeie atrăgătoare. Nu era imposibil ca Frau Braunsweiger să înceapă să o simpatizeze.

Desigur, bătrâna nu avea mare lucru să-i spună. Sir David o interogase personal, la scurt timp după ce fusese găsită, numai piele şi os, în lagărul de la Treblinka. Era convins că femeia îi spusese tot ce ştia. Şi nu era cu mult mai mult decât se ştia deja.

Dar ceva o făcuse pe Kate să vină în Irlanda, pe urmele lui „Il Falcone“. Exista o posibilitate infimă ca ea să deţină unele frânturi de informaţii, care, puse cap la cap, puteau duce undeva.

Improbabil, desigur, dar suficient ca să-l facă s-o călăuzească în direcţia potrivită. Şi în acest timp, să-i pună probabil viaţa în primejdie.

Mai era ceva, spuse observatorul. Oare ştia Sir David că nu erau singurii interesaţi de subiect? Nu era nevoie de răspuns, pentru că nu era treaba observatorului, dar poate era interesant să afle că alte persoane depuneau eforturi la fel de mari în urmărirea domnişoarei Jameson. Cineva o ţinea tot timpul sub observaţie.

Sosise un domn cu păr negru, tot din Irlanda, dar cu alt zbor, şi mersese direct la adresa din Mayfair, de parcă ar fi ştiut unde se află Kate Jameson. Deoarece aceasta întârziase în cafenea, bărbatul ajunsese acolo chiar înaintea ei.

Primul observator îl remarcase imediat. Conform procedurii obişnuite, se îndepărtase imediat. Supravegherea se desfăşura după metoda clasică, cu trei agenţi care schimbau locurile la câteva minute. Trimiseseră şi un camion în apropierea casei, pentru a facilita schimbarea rapidă a îmbrăcăminţii şi a fizionomiei.

„Umbra” lui Kate nu părea să fi observat deocamdată nimic ciudat.

Dorea Sir David să continue supravegherea personal?

Capitolul 20

Maria Braunsweiger era o femeie micuţă, amintind de o pasăre, cu părul alb ca neaua adunat într-un coc, cu o faţă blândă care purta încă urmele frumuseţii trecute şi cu nişte ochi căprui încă limpezi şi ageri.

Kate se aşteptase să fie refuzată, dar când îşi spuse numele la interfon, bătrâna îi deschise imediat. Când ajunse la palierul de la etajul al doilea, Frau Braunsweiger tocmai deschidea uşa apartamentului.

O măsură încet din cap până în picioare. Aparent satisfăcută, spuse:

— Nu-i prea semeni, poate doar puţin la bărbie şi culoarea părului.

Kate înghiţi în sec. Cât stătuse la cafenea, repetase toate variantele de conversaţie dintre ea şi bătrână, dar la aşa ceva nu se gândise.

— Nu-i semăn?

— Domnului March. Dar să nu stăm în hol. Intră, te rog.

Kate o urmă ascultătoare în casă. De cum trecu pragul fu izbită de parfumul florilor proaspete. Câteva duzini de trandafiri tronau într-o vază de cristal aşezată pe măsuţa din hol. Pe podea, în coşuri împletite, erau aranjate mai multe ghivece de iasomie şi margarete.

Printr-o uşă înaltă se vedea livingul, animat multicolor de nenumărate vaze încărcate cu gladiole, trandafiri, irişi şi violete. Oriunde se uita, ochii ei întâlneau frumosul, nu numai flori ci şi mobilierul elegant şi bine lustruit. În faţa căminului se găseau două canapele acoperite cu satin galben lucios, imprimat din loc în loc cu păuni multicolori. Pereţii erau decoraţi cu picturi moderne pline de viață. Ferestrele înalte erau larg deschise, cu perdelele trase, lăsând lumina soarelui să pătrundă în voie.

Cu toată tragedia care îi marcase trecutul, Maria Braunsweiger nu se lăsase pradă disperării. Din contră, iubea viaţa cu toată fiinţa.

— La ora asta obişnuiesc să beau un păhărel de sherry, spuse bătrâna. Vrei să-mi ţii companie?

Kate dădu din cap. Îşi urmă gazda în living şi se aşeză pe scaunul oferit. Frau Braunsweiger deschise o servantă chinezească, turnă sherry în două pahare fine de cristal şi le aduse lângă canapea.

— Aşa deci, spuse, aşezându-se faţă în faţă cu Kate. Înţeleg că domnul March n-a venit cu dumneata.

— Nu, spuse Kate încet. Încă nu reuşise să-şi revină din uimire. Maria Braunsweiger nu era deloc aşa cum şi-o închipuise. A murit cu câteva

săptămâni în urmă.

Ochii căprui se umplură de durere.

— Dar nu mi-a spus că ar fi bolnav.

— Nu era. A fost un accident de maşină.

Frau Braunsweiger strânse buzele.

— I-am spus că trebuie să fie mai atent. Era un bărbat foarte drăguţ şi sincer, dar nu prea-şi dădea seama în ce treburi intrase. Cred că pur şi simplu nu putea să înţeleagă.

— Nici eu nu înţeleg. Aţi fost foarte drăguţă că m-aţi primit, dar n-am putea începe cu începutul?

Frau Braunsweiger zâmbi.

— Eşti o femeie raţională. Asta e bine. S-o luăm atunci de la început.

Inspiră adânc, privi o clipă în gol, apoi vorbi.

— Domnul March m-a vizitat acum trei luni.

— A fost la Londra? o întrerupse Kate fără să vrea. Îşi închipuise că Willy March fusese un om simplu, legat de Texasul natal, care nu se aventura departe de casă. Se pare că se înșelase.

— Desigur. A călătorit foarte mult pentru a face investigaţii. Amândoi cunoşteam multe locuri în Berlin şi Viena, deşi trebuie să recunosc că el le cunoscuse mai recent ca mine. Deci, a venit şi am stat de vorbă. La început m-am împotrivit, dar se vedea că muncise atât de mult, ani în şir, încât n-am putut rezista. În ciuda convingerilor mele, i-am spus ce vroia să ştie. Se opri, scuturând capul. Acum mă tem că am avut partea mea de vină în moartea lui.

— Ce vă face să credeţi asta?

— I-am confirmat ceva ce doar bănuise. Nu ştiu cum a acţionat după aceea şi ce rezultate a obţinut.

Se opri din nou şi o privi pe Kate, apoi continuă, încet.

— Domnişoară Jameson, trebuie să înţelegi că avem de-a face cu oameni foarte periculoşi.

Kate ezită. Nu dorea să spună nimic sau să facă ceva ce ar fi putut s-o jignească pe Frau Braunsweiger. Vorbi, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Am auzit vorbindu-se că unii nazişti au supravieţuit, ba chiar au format o organizaţie care să-i apere. La asta vă referiţi?

Spre uimirea ei, Maria izbucni în râs.

— Iartă-mă, spuse după câteva clipe, dar inocenţa tinereţii mă uimeşte întotdeauna. „Unii“ au supravieţuit? Draga mea copilă, ţi-ar fi foarte greu

să-i numeri pe toţi. Adevărul este că foarte puţini au fost prinşi şi chiar dacă au fost, procesele au fost clasate foarte repede. Au fost arestaţi doar cei mai notorii dintre ei, şi asta atunci când au reuşit să-i prindă. În haosul de după război, oricine nu făcea parte din eşalonul întâi putea să dispară fără urmă.

— Unde au plecat?

— Au plecat?! Cei mai mulţi n-au plecat nicăieri. E adevărat, câţiva s-au refugiat în America de Sud sau în Orientul Mijlociu. Dar nu se poate generaliza. Cei mai mulţi au rămas pe loc. Trebuie să înţelegi că în primul rând erau nişte oportunişti. Din cauza asta s-au înscris cei mai mulţi în partid, ca să profite de avantajele oferite de o societate în derivă. Acelaşi lucru l-au făcut şi după război, şi-au schimbat doar metodele.

— Deci poveştile despre comorile uriaşe, despre organizaţie, sunt adevărate?

— Comorile există cu siguranţă. În ceea ce priveşte organizaţia, mă îndoiesc. Poate câţiva s-au ajutat unii pe alţii, dar de obicei erau foarte bănuitori. Având în vedere firea lor, era şi greu să fie altfel. Nu, oamenii la care mă refeream - unul în special - sunt periculoşi indiferent de împrejurări sau motive.

— Cine este persoana la care vă referiţi şi ce legătură are cu Willy March?

Maria ezită, apoi răspunse abia şoptit.

— Înţelege, simplul fapt că ştii numele acestui om te poate pune în pericol. Nu avea nicio legătură directă cu bunicul tău. Domnul March devenise curios. Nu prea ştiu de ce. Dar oricine se apropie cât de puţin de acel bărbat riscă să fie zdrobit.

— Aşa cum s-a întâmplat cu Willy, murmură Kate.

— Mă tem că ai dreptate. Când a fost aici, bunicul tău mi-a vorbit despre tine. Oricine şi-ar fi dat seama că ţinea foarte mult la tine. Dar înainte de a continua, aş vrea să ştiu de unde ai aflat de existenta mea. Ți-a vorbit chiar el de mine sau ai aflat întâmplător?

— Mi-a spus el.

Încă nu era pregătită să pomenească despre Jake, dar putea explica prin ce mijloace ajunsese acolo.

— Nu l-am cunoscut niciodată pe bunicul, dar a dat instrucţiuni ca după moarte să mi se trimită nişte informaţii. Printre acelea era şi o reproducere a unei picturi făcută de Rafael, „Il Falcone“. Din aproape în aproape, am ajuns la dumneavoastră.

Maria expiră încet. Mâinile marcate de vene albastre, proeminente, tremurau uşor când vru să-şi ia paharul de sherry. Luă o înghiţitură bună, apoi aşeză paharul la loc.

— Înţeleg. Înseamnă că vroia să continui ce-a început el. Nu sunt sigură că aş fi procedat la fel dacă ar fi fost vorba de nepoata mea.

— A avut motivele lui. Deocamdată nu mă simt în stare să vi le spun. Îmi pare rău.

Maria o privi cu luare aminte. Într-un târziu rupse tăcerea.

— Îţi voi spune ce i-am spus şi bunicului tău, dar trebuie să-mi promiţi că vei fi extrem de precautǎ. Nu este o problemă simplă. Nu vreau să te am pe conştiinţă.

— Voi fi prevăzătoare, o asigură Kate.

— Bine, spuse Maria încet. Îşi împreună mâinile pe genunchi şi respiră adânc.

Capitolul 21

În 1957, în timpul unui curs obişnuit de reciclare, Sir David - pe atunci numit simplu: David Hargreave - fusese testat de unul din cei mai buni agenţi ai serviciului M15. Timp de o săptămână a fost alergat până la epuizare prin toată Londra, pus să urmărească tot felul de subiecţi, foarte pricepuţi în a-i scăpa printre degete. Spre sfârşitul săptămânii se descurca deja destul de bine.

De atunci, trecuseră mulţi ani şi nu-şi făcea iluzii în legătură cu îndemânarea sa. Aşa stând lucrurile, aproape că se hotărî să nu acţioneze singur. Totuşi, neprevăzutul ideii îl provoca atât de mult încât se hotărî să nu renunţe, dar să fie precaut.

De dragul confortului îşi adusese pantalonii preferaţi de doc - uzaţi, dar încă purtabili -, un pulover tricotat, dintr-acelea folosite de pescarii greci, şi o pălărie de Panama bătută de vânturi, dar de care refuza cu încăpăţânare să se despartă.

Se îmbrăcă şi se privi cu un ochi critic. Deşi nu arăta chiar ca un muncitor oarecare din Anglia, se gândi că nu se deghizase prea rău. Oricum, nu avea nimic din fizionomia fostului şef al serviciului M15.

Chiar pentru cineva care îl cunoştea bine, ar fi fost greu să-l identifice. Era mai bronzat decât fusese vreodată, părul rărit era cu câteva nuanţe mai deschis la culoare, iar de când părăsise munca de birou reuşise să slăbească, mai ales în talie.

Mulţumit la gândul că nu va periclita munca agenţilor de urmărire ieşi din apartament. Maşina îl aştepta în faţa casei. Şoferul ridică absent capul şi nu dădu niciun semn că l-ar fi recunoscut.

Câteva minute mai târziu, Sir David intra în strada din cartierul Mayfair. Cunoştea cu aproximaţie locurile unde erau postaţi agenţii. Nu-l încurca faptul că aceştia îşi schimbau în permanenţă locurile şi aspectul exterior. Ceea ce conta pentru el, era descrierea bărbatului brunet care o urmărise pe Kate din Irlanda.

Oricine ar fi fost, individul nu se obosea să-şi ascundă prezenţa.

Peste drum de casa Mariei Braunsweiger, câteva imobile mai sus, era o cârciumă, foarte aglomerată. În zilele însorite, proprietarul obişnuia să scoată mesele direct pe trotuar. Bărbatul şedea la una din ele, cu un pahar de vin în faţă.

Un individ bine legat, gândi Sir David privindu-l din umbra unei porţi. Naţionalitate incertă. Avea o duzină de posibilităţi. Putea fi american, englez, canadian sau poate chiar rus.

Şedea cu picioarele întinse în faţa lui, cu ochii pe jumătate închişi, imagine vie a relaxării. Şi totuşi, se simţea o tensiune ascunsă în el, ceea ce arăta că prima impresie era creată în mod deliberat.

Pe buze îi juca un zâmbet uşor, de parcă ceva îl amuza nemaipomenit.

Lui Sir David nu-i plăcea deloc acel surâs. Ştia că nu era logic, dar nu se putea descotorosi de impresia neplăcută. Îi repugna ideea de a o şti pe Kate Jameson urmărită de acest individ, indiferent cine ar fi fost el. Instinctiv, credea că nu era nimic bun de capul lui.

Anii petrecuţi în războiul rece îl învăţaseră să se încreadă în instinct. Nu-l ştia pe acest bărbat, dar asta nu însemna nimic. Nu mai practicase meseria de câţiva ani buni şi, în afară de asta, chirurgia plastică putea schimba radical înfăţişarea unui om.

Putea fi oricine - sau nimeni. Era greu de aflat.

Dar nu imposibil.

Sir David pescui o fisă din buzunar. Câteva clipe după aceea, trecea nepăsător pe lângă necunoscut, intrând grăbit în cârciumă.

Capitolul 22

— Familia mea, spuse Maria Braunsweiger, trăia în Germania de peste patru sute de ani. Mai înainte, unii dintre strămoşii mei trăiseră în Spania, alţii în Ţările de Jos. Se ocupau cu comerţul, dar şi cu afacerile bancare.

Cu timpul au devenit foarte bogaţi şi renumiţi. Reşedinţa principală a familiei era la Berlin, dar aveam şi un conac superb la ţară, de care îmi amintesc cu mare dragoste. Tatăl meu era un colecţionar pasionat, aşa cum fusese tatăl său şi, înaintea lui, bunicul. Casele noastre erau pline de lucrări de artă pe care le preţuiam foarte mult, nu numai pentru valoarea lor, ci şi pentru ceea ce exprimau din spiritul uman.

— Înţeleg, spuse Kate încet. Una din acele lucrări a fost „Il Falcone".

Maria încuviinţă din cap.

— Exact. Era pus pe peretele din holul mare al casei de la ţară. Copil fiind, ţin minte că eram fascinată de el. Puteam să stau ore în şir să-l privesc, crezând că şoimul îşi va lua zborul dintr-o clipă în alta.

Kate zâmbi înţelegătoare. Deşi văzuse reproducerea apărută în revistă, simţise o anumită tensiune şi emoţie ce se degaja din tablou, ca şi cum din clipă în clipă se putea întâmpla ceva neprevăzut. Poate ţinea de personalitatea lui Lorenzo de Medici, ce părea să trăiască într-o continuă frământare. Dar şoimul îşi avea partea lui în crearea acelei impresii.

— Ce s-a întâmplat cu tabloul?

— Ce s-a întâmplat şi cu toate celelalte lucruri ale familiei. După ce Hitler a preluat puterea, tata şi-a dat seama că ne aşteaptă vremuri grele, dar credea, ca mulţi alţii, că antisemitismul nociv al naziştilor era folosit mai degrabă pentru slăbirea rezistenţei maselor. Îşi închipuia că nişte oameni raţionali pot ajunge la o înţelegere. La urma urmei, eram cu toţii germani şi doream cu toţii numai bine ţării noastre.

— Naziştii vedeau altfel lucrurile.

— Într-adevăr. Am reuşit să supravieţuim până în 1942. Dar ştiam că atunci când Hitler vorbea despre stârpirea evreilor de pe faţa pământului, nu arunca vorbe în vânt. Exact asta vroia să facă. Mai mult, avea oameni educaţi, inteligenţi, care îi erau devotaţi şi îşi foloseau inteligenţa exclusiv pentru găsirea răspunsului la această problemă. Se ocupau de ea metodic, cu precizia unor ingineri. Acum toată lumea ştie cu cât succes au lucrat.

Soarele se ascunse după un nor şi camera se răci brusc.

— Tatăl dumneavoastră a încercat să opună rezistenţă?
Maria încuviinţă din cap.
— O, da, de îndată ce şi-a dat seama ce se întâmplă de fapt Göring, Goebbles şi ceilalţi puseseră ochii pe câţiva evrei bogaţi pentru un „tratament special”. Ştiau că tata ascunsese o parte din avere şi vroiau să pună mâna pe ea. Ne dăduseră de înţeles că dacă eram dispuşi să cooperăm, ne vor lăsa să părăsim ţara, dar ştiam că nu era adevărat. Erau hotărâţi să nu lase pe nimeni să le scape.
Bău încă o înghiţitură de sherry. De data asta, mâna nu-i mai tremura. Amintirile grozăviilor din trecut o umpleau de durere, dar mândria o împiedica să-i dea frâu liber.
— A murit fără să le spună nimic.
— Dar ceilalţi…?
— Înainte de a fi ridicat de Gestapo, tata ne explicase planul lui de evadare, în caz că nu se va mai întoarce. Trebuia să mergem pe drumuri diferite, în secret, încercând să ajungem la graniţă. Fraţii mei intraseră deja în mişcarea de rezistenţă. Paradoxal, exista aşa ceva în Germania, deşi nu se vorbeşte despre asta. Nu spun că era puternică, dar totuşi exista.
Făcu o pauză şi îşi drese glasul.
— Din păcate, planul tatălui meu nu a reuşit. Eram deja sub supraveghere. Când ne-am adunat în casa de la ţară, ca să ne pregătim evadarea, naziştii au intrat peste noi. Am fost arestați cu toții.
Kate îşi mușcă buza, fără să-și dea seama, de durere. Privind în ochii Mariei, remarcă o sclipire fulgerătoare de groază.
— Au venit noaptea, continuă Maria cu voce egală. Am fost încercuiţi şi somaţi să ieşim afară. Erau mai multe camioane, dintre care unul pentru noi. Ţin minte că stăteam în picioare în camion şi ascultam ordinele comandantului. Tot ce era de valoare - toate lucrările de artă, sculpturile, tapiţeriile, totul - urma să fie luat. Nu trebuia să rămână nimic.
Kate îşi simţi gura uscată. Articulă cuvintele cu greutate.
— Cine era comandantul acela?
— Era un nazist tânăr, unul din protejaţii lui Göring. Tipul obişnuit de arian. Era foarte grăbit, lătrând ordinele, fără să ne arunce măcar o privire.
— Aveţi idee cum se numea?
Bătrâna rosti fără şovăire:
— Heinrich Gessel.
— Numele „Gessel“ figura în însemnările lui Willy.

— Asta nu mă surprinde. Aflase de el înainte de a veni la mine. Eu doar i-am confirmat că Gessel fusese în casa noastră în noaptea aceea. Era foarte apropiat de Göring şi acesta îl folosea de multe ori pentru a obţine obiecte de artă.
— Deci Heinrich Gessel a luat tabloul şi acesta nu a mai fost văzut decât o dată, la o recepţie dată de Göring, puţin după aceea.
— Aşa este. Câteva din lucrurile noastre, foarte puţine la număr, au ieşit la iveală de-a lungul anilor. Dar cea mai mare parte nu a fost găsită niciodată.
— Şi Gessel?
— A fost declarat mort în 1945.
— Sunteţi sigură?
Maria dădu din umeri.
— De cum am fost în stare, am început să fac cercetări. Cadavrul era aproape carbonizat. Nu poţi fi sigur.
— Tot nu înţeleg ce reprezenta tabloul pentru Willy, dar să trecem deocamdată peste asta, spuse Kate. Mai erau câteva nume în însemnările lui. Poate vă spun ceva. De exemplu, Volker. Aţi auzit de cineva cu numele acesta?
Maria scutură capul.
— Din câte îmi aduc aminte, nu.
— Dar Schlossberg?
Bătrâna se încordă.
— Manheim Schlossberg, dar nu pot să-mi imaginez de ce l-ar fi interesat pe bunicul tău?
— Era unul dintre nazişti?
— Dumnezeule, nu! Făcea parte din rezistenţa germană, despre care ţi-am vorbit. Fraţii mei îi erau devotaţi. El i-a ajutat să intre în mişcare.
— Presupun că a murit de mult?
— A fost foarte grav rănit în război şi era cât pe ce să moară, dar totuşi a supravieţuit.
Kate încercă să se stăpânească.
— Ce s-a întâmplat cu el?
— În anii de după război Herr Schlossberg a avut un rol foarte important în reconstrucţia Germaniei. Cu timpul a devenit foarte bogat. Acum cred că este pensionat.
— Credeţi că ar accepta să stea de vorbă cu mine?

— Nu ştiu, spuse cu sinceritate bătrâna. Şi nici nu-mi pot imagina ce ar putea să-ți spună. Dacă ar fi ştiut ceva despre Heinrich Gessel, cu siguranţă că ar fi vorbit de mult.

— Bănuiesc că aveţi dreptate, dar nu ştiu cui m-aş mai putea adresa. Aveţi idee unde locuieşte?

— Nu ştiu, dar nu e prea greu de aflat. Totuşi, aş fi mult mai liniştită dacă ai renunţa acum.

— Nu pot, spuse Kate încet. Totul mi se pare lipsit de sens, dar Willy n-ar fi insistat atât de mult dacă nu ar fi avut un motiv temeinic.

Maria mişcă puţin braţul şi mâneca rochiei alunecă spre umăr. Kate remarcă numărul tatuat, pe antebraţ.

Respiră greu. Nu mai văzuse pe nimeni astfel însemnat.

— E o minune că aţi supravieţuit, şopti.

— Oare? se crispă doamna Braunsweiger.

— Toţi anii aceia petrecuţi în lagărul de concentrare…

— Am petrecut doar ultimele câteva luni ale războiului la Treblinka, zise ridicând privirea spre Kate. Înainte de aceea am fost într-un lagăr special, pentru fete şi băieţi drăguţi. Veneau în vizită ofiţerii germani.

Kate înghiţi în sec.

— Mi-am zis că trebuie să supravieţuiesc, ca să mă pot întâlni apoi cu rudele care ar fi supravieţuit. Doar când am ajuns la Treblinka, spre sfârşitul războiului şi am văzut ce înseamnă într-adevăr un lagăr de concentrare, mi-am dat seama că n-a mai rămas niciunul viu. Atunci am dorit să mor. Aproape am reuşit. Dar într-o zi m-am trezit uitându-mă în ochii unui tânăr ofiţer englez. Părea atât de speriat şi trist încât am simțit nevoia să-l îmbărbătez.

Dădu din umeri şi se ridică de pe canapea.

— Aşa m-am hotărât să trăiesc. Nu a fost uşor, dar a meritat. Să ţii minte ce-ţi spun, Kate Jameson. O să mă supăr foarte tare dacă îţi vei irosi viaţa.

Capitolul 23

— Bărbia e un pic mai pătrată, spuse Sir David, iar sprâncenele mai arcuite.

Operatorul de computer dădu din cap şi apăsă butoanele corespunzătoare. Ecranul se lumină.

După efectele modificărilor pe faţa pe care o compuneau împreună, Sir David spuse:

— E mai bine. Totuşi, încă nu e perfect. Arată ceva mai dur.

— Cam aşa? întrebă operatorul.

Modifică puţin pometţii şi ochii.

— Da, încuviinţă Sir David. Seamănă foarte bine. Ai putea să-l îmbătrâneşti puţin? Cu vreo doi-trei ani.

Faţa se modifică din nou.

— E bine. Părul ar trebui să fie puţin mai des.

Operatorul apăsă din nou pe nişte butoane. Sir David privea, minunându-se cât era de simplu. Programele de computer Identikit economiseau o groază de timp în redarea unei fizionomii după memorie şi dădeau rezultate foarte exacte.

Nu i-ar fi displăcut să aibă unul acasă, să se joace cu el. Când se gândea că, nu cu mult timp în urmă, fusese duşmanul declarat al computerelor, se mira cât de repede îşi poate schimba părerea şi cel mai conservator om.

De felul lui era un tip stabil, cu o fire domoală. Dar trebuia să recunoască, programele erau într-adevăr uluitoare.

— Aaaşa… spuse el, smulgându-se din visare. El e!

— Sunteţi sigur, domnule?

— Absolut sigur. Ai făcut o treabă excelentă.

Omul îşi permise un mic zâmbet. Apăsă pe butonul de memorare, apoi pe cel de imprimare. Imprimanta cu laser se puse în funcţiune.

— Poftim, Benjamin, spuse Sir David întinzând foaia unui tânăr ce se afla lângă el.

Benjamin Waverly luă portretul robot şi îl privi lung.

— N-arată rău tipul.

— Deloc. Genul de om care se simte în largul lui în haine de seară, călare, într-o sală de consiliu sau unde îl mai poartă meseria.

— Care o fi aia? Tragi concluzii pripite.

Sir David zâmbi. Waverly fusese ajutorul lui când lucrase ca şef al serviciului M15, un bărbat loial şi foarte muncitor, cu o minte sclipitoare. Era prototipul tânărului care ar fi trebuit să-l producă şcolile şi universităţile, ceea ce nu se întâmpla prea des.

Înalt şi slab, arăta mai degrabă ca un câine ciobănesc, posomorât, cu privire furişă. Oamenii aveau tendinţa da a-l subaprecia, ceea ce el considera cel mai mare atu al său. Sub aparenţa inocenţei se ascundea un spirit nemilos, pus fără ezitare în slujba reginei şi a patriei.

— O să căutăm în cartotecă, spuse Benjamin. Cu puţin noroc poate găsim ceva.

— Eşti foarte amabil, spuse Sir David, ieşind din sediul serviciului M15.

Acest sediu era folosit doar de câţiva ani, de când serviciul se mutase din birourile mult prea cunoscute din Trafalgar Square, care deveniseră ţinta multor demonstraţii. Din aceste locuri retrase, maeştrii serviciilor secrete britanice vegheau asupra unei lumi în permanentă schimbare.

La etajul superior totul strălucea: parchetul lustruit, mobila georgiană, lucrurile de artă împrumutate de la diferite muzee naţionale. Succesorul lui Sir David nu se afla în birou. Câţiva ofiţeri de grad superior se arătară încântaţi de vizita lui. Le ascultă glumele cu bunăvoinţă, nu comentă motivul pentru care venise şi plecă imediat ce putu.

Afară, în lumina orbitoare a soarelui, se opri pentru o clipă. Vizitase Londra de nenumărate ori de când se pensionase, dar era prima oară că intra în sediu. Ar fi trebuit să simtă măcar o undă de regret că nu mai făcea parte din serviciul M15. În loc de asta, simţea o profundă uşurare. Nu pentru că scăpase de răspundere - niciodată nu se temuse de asta - ci pentru că scăpase de restricţiile pe care le impunea slujba.

Era liber să facă orice credea că este necesar, în limitele permise de conştiința sa şi, bineînţeles, de lege. Nu trebuia să uite asta.

Nici măcar în cazul lui Gessel.

Coborî strada întrebându-se de câte ori va mai trebui să şi-o mai amintească până la terminarea acestui război.

Capitolul 24

Kate plecă de la Frau Braunsweiger seara târziu. Maria o invitase să rămână peste noapte, dar o refuzase cu părere de rău. Era mult prea agitată ca să rămână într-un loc.

În afară de asta, în mintea ei îşi făcu loc teama că venind la bătrână, o pusese, fără voia ei, în pericol. N-ar fi putut spune cu precizie ce fel de pericol, dar Willy era mort de adevăratelea şi n-ar fi dorit ca cineva să împărtăşească aceeaşi soartă.

Nu îi surâdea nici ideea de a trage la un hotel - nu ar fi fost în stare să se relaxeze nici acolo. Nu era nici pregătită să se înfiinţeze la uşa domnului Schlossberg - dacă ar fi găsit casa. Cel puţin, la Maria ştiuse ce întrebări să pună. Unui fost luptător în rezistenţă nu prea ştia ce să-i spună.

Rămânea deci căsuţa din Wicklow, unde ar fi trebuit de altfel să se afle. Opri un taxi şi se urcă grăbită în el. Ajunse la aeroport înainte de decolarea ultimului avion spre Dublin. Agenta aşteptă până ce avionul se înscrise pe pista de decolare, apoi se îndreptă spre telefon. Vorbi scurt. Tocmai când închidea, pregătindu-se să plece, bărbatul cu păr negru trecu pe lângă ea, îndreptându-se de asemenea spre telefon. Femeia se aplecă bombănind, să-şi lege şiretul inexistent.

Bărbatul formă un număr şi vorbi cu voce scăzută. Agenta nu auzea mare lucru. Dacă s-ar fi apropiat mai mult ar fi riscat să-i atragă atenţia, ceea ce era împotriva instrucţiunilor. Plecă nemulțumită.

Se apropia de miezul nopţii când farurile maşinii lui Kate luminară aleea cu pietriş care ducea la Ardara. Era frântă de oboseală. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la un somn bun.

Stomacul îi reaminti că nu mâncase nimic în afară de cornurile domnului Shaughnessy. Îi era peste puteri să-şi încropească o cină, dar putea cel puţin să bea un pahar cu lapte.

Se opri întrebându-se ce naiba căuta Nat Murdock în bucătăria ei, cu picioarele sprijinite de masa din lemn de pin şi cu o strălucire în ochii azurii pe care nu era pregătită să o înfrunte.

Capitolul 25

Jake era singur în birou când sună telefonul lui particular. Strecură mâna sub marginea biroului şi apăsă mecanismul care încuia automat uşa. Deschise sertarul şi ridică receptorul.

— Nu eram sigur că te găsesc la birou. Ce vreme splendidă pentru o partidă de golf, nu-i aşa?

— Nemaipomenită. Sunt răcit. Ce doreşti?

Jake strănută şi întinse mâna după un şerveţel de hârtie. Avea un pahar cu suc de prune pe birou, dar nu se putea hotărî să-l bea.

— Nu obişnuim să vorbim fără rost. Deci, ce este?

— Ai veşti de la Kate?

— E în Irlanda și-și vede de treabă.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu, spuse Jake fără tragere de inimă. Casa în care stă nu are telefon. Dar nici nu e nevoie. Am încredere în ea sută la sută. Sunt sigur că o să afle mai multe despre casă şi împrejurimi decât aş visa.

— E o căsuţă drăguţă. Aş fi cumpărat-o chiar eu dacă localnicii n-ar fi fost prea susceptibili.

— Lasă casa. Important este că fata are o preocupare, departe de aici. Nu ştiu de câte ori mai trebuie să ţi-o repet ca să mă crezi.

— Răbdare, prietene. Mă gândesc la amândoi.

— E supravegheată, ţi-am spus şi asta, mormăi Jake. Dacă dă de bucluc, o să aflu imediat.

— Cât de priceput e tipul care o păzeşte?

— E Dunmore, pentru numele lui Dumnezeu. Altul mai bun nu este.

— A, înţeleg. E bun. Bine, nu te mai reţin. Ai grijă de tine.

— Şi tu la fel, Manhein. Nu-ţi face bine să te frământi atât. Ar fi o ironie a soartei dacă ţi-ar ceda nervii după ce ai supravieţuit până la vârsta asta.

— Asta nu o să se întâmple niciodată, te asigur. Încearcă nişte suc de lămâie. Face minuni.

Jake rămase câteva clipe cu receptorul în mână, privind în gol, apoi închise. Al dracului Schlossberg. De ce nu putea accepta pur şi simplu că situaţia e sub control? De ce trebuia tot timpul să se îndoiască, să pună întrebări, să verifice?

Pentru că ăsta era el, aşa fusese întotdeauna. De-aia stătea cocoţat în vila aceea de pe munte, plin de bani, puternic, în loc să fie mort demult.

Şi de aceea el, Jake Jameson, un ţăran pârlit din Calhoon County, Texas, devenit consilier prezidenţial, plin de bani la rândul său, nu găsise de cuviinţă să-i spună bătrânului Manheim ce aflase.

Chiar ştiindu-l pe Willy mort, nu era în siguranţă. Cu atât mai puţin cu Willy mort.

Îi trimisese totul lui Kate. Se gândise prea târziu să verifice la serviciul de securitate dacă sosise ceva pe numele lui Kate.

Pe pachet nu fusese trecută adresa expeditorului, cel puţin aşa susţinea raportul de rutină. Dar ambalajul găsit în biroul ei purta ştampila din Dallas.

Apoi era cutia de pantofi găsită pe măsuţa din holul apartamentului ei. Era goală, orice ar fi fost în ea, Kate luase cu sine.

Privi ceasul şi calculă ora care trebuia să fie în Irlanda. Nu stabiliseră un program pentru raportul lui Dunmore; bărbatul refuza să lucreze aşa. Dar Jake spera că va primi vești în curând.

Probabil Kate apucase să citească tot ce-i trimisese Willy şi încerca să-i pătrundă înţelesul. Trebuia neapărat să vorbească cu ea, să o asigure că dracul nu era aşa de negru cum părea la prima vedere. Să-i spună că o iubea cu adevărat.

Şi să încerce tot posibilul ca să o facă să-l creadă.

Se lăsă pe spătarul fotoliului, închise ochii şi încercă să-şi amintească ultima dată când se simţise atât de singur.

Capitolul 26

Portretul robot al bărbatului din cârciumă a fost trimis, prin fax, la Cray 3, aflat în centrul de date ultrasecret al guvernului, din Norwich. Printre nenumăratele operaţii efectuate de Cray 3 erau compararea benzilor magnetice, a fotografiilor şi desenelor cu baza de date ce cuprindea numele a circa 547 000 de indivizi ce prezentau un anumit interes - trecut, prezent sau potenţial - pentru serviciul M15.

Datorită organizării superioare a bazei de date, pe criteriul principalelor trăsături fizice, fiecare cu cel puţin douăsprezece subpuncte, un analist îndemânatic putea reuşi să identifice orice figură în mai puţin de trei săptămâni.

Computerul făcea acelaşi lucru în cincizeci şi cinci de secunde. Rezultatul final cuprindea portretul-robot, o fotografie reprodusă după cea existentă în baza de date şi o biografie. Sosise prin fax la Pimlico şi după ce fu copiat, ajunse pe biroul lui Benjamin Waverley.

Acesta îl studie o clipă, fluieră încet şi întinse mâna după telefon.

— Nu v-aţi ieşit din mână, domnule, spuse auzind vocea lui Sir David la celălalt capăt al firului. L-aţi nimerit la fix.

— Serios?

Sir David se întinse mai confortabil pe canapea, puse deoparte cartea pe care încerca să o citească şi ascultă cu atenţie cuvintele lui Benjamin.

— Cine e?

— Peter Dunmore.

— Numele mi-e cunoscut dar nu ştiu de unde să-l iau.

— A fost folosit doar în ultimii ani, după ce v-aţi pensionat. Provine din armată. A făcut parte din forţele armate speciale ale americanilor, specialist în lupte libere. Unii dintre agenţii noştri l-au cunoscut în timpul exerciţiilor comune. Avem câteva rapoarte despre el. Se pare că îi place un pic prea mult munca, dacă mă înţelegeţi.

— Îi place să ucidă.

— Mă tem că da. Oricum, a fost lăsat la vatră după marea demobilizare. Un timp a dispărut. A revenit acum vreo treizeci şi şase, patruzeci de luni. Aparent, a dat lovitura cu investiţiile, dar avem informaţii că a redevenit activ. Apoi s-a dat din nou la fund. Bănuim că operează sub o mulţime de identităţi false, dar până acum nu am reuşit să-l prindem.

— Ce fel de reputaţie are?

— Impecabilă. Potrivit atât pentru protecţie cât şi pentru asasinate. În ultimul timp bănuim că se ocupă mai mult de protecţie. Singura problemă este că nu e întotdeauna loial. Câţiva din clienţii lui au murit prematur. Deşi în împrejurări care par să-l scoată din culpă.

— Vrei să spui că e în stare să trădeze dacă potul e destul de gras?

— Exact. Spuneţi că o urmăreşte pe nepoata lui Jake Jameson?

— Da.

— Atunci s-ar putea să lucreze pentru domnul Jameson.

— Posibil, dar după ce mi-ai spus adineaori, s-ar putea să nu fie atât de simplu.

— Aveţi vreun motiv să credeţi că domnişoara Jameson este în pericol?

Sir David oftă. Sperase să poată ocoli întrebarea aceasta, dar se pare că nu putea. Benjamin îi fusese de mare ajutor. Era de datoria lui să fie sincer față de el.

— Nu ştiu sigur. Acum trei zile a intrat într-un anumit magazin din Dublin şi l-a întrebat pe proprietar dacă o poate ajuta să identifice un tablou.

Benjamin ridică sprâncenele subţiri.

— Coincidență?

— Aparent da. Nu părea să ştie cine era. Au avut o conversaţie alambicată, aşa cum îi place lui. Bine-nţeles, şi-a dat seama cine era fata. Oricum, după ce a plecat, m-a sunat pe mine.

— Şi tabloul?

— „Il Falcone”, de Rafael. Parte din colecţia Braunsweiger, furată în patruzeci şi doi.

Benjamin se încruntă.

— Nu-mi aduc aminte…

— Eşti prea tânăr, spuse Sir David cu răbdare. Se întâmplă exact ceea ce bănuise. În curând nu va mai fi nimeni care să-şi aducă aminte.

— Familia Braunsweiger era o familie de evrei bogaţi din Germania. Un singur membru a supravieţuit războiului. Averea lor a fost confiscată de Hermann Göring. Ai auzit de el?

— Da, domnule, spuse Benjamin jenat.

— Nu a făcut-o singur, principalul lui ajutor a fost un anume Heinrich Gessel.

— Gessel… murmură Benjamin.

— Mă bucur să aud că educaţia ta nu a fost neglijată în întregime.

— Toată lumea din serviciu a auzit de Gessel, domnule. E mai răspunzător de moartea multor agenţi din Europa decât oricare alt nazist, şi avea o înclinaţie deosebită pentru tortură.

— Mi-a omorât un prieten foarte apropiat, spuse Sir David încet. Cineva care-mi fusese coleg de şcoală.

— Îmi pare rău.

— Şi mie, dar s-a întâmplat de mult. Nu trebuie să răscolim trecutul.

Benjamin murmură ceva a încuviinţare.

— Domnule, dacă nu mă înşală memoria, Gessel a fost găsit mort în 1945?

— A fost declarat mort. Nu înseamnă neapărat acelaşi lucru.

— Vreţi să spuneţi că interesul domnişoarei Jameson pentru „Il Falcone“ ar putea avea vreo legătură cu Gessel?

— Nu. E mai probabil că bunicul ei e interesat de tablou şi a trimis-o pe ea să-i dea de urmă.

— Atunci ce…?

— Am făcut ceva de care nu sunt prea mândru, Benjamin. În eventualitatea că problema e mai complicată decât pare, am avut grijă ca domnişoara Jameson să primească adresa unicului membru supravieţuitor al familiei Braunsweiger. Domnul Dunmore a fost remarcat atunci când fata se afla în casa respectivă.

— Dacă a fost trimisă de Jameson să dea de urma tabloului, de ce l-a mai pus pe Dunmore să o urmărească?

— Pentru că îşi închipuie că e în pericol.

— Doar nu din partea descendentei familiei Braunsweiger?

— Bine-nţeles că nu. Este o femeie în vârstă, foarte la locul ei. Nu, ar fi în pericol în cazul în care Gessel trăieşte. După ce Göring a căzut în dizgraţie, în patruzeci şi trei, se spune că Gessel şi-a însuşit unele obiecte de artă de mare valoare din colecţia acestuia. Inclusiv „Il Falcone“. În cazul în care se găseşte tabloul se poate da de urma lui Gessel ori s-ar putea afla ce s-a întâmplat în realitate cu el.

— În cazul în care nu a murit în patruzeci şi cinci.

— Întocmai.

— Deci, dacă Jameson l-a trimis pe Dunmore după nepoată-sa, înseamnă că există cel puţin o posibilitate ca Gessel să fie în viaţă.

Sir David coborî vocea.

— Sau că ştie cu siguranţă.

Capitolul 27

— Nu te speria, spuse Nat retrăgându-şi picioarele de pe masă. Eşti teafără?

— Bine-nţeles că sunt, răspunse Kate, încă uluită de prezenţa lui în casă. Ce cauţi aici?

— Te aşteptam, spuse Nat de parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

— Este aproape miezul nopţii, îi reaminti ea. Şi cum ai intrat?

— E ciudată uşa ta de la intrare. Dacă o tragi puţin, broasca cedează. Ar trebui să o repari.

— O, nemaipomenit! Ai forţat-o!

— Hei, n-am forţat nimic. Şi-n afară de asta, eram îngrijorat din cauza ta. Spuneai că te duci până la Dublin pentru două ore. Când am văzut că nu te-ai întors până după-masă, am început să-mi pun întrebări.

Kate scutură capul disperată. Era atât de obosită, încât nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Era îngrijorat din cauza ei? Nimeni nu-şi făcuse griji pentru ea, în afară de Jake şi el nu făcuse niciodată caz de asta.

— Şezi, spuse Nat ţâfnos. Arăţi de parcă stai să leşini.

— Sunt doar obosită, protestă Kate, dar totuşi se aşeză. Nu avea rost să-l contrazică.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Azi dimineaţă, la Londra.

Nat scutură capul şi deschise frigiderul. Se uită lung înăuntru şi oftă.

— Ştii, din când în când ar trebui să-ți faci aprovizionarea.

— Am luat câte ceva.

— Trei cutii de iaurt, şase sticle de apă minerală şi un Twinkie n-o să-ți strice cu siguranţă cura de slăbire.

— Mai e şi lapte. E tot ce-mi trebuie.

— Ar trebui să fie ceva şi în cămară.

Ieşi din bucătărie şi îl auzi scotocind în încăperea alăturată. După un timp se întoarse. Era prea obosită ca să-i dea atenţie, până ce se trezi cu un bol de supă aburindă în faţă.

— Mănâncă, spuse Nat, şi puse alături un coş cu pâine caldă.

— Unde ai găsit toate astea? întrebă, impresionată.

— Există nişte obiecte numite conserve şi sunt oameni care au şi congelatoare în care ţin alimente. Ridică o lingură şi i-o puse în mână. Mănâncă. Până atunci aprind focul.

Vroia să-i spună că nu era nevoie. Imediat ce va fi mâncat destulă supă ca să-i facă pe plac, se va duce la culcare. Dar cuvintele îi rămăseseră agăţate de buze când îşi dădu seama cât de înfometată era.

Când a terminat de mâncat supa şi mare parte din pâine, camera se umpluse de mirosul plăcut al cărbunelui. Oftă şi se lăsă pe spate, pe scaun.

— A fost foarte bună.

— Dumnezeule, ce uşor eşti de mulţumit, râse Nat.

Kate ţinea ochii pe jumătate închişi. Deschise unul şi-l privi pe furiş. Purta o cămaşă simplă, descheiată la gât, şi o pereche de blugi mulaţi pe coapsele musculoase.

Spre uluirea ei, îşi dădu seama că acest bărbat care îi gătea şi îşi făcea griji din cauza ei era puternic ca un taur. Nu avea nici cea mai mică idee cum dobândise o asemenea condiţie fizică, dar de fapt nu ştia aproape nimic despre el.

— Cine eşti? întrebă încet.

Nat se aplecă, privind-o în ochi.

— Ştii bine cine sunt, iubito.

— Nu, nu ştiu. Ştiu cine ai spus că eşti, dar nu ştiu nimic despre tine. Ai apărut aşa… din senin, zise ea încercând să pocnească din degete. Eşti un american în vacanţă, căruia îi place să gătească şi să pescuiască, care se pricepe la masaj şi care se pare că mă atrage foarte mult. E tot ce ştiu.

Adăugă, abia şoptit:

— Nu e de-ajuns.

Cutele din jurul gurii se adânciră. Nat se ridică şi întinse braţul spre ea. Îi luă mâna mică şi delicată într-a lui. Mâna avea pielea aspră. Oricine ar fi fost, cu siguranţă nu-şi petrecea zilele în dosul unui birou.

— Hai să ne aşezăm în faţa focului. Îţi spun totul despre mine, dacă vrei îmi povesteşti şi tu despre tine şi pe urmă ajungem şi la ce ai făcut azi. OK?

— Sigur, şopti Kate. Nu avea nimic împotrivă. Se simţea cuprinsă de o moleşeală plăcută. Epuizare, amestecată cu primele zvâcniri ale seducţiei, bănuia. Deşi îi era imposibil să spună cine era seducătorul şi cine sedusul.

Tot ce ştia era că nu vroia ca Nat Murdock să plece. Vroia să stea acolo, în fata focului, s-o țină în braţe şi să-i vorbească cu vocea lui joasă, dar atât de melodioasă.

Zâmbi, şi se cuibări mai bine la pieptul lui.

— M-am născut în Oklahoma, începu el.

— Glumeşti? întrebă Kate.

Trecuse o jumătate de oră. Stătea foarte dreaptă, sorbind fiecare cuvânt al lui Nat.

— Ai scăpat cu viață?

Zâmbi şi dădu din cap.

— Blestemăţia aia a trecut peste culme, s-a rupt în trei dar nu a explodat. Am scăpat cu un braţ rupt şi nişte vânătăi, deşi am aflat mai târziu. Oftă. A trebuit să o luăm de la început a doua zi.

— Cât timp ai lucrat în cascadorie?

— Până ce am strâns destui bani ca să termin şcoala, întotdeauna am vrut să devin geolog. Ştiu, e greu de explicat, dar meseria asta m-a fascinat din copilărie.

— Eşti geolog, repetă Kate încet. Îşi imaginase o mulţime de ocupaţii - cowboy, vânător, contrabandist - ca să le amintească doar pe cele mai pitoreşti. Dar nu se gândise o clipă la meseria de geolog.

— Da. Apropo, ştiai că această insulă prezintă cele mai interesante reminiscenţe ale erei glaciare? Nu numai atât, dar din cauză separării timpurii de continent are o dispunere a florei şi a faunei nemaiîntâlnită în altă parte.

— Interesant.

În regulă, era geolog. Asta putea să o accepte. Erau însă alte lucruri pe care voia să le afle.

— Şi familia ta, a rămas în Oklahoma?

— Doar părinţii mei, doi dintre fraţi, o soră şi, dacă număr bine, nouă nepoţi şi nepoate. O, da, trei unchi, nevestele lor şi o grămadă de veri.

— Asta-i tot? întrebă Kate, străduindu-se să nu pară uluită.

Nat încuviinţă din cap.

— Ceilalţi ne-am risipit în toată ţara. Eu, de exemplu. Am petrecut mai mulţi ani în Arabia Saudită, m-am întors, m-am stabilit pentru o vreme în Louisiana, dar în ultimul timp am fost mai mult pe drum.

— Nu poţi să faci asta la infinit, îl avertiză Kate.

— Nici n-aş vrea. Dar e la fel ca şi cu bunicul tău şi casa asta. Trebuie să mă conving că totul e în regulă.

Întinse braţul şi scormoni puţin focul cu vătraiul. Kate se forţă să nu dea prea multă atenţie cămăşii care îi scotea în evidenţă muşchii puternici ai

braţelor şi pieptului, dar fără prea mult succes.

Reluându-şi locul lângă ea, Nat continuă:

— Și-acum, e rândul tău.

Kate ridică din umeri.

— Nu sunt prea multe de povestit. Am crescut în Virginia. Mama a murit când aveam câteva luni, într-un accident de maşină. Bunica fusese bolnavă cu mult înainte şi, la scurt timp, a murit şi ea. Am rămas doar eu şi Jake.

— Bunicul tău?

— Da. Făcu o pauză, apoi adăugă: De fapt, bunicul meu vitreg.

— Cum aşa?

— Bunica a fost măritată de două ori. Mama a fost fiica primului soţ. După ce a divorţat şi s-a recăsătorit cu Jake, acesta a adoptat copilul. Deci, era tatăl vitreg al mamei mele şi bunicul meu vitreg. Dar nu asta contează. Este singura familie pe care am avut-o.

— Pare să fie un om de treabă.

Kate râse înfundat.

— Fii atent cui spui asta. Sunt oameni care ar spune că ai nevoie de o internare într-o cameră cu pereţii capitonaţi. Dar, fără glumă, întotdeauna a fost foarte bun cu mine.

— De aceea te ocupi de casă, deşi mi se pare că nu prea înţelegi rostul şederii tale aici?

— Mi-e din ce în ce mai greu de înţeles, recunoscu ea. Dar mai e şi altceva…

Se opri brusc. Oboseala o făcea să nu mai judece clar. Nu avusese de gând să pomenească de Willy March şi de situaţia ciudată în care se afla.

Tentaţia de a i se destăinui era însă prea mare. Era obosită, derutată şi foarte îngrijorată. Cu cât pătrundea mai adânc în taina lui Willy March, cu atât devenea mai nedumerită.

Existau nenumărate amănunte, evidente, dar care nu se legau între ele. Şi ce era mai important, niciunul nu conducea la Jake. Nu era mai aproape de desluşirea misterului decât atunci când primise pachetul.

— Treizeci de zile, murmură Kate.

— Ce ai spus?

— Nimic… Gândeam cu glas tare, atâta tot.

Nu mai erau treizeci de zile. Pachetul fusese expediat cu şase - nu, şapte zile în urmă. Mai avea douăzeci şi una de zile, nu treizeci, şi habar n-avea

încotro să se îndrepte. Timpul putea expira înainte ca ea să găsească răspunsul.

Nat o prinse cu blândeţe de bărbie, forţând-o să-l privească în ochi.

— Kate, iubito, ce s-a întâmplat?

Privi în ochii lui curaţi, fără nicio umbră care să-i întunece. Mâna lui era caldă şi tandră. Se simţea ocrotită. Brusc, îşi aminti senzaţia pe care o încercase când îi simţise buzele. Cât de mult dorise ca să rămână, deşi ştia că nu trebuia. Acum era aici.

— Eşti un bun geolog? întrebă încet.

— Destul de bun.

— Ai fi dispus să arunci o privire la ceea ce se ascunde sub aparenţe?

Degetul lui alunecă pe obrajii lui Kate.

— Nu te referi la reminiscenţele erei glaciare, nu-i aşa?

— Nu, şopti ea. Nu la asta mă refer. E vorba de ceva foarte urât care ar fi trebuit să rămână îngropat pe vecie, dar care pare că se străduieşte să iasă la suprafaţă. S-ar putea să mă înşel, poate că nu e nimic. Pur şi simplu nu ştiu şi aş avea nevoie de ajutor.

Nat se ridică în picioare.

— Ce faci?

— Mă duc să fac nişte cafea şi după aceea stăm de vorbă. Azi mi-ai dat multă bătaie de cap. Nu sunt obişnuit cu aşa ceva. Dacă e să se mai repete, măcar să ştiu motivul.

Kate dădu încet din cap şi se ridică în picioare.

— Tu fă cafeaua şi eu mă duc să văd ce mai e în cămară. S-ar putea să avem o noapte lungă.

Capitolul 28

Sir David se trezi în mijlocul nopţii. Se ridică brusc în pat. Inima îi bătea mai tare ca de obicei şi simţea o gheară în stomac.

Automat, făcu o scurtă inventariere mentală. Nu-l durea capul şi nicio altă parte a corpului. Pieptul îi era relaxat, în ciuda bătăilor puternice ale inimii.

Inspiră adânc de câteva ori şi se simţi imediat mai bine. Inima îşi reluă ritmul normal şi stomacul i se mai linişti, puţin.

Nu suferise un accident cerebral sau de inimă. Nu va muri.

Dar altcineva s-ar putea să moară, nu imediat, dar cât de curând dacă nu-şi făcea meseria bine.

Îi scăpase ceea ce era evident. Cu toată atenţia concentrată asupra lui Gessel, se afla în faţa unui punct mort pe care nu-l putea depăşi decât folosindu-se de nepoata lui Jameson. Dar evitase să privească şi în cealaltă direcţie, nu unde ar putea duce căutările lui Kate, ci de unde porniseră.

Ce ştia el despre Jake Jameson? Americanul era una dintre figurile de marcă ale societăţii, un tip cu un aer bonom ce-l făcea să pară mai cunoscut decât era în realitate. Fiind de atâţia ani în linia întâi, era de două ori mai simplu să fie aşa.

Într-adevăr, părea să fi fost acolo de o veşnicie, mereu în umbra altui preşedinte. Era bărbatul înalt, cu păr argintiu care apărea în mii de fotografii, întinzând un stilou celui care tocmai se afla la conducerea lumii libere, însoțindu-l la o partidă de golf sau la un cocktail.

Întotdeauna prezent, întotdeauna un factor important, cultivat şi şlefuit, într-atât încât era socotit intrinsec bun, ca o pictură frumoasă sau o privelişte fermecătoare. Dar nu era nimic din toate acestea. Era un bărbat, cu toate slăbiciunile inerente fiinţei umane.

Şi cu un trecut care se întindea probabil cu mult în urmă, înainte de a-şi face pentru prima dată apariţia la Washington.

Sir David aprinse brusc lumina. Telefonul era lângă pat. Întinse mâna spre el.

Benjamin era tânăr. Nu avea nevoie de prea mult somn.

Capitolul 29

— Ce povesteşti tu aici, spuse Nat, sunt crime de război.

Kate dădu din cap. Îşi reluaseră locurile în faţa focului.

Terminaseră de mâncat conserva de carne şi biscuiţii pe care-i găsise în cămară. Afară, luna dispăruse de pe cer.

— Tocmai de asta mi se pare totul atât de incredibil. Ştiu că s-au comis crime de război şi că unele - poate multe - au rămas nepedepsite. Dar nu văd ce legătură ar avea Jake cu ele.

— Înţeleg, dar toate duc spre el. Gessel a fost un criminal de război. Willy March te-a pus pe urmele lui. De ce ar fi făcut-o dacă nu exista nicio legătură între el şi Jake?

— Pentru că îl ura pe Jake care i-o luase pe Leslie Ann şi nu îi păsa prin ce mijloace se răzbuna pe el?

— Mi se pare că, dacă asta urmărea, putea alege o cale mai simplă.

— Şi eu cred la fel, se arătă Kate de acord. Mi-ar plăcea să cred că Willy March nu era în toate minţile, dar nu am nicio dovadă. Scrisoarea lui are logică şi toate informaţiile pe care le-a cules se înlănţuie perfect. Există o legătură între Heinrich Gessel, Maria Braunsweiger şi tablou. Există chiar o legătură între Maria şi cealaltă persoană al cărei nume apare în însemnări, Manheim Schlossberg. Fraţii ei l-au cunoscut în mişcarea de rezistentă. Dar cam asta e tot. Urma se opreşte aici.

— Dar Willy spune în scrisoare că el a reuşit să pună toate piesele la un loc. Numai că nu ţi-a spus cum a făcut.

— Cred că simţea că este în pericol. A aranjat ca totul să mi se trimită mie. Dacă moartea lui n-a fost o simplă coincidenţă, înseamnă că urmărea ceva. Dar nu pot să-mi imaginez ce.

— Asta pentru că nu ai destule informaţii. Deci, ştii că Willy a vizitat-o pe Maria la Londra. Ea ţi-a spus că a fost şi în Germania şi Austria. Pariez că ştiu măcar unul din locurile pe care le-a vizitat acolo.

Kate clipi, încercând să înţeleagă ce spune. Cafeaua nu prea mai avea efect asupra ei.

Arhiva crimelor de război de la Viena. Era normal ca să meargă acolo. Orice informaţie despre Gessel acolo trebuie să figureze.

— Nu sunt sigură că vreau să aflu mai multe despre Gessel, şopti Kate.

Nat oftă şi se lăsa pe spate, trăgând-o spre el. Simţea sub obraz pieptul lui puternic.
— Înţeleg, spuse el încet. Încă mai poţi renunţa.
— Şi să las să treacă cele treizeci de zile?
— Jake e un băiat mare. Poate să-şi poarte de grijă.
— Dacă o fi cazul. Poate nu e decât un bluf.
— Vrei să pariem?
— Nu, nu vreau. Închise ochii, savurând senzaţia de forţă ce o degaja corpul lui. Ca să fiu sinceră, tot ce-mi doresc este să dorm.
Nat râse.
— Nu mă flatezi cu asta, fetiţo, dar e în regulă. Şi eu mă simt cam dărâmat. Ce-ai zice să stăm puţin liniştiţi?
— N-am nimic împotrivă, spuse Kate cu glas stins și-și înăbuşi un căscat. Era atât de obosită…
Îi era cald şi se simţea ocrotită. Un val de plăcere îi cuprinse trupul.
Buzele lui Nat alunecau încet de-a lungul gâtului. Atingerea era uşoară, ca adierea unei pene.
Suspină şi se apropie mai mult de el.
Nat ridică puţin capul şi o privi în ochi. În lumina cenuşie a zorilor, faţa lui părea sculptată în granit, şlefuit cu măiestrie. Doar ochii, umeziţi de tandreţe, luceau.
— Nu vreau să fac nimic împotriva dorinţei tale, Kate. Dacă nu eşti sigură pe tine, tot ce ai de făcut este să spui „nu“.
Mâinile mari, cu pielea aspră, alunecară sub pulover şi-i cuprinseră sânii. Degetele pricepute îi mângâiară sfârcurile.
Îşi muşcă buzele, forţându-se să nu geamă şi închise din nou ochii. Tot trupul îi vibra. Dacă nu l-ar fi simţit tremurând la rândul lui, poate s-ar fi temut.
Amândoi erau cuprinşi de o dorinţă la care nu s-ar fi aşteptat niciodată. În pofida oricărei raţiuni, iată-i pe amândoi în casa aceea veche, de lângă cascadă. Curând, viaţa îi va despărţi. În clipa aceea nimic altceva nu conta decât ei doi.
Kate zâmbi şi se lăsă pe spate, trăgându-l spre ea.

Capitolul 30

— Nu face nimic, domnule, spuse Benjamin. De ce m-aş supăra? Aşa cum spuneţi, prea mult somn strică. Totuşi, mormăi el ca pentru sine, nu cred că mi-ar fi stricat vreo două ore în plus.

— Ce-ai spus, Waverley? întrebă Sir David.

Se aflau pe coridorul lung din sediul serviciului M15 din Pimlico. Trecuseră de serviciul de pază de la intrare şi remarcaseră câteva birouri luminate. Clădirea era tăcută.

— Nimic, domnule, se grăbi Benjamin să-l asigure. N-am spus nimic. Vă rog!

Se dădu la o parte, permiţându-i lui Sir David să intre primul în biroul de pe colţ.

Waverley aprinse lumina şi verifică automat dacă sosise vreun mesaj ce prezenta interes. Nu sosise nimic. Era liber să se concentreze asupra problemei pentru care îl adusese acolo Sir David.

— Deci, domnule, despre ce este vorba?

Sir David se aşeză confortabil în fotoliu. După aprecierea lui, avea să zăbovească destul de mult timp în biroul lui Benjamin.

— O informare completă asupra trecutului lui Jake Jameson. Tot ce avem despre el.

— O să fie foarte mult.

— Da, dar din moment ce nu ştiu exact ce caut, cred că ar trebui să văd tot ce există în legătură cu el.

Benjamin îşi înăbuşi un oftat.

— Prea bine, domnule.

Ridică receptorul, spuse câteva cuvinte apoi închise.

— O să primim câte ceva imediat, dar dosarul complet are câteva mii de pagini. Va dura toată dimineaţa până se copiază. Cred că aţi auzit că le-am sugerat câteva cuvinte-cheie după care să se ghideze în stabilirea priorităţilor. Orice are legătură cu Rafael, şoimi, crime de război, Heinrich Gessel sau familia Braunsweiger va fi în curând în faţa dumneavoastră.

— Excelent. Văzându-te, încep să-mi recapăt încrederea în tânăra generaţie.

Waverley zâmbi şters.

— Mă bucur să aud asta, domule. Serviţi un ceai?

— Oolong?

— Îmi pare rău, dar cred că avem numai Earl Grey. Doriţi?

— Se pare că n-am încotro. Când spuneai că încep să ne trimită copiile?

— Dintr-o clipă în alta. Dar înainte să ne punem pe treabă, permiteţi-mi să vă întreb, credeţi într-adevăr că Heinrich Gessel ar mai putea fi în viaţă?

Sir David nu răspunse imediat. Se ridică şi merse la fereastra înaltă care dădea spre scuarul din faţa clădirii. Văzută din acest unghi, lumea părea liniştită şi curată. În realitate era cu totul altfel.

— La ultimele alegeri din Germania, începu el încet, candidaţii extremei drepte au primit paisprezece la sută din totalul voturilor. E cel mai bun rezultat obţinut de acest partid până în prezent. Dar asta nu înseamnă că trebuie să se oprească aici. Nu e zi aproape, ca aşa-numiţii „skinheads”, să nu demonstreze în vreun oraş mare. Emigranţii, mai ales cei de culoare, sunt din ce în ce mai hărţuiţi. Unii chiar au părăsit ţara, temându-se pentru viaţa lor.

— Toate acestea sunt adevărate, dar marea majoritate a germanilor se dezice de asemenea fapte. Sunt oameni cinstiţi care nu vor să facă rău nimănui.

— De acord cu dumneata, dar fenomenul nu se limitează la Germania. Acelaşi lucru se întâmplă în Franţa şi chiar şi aici, în Marea Britanie. Susţii că nu trebuie să ne îngrijorăm? Partidele de dreapta sunt bine organizate şi finanţate. La fel şi „skinheads”. Nimic din ceea ce fac nu este spontan. Organizarea este asigurată de cineva, ca şi finanţarea. Trebuie să existe o sursă.

— Şi credeţi că Gessel…

Sir David scutură capul cu mâhnire.

— Ştiu că pare incredibil. După toate aparenţele, e mort de aproape cincizeci de ani. Dar eu am văzut cadavrul care a fost identificat ca fiind al lui. Era atât de ars, încât ar fi putut aparţine oricui.

— Atunci cum s-a stabilit că era Gessel?

— Fusese decorat cu Crucea de Fier. A fost găsită împreună cu alte obiecte personale, lângă cadavru. Trupul a fost descoperit într-o maşină pe care o folosea de obicei şi care se răsturnase pe şosea, între buncărul lui Hitler şi cartierul general al armatei. Înălţimea aproximativă corespundea, mai mult, chiar şi dantura.

— Deci se pare că nu există dubii.

— În mod normal n-ar trebui să existe, dar Gessel avea acces la tot felul de dosare. Nu e imposibil de crezut că şi-a schimbat dosarul cu al altcuiva.
— Şi acea persoană să fi fost omorâtă în locul lui?
— Exact. O, ştiu că pare incredibil, dar dacă cineva putea să o facă, acea persoană era Gessel. N-am putut niciodată să-mi scot din cap ideea că trăieşte undeva. E greu să dau o explicaţie după atâţia ani, dar pe vremea aceea mi se părea perfect posibil.
— Aţi trecut prin întâmplări teribile. Nu se poate să nu vă fi afectat capacitatea de a vedea anumite lucruri în perspectivă.
— Adevărat, spuse Sir David fără cea mai mică intenţie de a nega. M-am gândit şi eu la asta. Eram hotărât să nu mă las obsedat de Gessel, dar în acelaşi timp vroiam să mă conving că nu era în viață.
— Şi ce ați făcut?
— Doi ani am fost mobilizat în Germania şi în tot acest timp mi-am făcut un punct de onoare din a urmări unde ar putea ieşi la lumină Gessel. Am pus sub urmărire casa în care a copilărit, şcoala în care a învăţat şi pe oricine avusese de-a face vreodată cu el.
— Şi ce ați obținut?
— Absolut nimic. Nu a dat niciun semn de viață.
— În toţi aceşti ani, nimic?
— Nimic, până ce Jake Jameson a trimis-o pe nepoată-sa în căutarea tabloului şi l-a pus pe Peter Dunmore pe urmele ei.
Benjamin mai turnă puțină apă fiartă în ceainic ca să-l încălzească. Puse capacul la loc şi spuse încet:
— De fapt, nici asta nu o ştim cu certitudine.
— Exact, spuse Sir David şi se îndreptă spre uşa în cadrul căreia apăruse un funcţionar ţinând în mână primul set de pagini.

Capitolul 31

— Mă duc eu, spuse Nat. Se ridică, îşi puse pantalonii şi se îndreptă spre uşă.

Bine, se gândi Kate. După aceea ar putea s-o ajute să revină pe pământ. Soneria zbârnâia insistent. O s-o smulgă şi o să i-o bage pe gât celui care stătea în faţa uşii. Dar mai întâi trebuia să se aranjeze puţin.

Tocmai îşi trăgea puloverul când auzi vocea lui Kevin O'Donnell.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule…

— Murdock, Nat Murdock. Îmi pare bine să vă cunosc, domnule. Care e problema?

— Problema e că domnul Jameson este foarte necăjit că nu poate lua legătura cu domnişoara Jameson, spuse Kevin O'Donnell intrând în bucătărie.

O salută pe Kate cu o înclinare a capului, dar nu-și luă ochii de la Nat. Privirea îi era încărcată de întrebări pe care nu era hotărât să le rostească.

— Bună dimineaţa, domnişoară Jameson. Scuzele mele că vă deranjez. Am primit telefon de la domnul Jameson, puţin mai devreme. Ar dori să luaţi legătura cu dânsul.

— Te-a pus să baţi tot drumul ăsta ca să-mi transmiţi acest mesaj?

O'Donnell dădu din umeri. Fața lui arăta că ar fi bătut chiar un drum cu mult mai lung.

— Cam într-o oră vi se pune telefonul în funcţiune. V-aş fi recunoscător dacă l-aţi suna.

Kate oftă şi-şi netezi părul de pe frunte. De-abia trecuse de ora opt, asta însemna că la Washington era miezul nopţii. Era aproape sigură că Jake dorea mai mult decât o informare de rutină despre progresele pe care le făcuse.

— O să-l sun, promise. Te pot servi cu o ceaşcă de ceai?

O'Donnell privi din nou spre Nat care stătea în picioarele goale, sprijinindu-se, cu braţele încrucişate pe piept, de un perete. Părea foarte în largul lui.

— Mulţumesc, dar trebuie să vă refuz. Trebuie neapărat să mă întorc la Dublin. Dacă aveţi probleme, vă rog să-mi daţi de ştire.

Kate îl asigură că aşa va face şi îl conduse la uşă. Îşi spuse că era o prostie din partea ei să se simtă jenată.

Pentru Kevin O'Donnell, ea şi Nat Murdock erau prieteni vechi care stabiliseră să se întâlnească în Irlanda. Nu avea de unde să ştie că, pentru prima oară în viaţa ei, se culcase cu un bărbat pe care-l cunoştea doar de câteva zile.

Totuşi, se afla într-o ţară conservatoare şi nu ar fi vrut să-l şocheze.

— Aţi fost foarte amabil că v-aţi deranjat până aici, îi spuse când ajunseră la maşină. O să-i spun bunicului.

Era un lucru mărunt, dar avu darul să-l înveselească pe O'Donnell.

— Mulţumesc, domnişoară Jameson, spuse, apoi adăugă mai încet: Dacă aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi, sunaţi-mă.

Kate dădu din cap şi rămase cu ochii la maşina care se îndepărta pe alee. Când n-o mai zări se întoarse şi intră în casă.

Nat renunţase la ceai şi trecuse direct la cafeaua tare pe care o prefera. Îi zâmbi cu ochii somnoroşi.

— Foarte conştiincios, domnul O'Donnell al tău.

— Nu-i al meu, e al lui Jake şi nu-și face decât treaba.

— Totuşi, putea să-şi aleagă un moment mai potrivit.

Îşi abandonă cafeaua şi o luă în braţe. Mâinile lui mari îi mângâiară cu blândeţe părul. Kate oftă și-și lăsă capul pe pieptul lui. Ce uşor ar fi să uite de toate.

Puţin mai târziu își puse cafeaua într-o ceaşcă şi urcă la etaj. Nat insistase să mănânce bine la micul dejun. Plecase în sat după cumpărături. Zăbovi îndelung sub duş, sperând că apa fierbinte îi va limpezi mintea confuză.

Nu se întâmplase aşa. Ieşi din baie, se şterse şi se îmbrăcă. Jos, în bucătărie, telefonul funcţiona. Ezită, încercând să afle care erau adevăratele motive pentru care nu avea chef să discute cu Jake în acel moment.

Din păcate, erau aceleaşi motive pentru care trebuia să îl sune.

Capitolul 32

Jake era singur în biblioteca din casa aflată la cincizeci de mile depărtare de Washington, pe colinele unduitoare ale Virginiei. Îşi petrecuse aproape toată noaptea acolo, după ce primise telefonul lui Dunmore.

Acum era după-amiază. Nu se mişcase din loc şi nu se atinsese de tava încărcată cu mâncare pe care i-o adusese servitorul.

Încerca să reconstituie în minte drumul pe care îl urma Kevin O'Donnell. După ce îşi dăduse seama că nu avea cum să ia legătura cu Kate personal, îl sunase pe avocat, prinzându-l acasă în ultimul moment, înainte ca acesta să plece la birou.

Instrucţiunile sale fură scurte şi precise: să facă bine şi să-şi mişte fundul până la Ardara să-i spună lui Kate că trebuie neapărat să-i vorbească.

O'Donnell va face întocmai, nu se îndoia de asta; Jake îi intermediase destule afaceri, perfect legale, ca să fie sigur că avocatul va face ce îi va cere.

Cât poate să facă până la Ardara? Mai puţin de o oră. Ar fi trebuit să ajungă de-acum şi probabil îi comunicase deja lui Kate mesajul primit.

De ce nu suna?

Ce gândea?

Îl cuprinse groaza. Încleşta mâinile pe braţele balansoarului în care şedea ca şi cum se temea să nu fie azvârlit din el de forţele care îl răscoleau.

Precis ştia. Nu totul, probabil, dar măcar o parte. Din momentul în care primise telefonul lui Dunmore şi aflase pe cine vizitase Kate, se convinsese că pierduse partida.

Efortul lui de a o feri de pericole şi de aflarea adevărului eşuase. Mergea drept în foc şi nici măcar nu-şi dădea seama.

Asta îl îngrozea.

Maria Braunsweiger. Fusese o vreme când Maria îi bântuise viaţa asemeni unei umbre nevăzute dar mereu prezente.

Dar anii se adunaseră şi, încet dar sigur, povara lor îi ştersese amintirea, o izolase în cel mai ascuns ungher al sufletului său.

Nici nu mai ţinea minte când se gândise ultima oară la ea, fie şi în treacăt. Aproape uitase de existenta ei; dacă şi-ar fi amintit de ea, probabil şi-ar fi închipuit că murise.

Dar trăia. Era cât se poate de vie şi mulţumirea de sine cu care se mândrise o viață apărea în adevărata sa lumină - o simplă iluzie.

Nu exista uitare, nu exista iertare, nu exista siguranţă. Zidul, clădit cu încăpăţânare din fiecare an pe care-l adăugase la viață, după care se ascunsese atâta timp, se năruise.

Era din nou tânărul de odinioară, întemniţat într-un trup bătrân, privind cu groază lumea de afară în faţa căreia nu mai găsea protecţie.

Gemu şi-şi trecu mâna peste ochi ca pentru a izgoni viziunea care îl tortura. Se ridică încet, agăţându-se de balansoar până găsi destulă putere ca să păşească.

Ecoul paşilor se auzea de-a lungul holului principal, reverberând până la ultimul etaj. Era o casă frumoasă, restaurată artistic, de care era foarte mândru. Dar în acel moment nu-i dădea nici cea mai mică atenție.

O scară elegantă ducea la etaj. O urcă încet, sprijinindu-se de balustradă. Ajunse în dormitor şi se aşeză o clipă să-şi recapete răsuflarea.

Inima îi bătea prea tare. Faţa i se schimonosi de efort, dar se ridică din nou şi intră în camera alăturată. Era o încăpere mare, aproape cât dormitorul unui apartament obişnuit, cu pereţii îmbrăcaţi în dulapuri. Aici îşi ţinea costumele, patruzeci, fiecare în sacul său de plastic.

Jake împinse costumele deoparte şi întinse mâna în fundul dulapului. Căută mecanismul minuscul din perete. Apăsă şi intră prin trapa deschisă.

Se afla într-un fel de pivniţă. Încăperea era goală, cu excepţia a trei obiecte: un scaun confortabil într-un colţ, un covor de Buhara mic, dar preţios pe podea şi o pictură atârnată pe unul din pereţi.

Oftă obosit şi se lăsă pe scaun. Trecerea timpului afectase culorile tabloului, dar încă se mai putea observa strălucirea veşmintelor bărbatului, privirea pătrunzătoare, iar în fundal, conturul unei ferestre înalte ce dădea spre un palat impunător.

Bărbatul şedea pe un scaun cu spătar înalt, asemănător celui pe care stătea Jake. Se uita ţintă în ochii celui care admira tabloul.

Ca şi şoimul cu ghearele încleştate pe braţul bărbatului.

Capitolul 33

— Fascinant, spuse Sir David. Stătea, alături de Benjamin, la o masa de lucru, uriaşă. Mai multe ceşti cu resturi de ceai Earl Grey şi câţiva biscuiţi zăceau într-un colț al biroului. Restul era ocupat de dosarul lui Jake Jameson.

— Bărbatul ăsta a avut o viață incredibilă, completă Benjamin. Nu încape nicio îndoială.

— Există vreo oală în care să nu-şi fi băgat nasul? A fost consilier al preşedinţilor Statelor Unite de-a lungul a peste două generaţii, dar influenţa lui cuprinde tot Occidentul. Priveşte poza asta, în care e alături de Maggie Thatcher, în optzeci şi opt. Nu-i aşa că par mulţumiţi unul de altul?

— Un adevărat imn al dragostei. Şi De Gaulle îl plăcea.

Întinse o fotografie în care Jake şi fostul preşedinte al Franţei apăreau alături, la o masă. Una din rarele ocazii când De Gaulle nu-l umilea cu înălţimea sa pe cel care-i era alături. Chiar zâmbea.

— Aş vrea să pricep cum a început totul, spuse Sir David. Apariţia lui pe scena mondială, în patruzeci şi opt, a fost cam pe neaşteptate. Până atunci, nu se deosebise aproape deloc de ceilalţi veterani de război. A fost reprezentantul mai multor companii, majoritatea aproape anonime, care se ocupau cu comercializarea surplusului de material de război american. În zilele noastre am spune că făcea trafic de influenţă, şi nu cu prea mult succes.

Benjamin răsfoi câteva pagini din dosar.

— Asta până în mai 1948 când apare brusc alături de Truman. Povestea care li s-a servit oamenilor spune că a intermediat eliberarea unui agent american căzut prizonier în Est. Bătrânul Harry a fost încântat şi asta i-a deschis lui Jake toate uşile.

— Atunci spune-mi, cum a reuşit un mic consilier din Washington să ajungă atât de departe?

— N-am nici cea mai mică idee, recunoscu Benjamin. Ca de altfel nici oamenii noştri care erau acolo în vremea aceea. Se pare că au încercat să afle, dar au apărut alte probleme presante. Când au văzut că nu ajung la niciun rezultat, au abandonat verificările.

— Eu nu pot să fac asta. Ceea ce ştim noi despre acest om nu are niciun sens. Sunt prea multe inadvertenţe.

— Nu e primul american cu biografia contrafăcută pe care-l întâlnim.

— Nu, dar puţini au ajuns atât de departe. Fără a o spune vreodată răspicat, a creat impresia că provine dintr-o veche familie din Virginia care a sărăcit în timpul Războiului Civil. Foarte romantic, dar un clişeu greu de înghiţit. Nici măcar nu s-a obosit să găsească ceva mai original.

— Încercaţi să-l înţelegeţi: având în vedere cercurile pe care dorea să le frecventeze, nu putea recunoaşte că venea dintr-o fundătură numită Calhoon County, Texas. Virginia suna mult mai bine.

— Apoi mai e povestea aceea cu nevastă-sa. Se pare că nimeni nu ştia că mai fusese măritată o dată. Dar avea un copil. Era de aşteptat ca cineva să-şi pună întrebări.

— Jameson a adoptat fetiţa în aceeaşi zi în care s-a căsătorit. Până au ajuns să fie cunoscuţi în cercurile din Washington, s-a presupus că fuseseră întotdeauna o familie.

Sir David se strâmbă. Nu-i plăceau afacerile încâlcite chiar dacă erau vechi de cincizeci de ani.

— Apoi, copila creşte, se încurcă cu cineva şi rămâne gravidă. Are la rândul ei o fiică.

— Mama şi bunica mor la scurt timp una după alta. E ceva dubios?

— Aparent, nu, spuse Sir David cu o undă de regret în glas. Sally Jameson era cunoscută ca vitezomană. S-a răsturnat într-o prăpastie, în timp de furtună. În ceea ce o priveşte pe mama ei, Leslie Jameson, i se diagnosticase leucemie cu un an înainte. Cunoscând posibilităţile de tratare la vremea aceea, moartea ei era inevitabilă.

— Deci, a mai rămas domnişoara Jameson.

Sir David încuviinţă. Răsfoi câteva pagini.

— Katherine Ann Jameson, născută în ianuarie 1965. Bunicul său i-a devenit tutore la un an după moartea mamei sale. De-atunci sunt împreună.

— Una peste alta, nu a făcut o treabă rea.

— Din contră, fata are o reputaţie excelentă - inteligentă, muncitoare, cu simţul răspunderii. Genul de om care nu vede altceva decât munca, dar ăsta nu e neapărat un defect.

— Revenind la Jameson, în timpul războiului a vizitat Germania?

Sir David scutură capul.

— N-a ajuns decât până în Austria. Din informaţiile noastre nu reiese că li s-ar fi încrucişat vreodată drumurile.

— De fapt, spuse Sir David, nu este absolut nimic care să-l lege pe Jameson de toată povestea asta. E posibil ca domnişoara Jameson să lucreze pe cont propriu sau pentru cineva despre care nu ştim nimic.

— Şi Dunmore?

Noi presupunem că lucrează pentru Jameson. Poate că da, dar iarăşi e posibil să fie implicată o altă persoană.

— Bine, spuse Sir David încet. Dacă domnişoara Jameson nu a fost trimisă aici de bunicul ei, atunci care este motivul pentru care se află în Irlanda? Ce i-a trezit interesul faţă de „Il Falcone"?

Benjamin îşi întinse gâtul încercând să-l dezmorţească.

— Poate un client? Ceva legat de munca ei?

— Se ocupă mai ales de grupările ecologiste şi alte grupuri de atitudine civică. Nimic care să se preteze la aşa ceva.

— Un iubit?

Sir David scutură din cap cu înverşunare.

— Puţin probabil. Cum ţi-am spus, nu ştie decât de muncă şi iarăşi muncă.

— O altă rudă, în afară de Jameson?

— Aaa, începe să devină interesant. E foarte greu să dau de numele primului soţ al lui Leslie Jameson, un tip pe nume Willy Andrew March, născut tot în Calhoon County, Texas, care a făcut şi el parte din armata americană în timpul celui de-al II-lea război mondial. A fost grav rănit şi lăsat la vatră. Câţiva ani s-a putut bucura de un cămin şi de copil. Apoi a apărut Jameson şi la puţin timp după aceea, familia March divorţa.

— Mi se pare normal să-i fi purtat pică lui Jameson, observă Benjamin.

— Exact, dar nu-l mai putem întreba. Domnul March a murit în urmă cu câteva săptămâni, la Dallas, Texas. A fost lovit de o maşină care a fugit de la locul accidentului.

— Şi imediat după aceea, nepoata lui naturală începe să se intereseze de „Il Falcone".

— Nu-mi place cum miroase treaba asta. Ceva o împinge de la spate şi vreau să aflu ce.

— Domnule, dar faceţi tot ce puteţi.

— Nu, spuse Sir David încet, încă nu.

Se ridică și-și frecă bărbia. Nu i-ar fi stricat un ras, pantalonii îi erau sifonaţi şi ochii îl usturau de nesomn. Dar nu avea ce face. Va trebui să-l accepte aşa cum e.

— Plecaţi undeva, domnule? întrebă Benjamin.
— Să vizitez un vechi prieten.

Capitolul 34

Femeia micuţă, îmbrăcată elegant, cobora încet strada, într-o mână ţinea un baston cu vârf argintiu, iar în cealaltă, un buchet de liliac învelit în celofan. Părul alb ca neaua strălucea în lumina proaspătă a dimineţii, iar faţa îi era liniştită. Părea cufundată în gânduri.

Când ajunse aproape de uşa casei în care locuia, Sir David făcu un pas spre ea. Îşi drese glasul.

— Bună ziua, Frau Braunsweiger.

Maria se opri şi îl privi în faţă. După o clipă pe buze îi înflori un zâmbet.

— Bună ziua, locotenente Hargreave.

— Mă flataţi. Nu mă aşteptam să mă recunoaşteţi.

— Vă închipuiţi că v-aţi schimbat atât de mult?

— Într-o jumătate de secol? Măcar un pic.

— Dumneavoastră m-aţi recunoscut.

— Da, şi nu mi-a fost uşor.

Maria dădu din cap, dar nu spuse nimic. Niciunul dintre ei nu dorea să dezgroape acel moment din trecut când tânărul locotenent Hargreave o întâlnise la Centrul de recuperare a refugiaţilor - o tânără scheletică, suferind încă de pe urma tratamentului din lagărul de concentrare.

În ceea ce îl privea, trecerea timpului nu îi îmbunătăţise înfăţişarea mai mult decât majorităţii oamenilor. Ea însă arăta incomparabil mai bine.

— M-am gândit că vei deveni frumoasă. Se pare că am avut dreptate.

Ea zâmbi din nou şi-l privi melancolică.

— Mereu curtenitor. Dar nu mai eşti locotenent, nu-i aşa? Cum trebuie să-ți spun acum?

— „David“ ar fi foarte bine.

— Bine. Spune-mi, David, e o întâmplare că ne-am întâlnit?

— Nu, spuse el încet, nu este.

— Atunci propun să intrăm. O să fac un ceai. „Oolong”, nu-i aşa?

— Ai o memorie formidabilă.

— O, într-adevăr. De multe ori aş dori să nu fie atât de bună, dar nu este cazul acum.

O urmă în holul răcoros al imobilului şi urcară scările spre apartamentul ei. Îl invită în living, apoi aşeză florile în apă.

Sir David rămase în picioare, cu mâinile la spate, admirând interiorul luminos. Tensiunea care îl stăpânise în ultima vreme începu să scadă. Era bucuros că venise.

Maria se întoarse cu ceaiul. O ajută să ducă tava pe măsuţa de lângă canapea. După ce a turnat ceaiul şi au gustat din el, femeia îşi încrucişă mâinile pe genunchi, spunând simplu:

— Și-acum, să stăm de vorbă.

Capitolul 35

— Jake?

Mâna i se încleştă pe receptor. Murmura cu recunoştinţă „Mulţumesc, Doamne!“

La mii de mile depărtare, Kate închise ochii pentru o clipă şi inspiră adânc. N-o să-i fie uşor deloc.

— De ce nu m-ai sunat mai devreme? întrebă Jake dintr-o suflare. Întotdeauna era mai bine să iei primul iniţiativa. I-am spus prostului ăla de O’Donnell să dea o fugă până la tine, să vadă ce mai faci. Dacă ştiam că nu merge telefonul nu te-aş fi trimis niciodată în locul ăla.

— A venit, şi nu e prost deloc. Iar telefonul funcţionează. Vrei să vorbim despre casă?

— Casă? Care casă?

— Casa în care stau în clipa asta. Cea pe care ai insistat să o verific. Zona nu e industrializată, Jake. Casa n-a avut mai mult de o duzină de proprietari în ultimele câteva secole. Mai e nevoie să continui?

— Eşti furioasă, zise el pe un ton semi-acuzator.

Kate strânse pleoapele şi-şi impuse să nu izbucnească în plâns.

— Sunt orice, numai furioasă nu.

— Întoarce-te acasă.

Vorbele îi scăpaseră de pe buze, deşi intenţionase să o ia cu binişorul, să-i explice toate motivele care îl făceau să-i ceară asta şi s-o convingă, aşa cum numai el se pricepea s-o facă.

La naiba, doar asta-i era meseria. Nu dăduse greş aproape niciodată, n-o să i se întâmple tocmai acum, mai ales cu Kate. O să-l asculte. Trebuie.

— Nu!

Din vocea lui Kate răzbătea o hotărâre care arăta clar că ştia exact la ce se gândea Jake şi era hotărâtă să-i ţină piept. Adăugă cu mai multă blândeţe:

— Deocamdată nu pot.

Jake apucă strâns marginea patului şi încercă să vorbească încet şi calm.

— Nu ai niciun motiv să mai stai. M-ai convins în legătură cu casa. O să închei afacerea chiar azi. Vino acasă.

Tăcerea se aşternu peste adevărurile nerostite. Într-un târziu, Kate vorbi prima:

— Amândoi știm bine că nu casa a fost adevăratul motiv.

Jake trase adânc aer în piept şi renunţă la prudenţă.

— Kate, fetiţo, indiferent de ce crezi că ştii, trebuie să stăm de vorbă. Măcar atâta merit, nu?

Se îndoia că Jake îşi dădea seama, dar frica ce i se simţea în glas spunea mai mult decât vorbele.

— O să stăm de vorbă, îi promise cu blândeţe, după ce voi afla şi restul. Willy a lăsat un „puzzle” în urma lui. Trebuie să-l rezolv singură.

— Nu te-ai gândit că poate eu am deja soluţia?

— Soluţia ta, Jake. Trebuie să o găsesc pe a mea, şi asta foarte repede.

Nu se aştepta la asta. Încruntă sprâncenele.

— De ce?

— Willy mi-a lăsat o scrisoare. Spunea în ea că în sfârşit şi-a dat seama cum ai procedat, dar nu spunea în ce chestiune.

— Am convins-o pe bunică-ta să-l părăsească pentru mine, spuse grăbit Jake. Asta am făcut. Nu sunt mândru de isprava asta, fetiţo, şi ştiu că ar fi trebuit să-ți spun adevărul de mult, dar uite, vino acum acasă şi o să lămurim lucrurile. Bine?

Kate îndepărtă puţin receptorul de ureche şi privi prin fereastra bucătăriei siluetele şterse ale gutuilor din depărtare. Spuse apoi încet:

— Nu era vorba de Leslie Ann, Jake. Willy găsise ceva care i-a luat ani de zile până să se lămurească. Ce spui tu nu putea dura atât.

— Era un ramolit, la naiba! Vroia să se răzbune pentru că nu reuşise în viață aşa cum îşi dorise. Orice ţi-ar fi spus, sunt numai minciuni.

— Willy e mort. Cineva l-a omorât acum câteva săptămâni.

Pentru o clipă Jake nu spuse nimic. Când vorbi din nou, vocea îi părea îmbătrânită şi obosită.

— Îmi pare rău, Dumnezeu să-l ierte. Am fost prieteni multă vreme. Am avut multe greutăţi de înfruntat împreună şi am ieşit cu bine din ele. Mă întreb uneori…

— Ce?

Jake murmură ca pentru sine:

— Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi rămas în Calhoon, dacă aş fi uitat sentimentele pe care le aveam pentru bunica ta, dacă m-aș fi însurat şi as fi dus o viață obişnuită.

— Dar n-ai făcut-o. Ai convins-o să fugă cu tine la Washington şi s-o ia şi pe mama. Un singur lucru mă face curioasă. Ce a făcut Willy când a aflat?

— A rugat-o să nu-l părăsească.

— Atâta tot?

— I-a spus că o iubeşte şi că vrea să rămână împreună. I-a promis că o să muncească din greu şi o să-i asigure o viață lipsită de griji.

— Dar n-a fost suficient, nu?

— Nu, spuse Jake, şi vocea îi suna mai hotărâtă, cu o undă de sfidare.

— Eram făcuţi unul pentru altul, asta a fost. Când Willy şi-a dat seama că n-o poate face să se răzgândească, i-a cerut să i-o lase pe mama ta. Dar Leslie nu putea face asta în ruptul capului. Sally era şi copilul ei. O iubea tot atât pe cât de mult o iubea Willy. Şi în afară de asta, ce fel de viață ar fi avut într-o fundătură nenorocită, fără o mamă care să-i poarte de grijă?

Kate rezistă impulsului de a-i spune că poate i-ar fi plăcut mai mult. De fapt, nu avea niciun motiv să gândească astfel.

În loc de asta spuse:

— Willy ştia că s-ar putea să moară. De aceea mi-a scris, dar a mai făcut ceva. Ştii de vreun prieten anume pe care îl avea în Texas? Cineva în care se putea încrede orbeşte?

— Nu. Dar nu văd legătura.

— Din câte mi-a scris Willy, i-a povestit acelui prieten tot ce aflase despre tine. Peste mai puţin de douăzeci de zile acel prieten va da publicităţii tot ce ştie de la Willy. Asta doar dacă nu-l pot opri eu.

Jake simţi că i se taie răsuflarea.

— Ce tot spui acolo?

— M-ai auzit perfect. Există un bărbat în Texas care a fost amicul lui Willy şi care va divulga totul dacă nu găsesc o cale să-l opresc.

— Dumnezeule!

— Încă nu e prea târziu. Spune-mi totul acum şi eu…

— Vino acasă!

— Nu pot! Tu nu-ţi dai seama ce este în joc. Sau poate că da…

— A trecut o viaţă de atunci, spuse Jake. Willy nu avea niciun drept să răscolească totul din nou. O să aflu cine e bărbatul acela. O să ne înţelegem cumva.

— La fel cum te-ai înţeles cu Willy?

— Ce vrei să spui?

— Ce ai auzit. Willy e mort şi tu tot nu vrei să-mi spui adevărul. Nu te poţi gândi la altceva decât cum să muşamalizezi afacerea. N-o să-ți meargă. O să mă duc la arhivele crimelor de război din Viena şi o s-o iau de la capăt.

Continuă cu vocea mai potolită.

— Nu vreau să-ți fac rău, Jake, crede-mă! Te iubesc. Dar nu cred că o să reuşeşti să dai de prietenul lui Willy, cu atât mai puţin să te înţelegi cu el. Dacă Willy a avut curajul să-l implice în problema asta, cu siguranţă avea încredere deplină în el. Singura şansă de a-l opri este ca eu să aflu adevărul - tot adevărul, nu numai ce vrei tu să-mi spui.

— Nu se poate… Nu înţelegi…

— Te iubesc, repetă Kate. Te iubesc cu adevărat şi te rog să nu-ţi faci griji, o să fiu cu băgare de seamă. Am aflat despre Gessel.

La capătul celălalt al firului se auzi un sunet înăbuşit, ca un ţipăt înghiţit în ultima clipă.

— Gessel!

— Ştiu că e aproape sigur mort, dar nu voi risca.

Pe aleea din faţa casei se auzi scrâşnetul roţilor de la maşina lui Nat.

— Trebuie să închid acum. Te sun peste câteva zile.

— Kate, nu…!

— La revedere, spuse şi închise receptorul înainte ca lacrimile s-o înăbuşe. Aproape imediat, aparatul sună din nou. Fără să stea pe gânduri, se aplecă şi-l scoase din priză.

Când Nat intră în casă, câteva clipe mai târziu, Kate era deja sus în baie, stropindu-şi faţa cu apă rece şi încercând să-şi stăpânească tremurul nervos al trupului.

Capitolul 36

— Avem o problemă, spuse Dunmore.

— Într-adevăr?

— Domnul Jameson nu a reuşit să-şi convingă nepoata să se întoarcă acasă la Washington. E hotărâtă să meargă la arhivele crimelor de război din Viena.

— Ţi-a dat instrucţiuni să o urmăreşti?

— Da. E foarte îngrijorat din cauza ei.

— Nu mă mir, spuse Manheim Schlossberg, apoi, după o clipă de gândire, adăugă: S-ar putea să fiu nevoit să mă întâlnesc cu domnişoara Jameson.

— Cum doriţi, domnule.

— În aceste condiţii, poate ar fi mai bine să vii direct aici. Până ajungi, o să am timp să mă gândesc la toate şi să iau o hotărâre.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, domnule.

— Da, aşa este. O, încă ceva Dunmore…

— Da, domnule?

— Apreciez loialitatea, mai presus de orice. Înţelegi?

— Aţi fost foarte generos, domnule.

— În aceeaşi ordine de idei, nu urăsc nimic mai mult decât lipsa de loialitate.

Urmă o clipa de tăcere, în răstimpul căreia Dunmore încercă să pătrundă înţelesul cuvintelor, apoi spuse:

— Doar nu sunt inconştient, domnule.

— Nici n-am pretins aşa ceva, îl asigură Schlossberg. Ai un avion care decolează de pe aeroportul Heathrow peste două ore. Poate reuşeşti să-l prinzi.

Închise telefonul şi, o clipă mai târziu, Dunmore făcu la fel. Ridică sacoşa neagră de voiaj şi se îndreptă spre poarta de îmbarcare.

Duduia Jameson îi zădărnicise planurile o dată. Dacă ar mai fi avut câteva minute la dispoziţie ar fi putut trece peste toate hârtiile pe care le găsise în casa de la ţară, hârtii din care ar fi aflat cu siguranţă de ce prezenta fata asta atâta interes pentru Jameson şi Schlossberg.

Atunci dăduse greş - din cauza ei şi a amicului ei american. Dar n-o să se mai întâmple.

Capitolul 37

— Hai, recunoaşte, spuse Nat. În copilărie, n-ai căzut cumva în cap, o dată sau de două ori?

— Din câte îmi amintesc, nu, replică Kate. Tocmai terminaseră micul dejun. În timp ce mâncau, îi spusese despre convorbirea ei cu Jake.

— Atunci cum poţi să crezi că te las de capul tău la Viena?

— Pentru ca trebuie să recunoşti că sunt o femeie în toată firea, independentă, în stare să iau hotărârile care mă privesc.

— Hm?

— Las-o baltă.

Se întoarse cu spatele la chiuveta unde spăla vasele - era datoria ei, din moment ce el pregătise mâncarea - şi continuă:

— Uite, aş putea să mă dau mare că vreau să merg neapărat singură, dar adevărul e că fac pe mine de frică. Dar nu ar fi cinstit din partea mea să te rog să vii cu mine. Totuşi, dacă simţi o dorinţă nebună să vizitezi Viena, n-o să mă agit prea mult să te împiedic.

O privi lung şi Kate simţi furnicături în tot corpul, apoi zâmbi ştrengăreşte:

— Iubito, păi dacă-mi vorbeşti atât de dulce, cum crezi că o să rezist?

Nat râse şi o prinse în braţe. Viena fu dată uitării pentru un timp. Dar nu prea îndelungat.

Cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore după de Peter Dunmore luase avionul de pe aeroportul Heathrow, Nat şi Kate făceau acelaşi lucru. Plecarea lor nu rămase neremarcată.

Capitolul 38

În magazinul micuţ de pe Ormond Quay, piticul îşi strânse părul cu un elastic nou, luă pisica sub braţ şi trase storul peste uşa de la intrare. Traversă strada, dădu colţul şi se opri în faţa unei case cu o uşă vopsită în verde strident.

Îi deschise o femeie grăsuţă, cu păr cenuşiu şi ochi zâmbitori.

— Iată-vă, în sfârşit, spuse ea întinzând braţele. Eşti o dulceaţă!

— Să fii cuminte, pisi! îşi sfătui motanul şi îşi continuă vesel drumul.

Capitolul 39

La Londra, Sir David ieşi din apartamentul din Pimlico, încuie uşa în urma lui şi coborî repede treptele. Şoferul îl aştepta. Benjamin stătea pe bancheta din spate. Porniră împreună spre aeroport.

*

* *

În cartierul Mayfair, Maria Braunsweiger schimbă apa din vaza plină cu liliac. Se hotărî ca la apusul soarelui să spună rugăciunea de pomenire a morţilor.

Capitolul 40

La Washington, secretara lui Jake informă conducerea firmei „Jameson, FitzGiven & Asher“ că domnul Jameson nu va participa la şedinţe pe un termen nelimitat.

Îşi luase o vacanţă binemeritată.

Capitolul 41

Iar în Calhoon County, Texas, un vânt fierbinte şi uscat răscolea pământul de pe mormântul lui Willy March.

Capitolul 42

Arhivele crimelor de război se aflau într-o clădire cu multe coridoare, pe Landesgerichtstrasse, nu departe de Universitate. Ocupau un labirint de camere împânzite de fişete, cutii de carton şi tot materialul auxiliar aferent. Personalul era format din câteva figuri bătrânicioase şi în mod evident plictisite.

Poate dacă ar fi venit pentru o investigaţie mai interesantă, nu atât de evidentă, ar fi stârnit mai mult entuziasm. Dar numele lui Heinrich Gessel nu mai intriga pe nimeni. Toată lumea ştia despre el.

— Mort, spuse bărbatul chel, cu umerii aduşi în faţă. În vara lui patruzeci şi cinci. La Berlin. Maşina în care se afla a fost bombardată. Identificat pe baza amprentelor dentare.

— Atâta tot? întrebă Nat. Nu s-ar putea să se fi înşelat? Omul din faţa lui îi aruncă o privire piezişă prin ochelarii fără rame.

— Să se înşele? Sigur că se puteau înşela.

Arăta în jurul lui, spre învălmăşeala din camera mică.

— Arată asta a perfecţiune? A greşi e omeneşte.

— Deci nu avem cum să fim siguri? întrebă Kate. Funcţionarul oftă. Se ridică şi se îndreptă spre unul din fişiere. Băgă mâna şi scoase un dosar.

— Gessel e un subiect uşor. Măcar avem dosare despre el. Veniţi cu altceva mai greu şi atunci putem sta de vorbă.

Lăsă dosarul să cadă pe birou şi ieşi din încăpere.

Kate rămase cu ochii la el, dar nu făcu nicio mişcare. Nat o privi scurt, observă că arată ca un iepure în faţa unui şarpe şi se apropie de birou.

— E doar o mână de hârtii, spuse şi deschise dosarul.

Pe prima filă a dosarului, fotografia unui bărbat îi privea drept în ochi. Avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, dar fără puritatea tinereţii. Părul spălăcit era pieptănat cu grijă şi stătea lipit de cap. Ochii, aşezaţi adânc în orbite, aveau o privire pătrunzătoare. Pomeţii înalţi erau colţuroşi, faţa prelungă, iar nasul drept şi subţire. Buzele erau foarte subţiri.

Obiectivul fotografului îl surprinsese într-o poziţie rigidă, de parcă fusese scos la raport. Avea o siluetă subţire dar musculoasă. Purta o uniformă de ofiţer al armatei germane. La gât strălucea Crucea de Fier.

— Heinrich Gessel, spuse Kate abia şoptit. Atinse fotografia cu degetul.

Liniştea profundă din cameră fu ruptă de cuvintele ei.

— Ei ne considerau rase impure, ştiai asta? ne spuneau „corcituri”. Erau convinşi că nu-i vom putea învinge niciodată pentru că nu eram „rase pure“.

Nat pufni.

— N-a pretins nimeni niciodată că erau deştepţi. Oricine ştie că un câine corcit este mai rău decât unul de rasă pură.

Omul cu chelie se întoarse, aducând o ceaşcă de ceai. Auzi ultimele cuvinte ale lui Nat şi zâmbi subţire.

— Ei, ați văzut destul?

— Despre Gessel, da. Numele de Volker vă spune ceva?

Omul căzu pe gânduri câteva clipe, apoi scutură capul.

— Nu l-am auzit niciodată.

— Dar Manheim Schlossberg?

Omuleţul strânse din pleoape.

— Glumiţi?

— Ce vi se pare atât de amuzant? interveni Nat.

Omul cu început de chelie dădu din umeri.

— Nu amuzant, doar ciudat să-i pomeniţi numele în locul acesta. A fost un om mare.

— A fost? întrebă Kate.

— Ei bine, din câte ştiu eu, încă este. S-a retras cu câtva timp în urmă, dar n-am auzit să fi murit.

Nat îşi plecă privirea din nou asupra dosarului. Filele erau îngălbenite de ani şi în curând probabil se vor rupe. Peste încă un timp, se vor dezintegra. Nu va mai rămâne nimic despre Heinrich Gessel şi despre cei care l-au cunoscut. Dar se pare că Schlossberg va rămâne în amintirea oamenilor.

— Ce-l face atât de mare?

— Ce-l face pe orice om mare? Curajul, idealurile înalte, sentimentul de sacrificiu. A fost conducătorul mişcării de rezistentă din Germania. Și-a urmărit duşmanii până în gaură de şarpe. Putea să fie ucis de o mie de ori, dar, prin cine ştie ce miracol, a supravieţuit. Mai târziu, a ajutat mult la reconstrucţia Germanei şi la îmbunătăţirea imaginii ei în exterior.

— Aveţi ceva despre el în arhivă? întrebă Kate.

— Nu, bineînţeles.

Aici ţinem dosarele criminalilor, nu ale eroilor. Dar vă pot spune unde locuieşte - în Salzkammergut, lângă Wolfgangsee.

Kate ezită. Bărbatul o va crede nebună, dar nu avea ce face.

— Oare este posibil ca Manheim Schlossberg să fi supravieţuit războiului pentru că a colaborat în secret cu naziştii, poate chiar cu Heinrich Gessel?

Omuleţul cu chelie se întunecă.

— Aveţi o imaginaţie debordantă. Doar că ar fi una sau două probleme.

— Şi anume? întrebă Nat.

Omuleţul luă o înghiţitură de ceai, îl găsi prea amar şi mai puse puţin zahăr din bolul de pe masă. În liniştea apăsătoare din încăpere, glasul lui răsună clar.

— Toţi membrii familiei lui Manheim Schlossberg au fost omorâţi chiar de la începutul războiului, aşa că naziştii nu ar fi avut cu cine să-l şantajeze şi să-l convingă să coopereze. Din cauza asta a intrat în rezistentă.

— Altceva? întrebă Kate.

Bătrânul clătină încet din cap, apoi zâmbi.

— Manheim Schlossberg este evreu.

Capitolul 43

— Sunt depăşită! oftă Kate. Nu pricep nimic.

Era întinsă pe patul din camera lor, în hotelul „Ambasador". Fusese ideea lui Nat să tragă acolo. Înainte ca ea să aibă timp să protesteze, Nat îşi şi pusese cartea de credit pe tejgheaua recepţiei.

Asemenea unei matroane răsfăţate, învăluită de amintirile unei tinereţi decadente, hotelul, Ambasador" era al naibii de scump. În sinea ei, Kate era de părere că încăperile erau exagerat de împopoţonate, cu pereţii îmbrăcaţi în brocat roşu şi cu atâtea candelabre greoaie de cristal, dar Nat o asigurase că ăsta era stilul vienez şi că trebuia să-l accepte aşa cum era.

De îndată ce chelnerul le aduse o sticlă de „Grüner Veltliner", un platou cu cârnaţi, pâine încă aburindă şi un coşuleţ cu nişte fursecuri de ciocolată delicioase, Kate se puse pe treabă.

Ar fi putut chiar să fie încântată, dacă n-ar fi fost sentimentul acela chinuitor că intrase într-un joc de „puzzle" complicat, ale cărui piese refuzau pur şi simplu să fie puse cap la cap.

— Gessel e mort, spuse ea studiind tavanul împodobit cu îngeraşi dolofani, Schlossberg este un erou al rezistenţei, de origine evreu, de Volker nu a auzit nimeni, iar eu nu pricep cu nimic mai mult decât atunci când am primit scrisoarea lui Willy. Singurul lucru de care sunt sigură este că Jake e speriat de moarte şi nu ştiu de ce.

— Poate ştie ceva ce tu nu ştii, spuse Nat, ieşind din baie. Făcuse duş şi acum se ştergea meticulos pe piept. În jurul taliei înfăşurase un al doilea prosop, minuscul, care abia îi acoperea coapsele. Părul îi era ud şi era proaspăt ras.

— Hmmm, murmură Kate distrată.

— Ai mâncat toate fursecurile?

— Nu, ti-am lăsat şi ție trei.

Nat le înfulecă într-o clipită, stând în picioare şi ştergându-se maşinal cu prosopul. O privea insistent. Kate roşi. Făcuse duş înaintea lui şi acum stătea goală sub cearşaful răcoros.

— Ce e? întrebă într-un târziu.

— Mă întrebam dacă semeni cu bunica ta.

— Adevărul este că semăn.

— Asta explică totul, răspunse Nat şi se aşeză pe marginea patului aproape de ea.

— Ce explică?

Ciudat cât de greu îi era dintr-o dată să respire.

— De ce o doreau atât de mult Willy şi Jake.

Degetele îi alunecară sub cearşaf şi i se opriră pe sâni. Kate simţi un tremur în tot corpul şi dădu să se acopere. Nat îl trase mai jos, smulse prosopul care-i acoperea mijlocul şi o acoperi cu trupul lui.

*

*   *

Cinci etaje mai jos, Peter Dunmore aştepta.

Capitolul 44

— Da, spuse Kate, numele meu este Katherine Jameson. Lucrez la firma „Jameson, FitzGiven & Asher“ din Washington. Sunt în trecere prin Viena şi aş dori, dacă este posibil, să iau legătura cu Herr Schlossberg.

— Înţeleg, spuse domnul de la capătul celălalt al firului.

Era unul din angajaţii departamentului de relaţii cu publicul din cadrul firmei „Schlossberg Industries”. Kate descoperise numărul în cartea de telefon. Ştia că pluseaază, dar era singura soluţie pe care-o avea.

— Sunteţi amabilă, doamnă, să-mi spuneţi despre ce este vorba?

Doamne, da' politicoşi mai erau vienezii ăştia! Era vorba despre faptul că încă nu era convinsă că Manheim Schlossberg nu cooperase cu naziştii. Ce-ar fi să-i servească asta pentru început?!

— Am venit în Europa la rugămintea bunicului meu, Jake Jameson.

Spunea adevărul. Irlanda era în Europa, iar Jake acolo o trimisese.

Urmă o clipă de linişte, timp în care agentul de relaţii cu publicul verifica cele auzite. Probabil nu avea toate datele referitoare la persoana lui Jake Jameson, dar măcar auzise de numele lui.

— Îi voi comunica domnului Schlossberg dorinţa dumneavoastră. Unde puteţi fi găsită?

— Locuiesc la hotelul „Ambasador”.

— O să vă caute cineva.

Şi cu asta a închis. Nu i-a spus cine va fi persoana respectivă, nici peste cât timp o va căuta. Trebuia să se mulţumească cu promisiunea că în curând Manheim Schlossberg va afla că domnişoara Jameson dorea să ia legătura cu el.

— Ai avut succes? întrebă Nat când se întoarse din holul hotelului. Coborâse după ziare.

— Nu prea ştiu. O să mă caute cineva.

— Bănuiesc că nu prea ai chef să vizitezi puţin Viena, cât timp aşteptăm?

Kate stătu puţin pe gânduri. Dincolo de ferestrele camerei de hotel, oraşul părea ispititor şi apoi, nu mai fusese la Viena. Pe de altă parte, îşi aminti cât de îngrijorat îi păruse Jake.

— N-aş vrea să lipsesc atunci când apare mesagerul lui Schlossberg.

— În regulă.

Îşi scoase haina kaki, o aruncă pe un scaun şi aruncă ziarele peste ea.

— Atunci poate găsim altceva de făcut.

*

* *

La câteva sute de mile, spre vest, în casa de lângă Wolfgangsee, Manheim Schlossberg era informat că domnişoara Kate Jameson dorea să-l vadă.

Înainte de a lua o hotărâre, se gândi o clipă cu reproş la taţii care nu ştiu să-şi stăpânească odraslele.

*

* *

Nat dormea când sună telefonul. Kate ridică repede receptorul, înainte ca sunetul strident să-l trezească.

— Alo?

— Domnişoara Jameson? întrebă o voce bărbătească plăcută, gravă şi cultivată.

Nu simţea niciun fel de accent.

— Chiar ea.

— Mă numesc Peter Dunmore. Sun din partea domnului Schlossberg. M-a rugat să vă comunic că ar fi încântat să vă primească.

Kate se ridică puţin şi se sprijini de perne. Se simţea tulburată.

— Foarte amabil din partea lui. Când l-aş putea întâlni?

— Trimite un elicopter după dumneavoastră.

— Elicopter?

— Herr Schlossberg se află la reşedinţa sa din regiunea lacurilor, la câteva sute de mile de Viena. Oaspeţii lui vin de obicei cu elicopterul. Este mult mai convenabil.

Desigur, avea dreptate. Ce prostie din partea ei să nu-şi dea seama de asta.

— Când…?

— Vine o maşină să vă ia peste o oră. Elicopterul vă aşteaptă la aeroport. Vă convine?

— E perfect. Vă mulţumesc, domnule…

— Dunmore. Peter Dunmore.

— Vă mulţumesc pentru ajutor.

Vocea lui Dunmore se schimbă, imperceptibil.

— Pentru puţin, domnişoară Jameson. Pentru puţin.

Capitolul 45

Sir David stătea în spatele lanţului despărţitor de la aeroport şi privea elicopterul care tocmai se ridica în aer. Înjură cu năduf.

— La dracu', cum de nu m-am gândit la asta?

— Pentru că nu eşti atoateştiutor, replică piticul. Fruntea sus, cel puţin putem deduce unde se îndreaptă.

— Putem?

— Adu-ţi aminte de legătura pe care o avem la Ministerul Aviaţiei. L-am sunat. Se pare că elicopterul aparţine firmei „Schlossberg Industries". Proprietarul, Manheim Schlossberg, îl foloseşte ca să-şi transporte oaspeţii la reşedinţa sa din regiunea lacurilor.

Sir David încruntă sprâncenele. Maria îi pomenise de Schlossberg. Se pare că numele lui figura şi în însemnările lăsate de Willy March nepoatei sale. Dar ce legătură putea el să aibă cu Gessel sau cu cercetările legate de „Il Falcone"?

— Manhein este un om foarte bogat, cugetă el cu glas tare.

— Putred de bogat. De ce?

— Şi-ar putea permite să-şi bage nasul în afaceri cu obiecte de artă vândute pe piaţa neagră.

— Ar putea, întări piticul. Te gândeşti cumva că vrea să dea de urma tabloului, dacă nu îl are deja?

— S-ar putea să mă gândesc la ambele variante, dar totuşi Schlossberg este evreu. Mi-e imposibil să cred că ar pune mâna pe o lucrare de artă furată de la o familie care a sfârşit în cuptoarele lagărelor de concentrare.

— Mda, pare puţin credibil.

— Dar atunci, ce legătură are cu domnişoara Jameson?

— Ai răbdare, îl sfătui piticul. Cu răbdarea treci şi marea. Avea desigur dreptate. Sir David ştia prea bine asta. Îşi clădise întreaga carieră pe cercetări amănunţite, cu răbdare, refuzând să renunţe, măcinând nervii duşmanilor într-atât, încât aceştia îi erau aproape recunoscători când îi aresta. Evident, nu lucrase de unul singur, dar avusese o contribuţie substanţială.

Reuşise să obţină multe prin răbdare, poate va reuşi şi de data aceasta. Problema era că se săturase!

— Cincizeci de ani mi-au fost de-ajuns, spuse el şi se întoarse pe călcâie, îndreptându-se spre maşină.

Capitolul 46

Panorama care se deschidea din holul principal al casei îţi tăia respiraţia. Pe vreme senină, puteai vedea munţii care se înălţau departe, dincolo de valea îngustă.

Kate stătea uluită în faţa ferestrelor largi, încercând să cuprindă în întregime măreţia priveliştii. Călătoria cu elicopterul fusese scurtă dar nu atât de rea precum se aşteptase. Pilotul era un as al meseriei dar total necomunicativ. În afară de două vorbe de bun-venit la bord, nu spusese nimic tot drumul.

— Impresionant, nu-i aşa?

În spatele ei, Nat dădu din cap, perfect de acord cu ea. Insistase să o însoţească, iar ea nu încercase să-l descurajeze. Simplul fapt de a-l şti lângă ea o făcea să se simtă mai bine. Îşi spuse că este o simplă iluzie, dar cu siguranţă, era una foarte puternică.

— Incredibil, spuse Nat.

Poate era doar imaginaţia lui Kate, dar de când intrase în casă Nat părea că-şi schimbase dispoziţia. Avea o forţă şi o vioiciune pe care nu le remarcase înainte.

Cu siguranţă, închipuirea ei întrecea realitatea.

— Cât de amabil din partea dânsului să ne invite. La urma urmei suntem nişte străini.

— Îl cunoaşte pe bunicul tău, replică Nat, stând cu mâinile la spate şi inspectând cu interes încăperea.

— Vrei să spui că a auzit de el.

— Da, sigur. Unde crezi că dă uşa aceea?

— Habar n-am. Hei, ce faci?

— Arunc o privire. Nu fac nimic rău.

— O să fie rău dacă cumva intră gazda şi te prinde spionând.

Dar, spre norocul lor, Nat se întorsese deja din mica lui inspecţie când în cameră îşi făcu apariţia un bărbat înalt, atrăgător, în jur de treizeci şi cinci de ani. Era brunet, cu ochi căprui şi un zâmbet plăcut.

— Domnişoară Jameson, sunt Peter Dunmore. Îmi face plăcere să vă cunosc.

— Şi mie la fel, domnule Dunmore. Acesta este un prieten de-l meu, Nat Murdock.

Cei doi bărbaţi se măsurară o clipă. Erau de aceeaşi înălţime, la fel de supli şi bine clădiţi. Părul lui Dunmore era o idee mai închis la culoare, iar faţa mai puţin colţuroasă. Zâmbi, dar ochii îi rămaseră la fel de scrutători.

— Domnule Murdock. Sper că aţi avut o călătorie plăcută.

— Foarte plăcută, răspunse Nat. Nimic nu întrece elicopterele Haviland 44. Sunt mai scumpe, dar poţi avea întotdeauna încredere în ele.

Dunmore păru uşor surprins.

— Sunteţi pilot, domnule Murdock?

Nat ridică din umeri.

— Mi-am încercat mâna pe câteva aparate. Dar dumneavoastră?

— Mă tem că munca mea se limitează la nivelul solului.

Zâmbi din nou şi arătă spre canapelele adânci, aşezate în faţa căminului mare, de piatră.

— Vă rog să luaţi loc. Herr Schlossberg va veni îndată.

— Nu ştiam că te pricepi la pilotat, spuse Kate când rămaseră din nou singuri.

— S-ar putea să mai fie câteva lucruri pe care nu le ştii despre mine, murmură Nat.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Trebuie să mai existe o cale de ieşire în afară de elicopter. Este imposibil să se aprovizioneze doar cu ajutorul lui.

— Sunt sigură că există un drum, dar probabil Herr Schlossberg vrea să plecăm aşa cum am venit.

— Ar fi drăguţ din partea lui, zise Nat ridicându-se şi plimbându-se agitat prin cameră.

— Ce-i cu tine? Parcă ai sta pe ghimpi.

— Sunt nerăbdător să-l întâlnesc pe tipul asta, atâta tot. De ce întârzie?

Răspunsul veni o clipă mai târziu. Manheim Schlossberg intră încet în încăpere, sprijinindu-se pe două cârje. Avea picioarele anchilozate. Fiecare trebuia ridicat şi aşezat pentru fiecare pas, cu cea mai mare grijă.

Încet, încet, ajunse în fața lor.

— Nu mi-ar strica un scaun cu rotile, dar prefer să mă lipsesc de el. Bună ziua, domnişoară Jameson, domnule Murdock.

Kate simţi că i se taie răsuflarea. N-ar fi vrut pentru nimic în lume să arate ce simte, dar şocul fusese prea mare. Faţa brăzdată de cicatrici adânci şi corpul contorsionat demonstrau mai bine ca orice altceva ce avusese de îndurat omul din fața lor.

Dintr-o dată se simţi ruşinată de bănuielile pe care le avusese.
— Mă simt onorată să vă cunosc, domnule Schlossberg.

Capitolul 47

— Nu sunt absolut sigur, spuse Schlossberg, dar cred că l-am cunoscut pe bunicul dumneavoastră la o petrecere la Roma, acum câţiva ani.

— Se poate. Jake călătoreşte foarte mult.

— Cel puţin sunt convins că avem multe cunoştințe comune. Cu ce vă ocupaţi la firmă?

— Reprezint grupările ecologiste care au impresia că sunt victime ale poluării mediului.

Schlossberg clătină gânditor capul. Şedeau cu toţii pe canapeaua de lângă fereastră, bând cafea. Se oferise să-i servească şi cu ceva de băut, dar atât Nat cât şi Kate îl refuzară, încăperea era scăldată în acordurile line ale unei piese simfonice.

— Este o muncă foarte importantă. Puţin contează ce facem noi, dacă lăsăm moştenire copiilor noştri un pământ pustiit. Clătină capul cu regret. De exemplu, situaţia fostelor ţări comuniste este dincolo de orice închipuire. Va fi nevoie de eforturile mai multor generaţii ca să se repare răul făcut.

Nat se foi pe canapea. Până atunci nu scosese o vorbă, dar acum se hotărî să intervină.

— Mi se pare că am citit undeva că „Schlossberg Industries” intră în forţă în Europa de est.

Bătrânul încuviinţă.

— Aşa este. Există posibilităţi uriaşe pentru cei ce-şi asumă riscul.

Tăcu şi-i privi pe rând. Peter Dunmore, în picioare în spatele lui, făcu la fel.

— Înţeleg că bunicul dumneavoastră dorea să staţi de vorbă cu mine.

Kate avu o clipă de ezitare. Sosise momentul de care se temuse din clipa în care dăduse cu ochii de gazda lor. Puse încet ceaşca de cafea pe măsuţă şi trase aer în piept.

— Într-un fel, da, însă mă tem că v-am ascuns adevărul, Herr Schlossberg.

Bătrânul încruntă sprâncenele.

— Nu înţeleg.

— Într-adevăr, bunicul meu, Jake Jameson, m-a trimis în Europa, însă cu scopul de a vedea o casă, în Irlanda, pe care doreşte să o cumpere. Am venit

la Viena pentru alte scopuri.

Schlossberg o studie o clipă, apoi spuse încet:

— Oricare ar fi motivele dumneavoastră, se pare că vă preocupă foarte mult.

— Într-adevăr. Mă simt prost că am dat buzna peste dumneavoastră.

Dunmore puse jos ceaşca de cafea din care sorbise până atunci. Ocoli canapeaua şi o privi drept în ochi.

— Dacă aţi venit aici pentru alte motive decât cele declarate, este foarte grav, domnişoară Jameson.

Schlossberg îl opri, ridicând mâna.

— Stai, Peter. Este evident că domnişoara are remuşcări. Se întoarse spre Kate. Poate ar fi mai bine să-mi spuneţi exact pentru ce aţi venit.

Kate trase din nou aer în piept şi-i aruncă o privire lui Nat. Faţa lui rămânea impenetrabilă. Din partea lui nu se putea aştepta la niciun ajutor.

— Bine. Jake Jameson este singura mea rudă. Din punct de vedere legal şi din motive pe care eu le socotesc importante, este bunicul meu. Adevărul însă este că nu a fost tatăl natural al mamei mele. A adoptat-o pe când era copil. Tatăl ei se numea Willy March.

Făcu o pauză, aşteptând să vadă ce reacţie produsese numele acesta, dar nu se întâmplă nimic.

— Willy a murit acum câteva săptămâni în Texas, continuă. La scurt timp după moartea lui am primit un pachet cu o scrisoare şi nişte documente strânse de el. În scrisoare aducea anumite învinuiri bunicului meu - adică, lui Jake - şi mă avertiza că va fi demascat dacă nu încercam eu însămi să descopăr adevărul. Deşi nu-mi scria explicit la ce se referea, mi-a lăsat nişte indicii.

— Care v-au condus la mine?

Schlossberg rostise întrebarea pe un ton neutru - nu părea supărat sau contrariat, ci doar curios.

Kate dădu din cap.

— Majoritatea materialului pe care l-am primit se referea la Jake, la cariera lui, începând din anii cincizeci până în prezent. Dar erau câteva însemnări în care am dat de numele dumneavoastră.

— În ce context?

— Tocmai aici apare neclaritatea. Figurează într-o listă de nume - al lui Jake, al unui criminal de război pe nume Heinrich Gessel, al unui anume

Volker, o femeie pe nume Braunsweiger şi un tablou pictat de Rafael, cunoscut sub denumirea de „Il Falcone”.

Faţa lui Schlossberg se crispă şi o privi uluit.

— Dar este extraordinar.

— V-a vizitat cumva Willy?

Bătrânul clătină încet capul.

— Nu. Dar este uluitor. Dacă înţeleg bine, acest om îi purta ranchiună domnului Jameson, probabil din cauza adoptării fiicei lui?

— Exact sau, cel puţin, aşa cred. Adevărul este că soţia lui Willy l-a părăsit pentru Jake şi a luat şi copilul cu ea. Înainte de asta, Jake şi Willy fuseseră prieteni şi luptaseră împreună în timpul celui de-al II-lea război mondial. Willy nu a putut să-l ierte niciodată. Asta l-a făcut să urmărească pas cu pas ce făcea Jake. La un moment dat şi-a dat seama că ceva nu era în ordine. Potrivit scrisorii, a pornit pe acel fir şi a descoperit - ca să folosesc cuvintele lui - cum procedase Jake.

— În ce problemă?

— N-am nici cea mai mică idee. Cu excepţia lui Volker, pe care nu am putut să-l identific, numele dumneavoastră este ultimul de pe listă. Am fost la Maria Braunsweiger. Ştiu că tabloul, „Il Falcone”, aparţinuse familiei ei şi că fusese furat de Heinrich Gessel. Ştiu de asemenea că Gessel a murit în 1945 şi cunosc rolul pe care l-aţi avut dumneavoastră în timpul războiului şi imediat după terminarea lui. Oftă şi scutură capul. Probabil a fost o prostie din partea mea să-mi închipui că dumneavoastră aţi putea să-mi explicaţi despre ce este vorba, dar nu aveam cui altcuiva să mă adresez.

— Dar bunicul dumneavoastră? interveni Dunmore. Aţi încercat să vorbiţi cu el despre asta?

Kate tresări.

— Am încercat. Pe undeva minte. Nu ştiu exact unde şi nici de ce o face. În afară de asta, îi este frică.

— Nu înţeleg de ce i-ar fi frică, spuse Schlossberg încet. Se întoarse spre Nat. Dumneavoastră, domnule Murdock, ce înţelegeţi din toate astea? N-aţi prea vorbit.

— Adevărul este că nu e treaba mea. Sunt doar un prieten. Dar din moment ce m-aţi întrebat, mi se pare că dacă March ar fi urmărit doar să se răzbune, putea alege o cale mai simplă. Problema este că el a murit, şi nu de moarte bună. Apoi, casa pentru care venise Kate în Irlanda, a fost spartă

chiar a doua zi după venirea ei. Spărgătorul a reuşit să fugă, dar e clar că urmărea ceva.

— Nu neapărat ceva legat de asta, protestă Kate. Tot timpul auzi de case jefuite.

— Totuşi, spuse Schlossberg, e bine să fiţi prevăzătoare.

Tăcu o clipă, înainte de a lua o hotărâre.

Întinse ceaşca goală spre Dunmore şi în timp ce acesta o umplea cu cafea, spuse:

— Bine. E clar că aţi fost sinceră. V-aţi dat foarte mult osteneala şi pentru asta sunteţi îndreptăţită să primiţi câteva răspunsuri.

Kate se aplecă spre el.

— Asta înseamnă că aveţi răspunsurile?

— Câteva, draga mea, doar câteva.

Ochii i se umbriră de amintiri.

— Cu ce să încep…

Capitolul 48

— Sfântă Fecioară, o să ne omori!

— Termină cu exagerările, spuse Sir David. Trase cu putere volanul spre stânga intrând într-o nouă curbă periculoasă. Nu ai de ce să te temi. În Sardinia conduc numai pe drumuri din astea.

— Dar nu cu o sută şi cincizeci de kilometri pe oră, protestă piticul. Mare brânză o să mai facem dacă ne ciocnim de vreo stâncă.

Sir David se încruntă, dar încetini puţin.

— N-am fi pe drumul ăsta dacă ai fi reuşit să faci rost de un elicopter, se plânse.

— Nu e niciun teren de aterizare în zonă, spuse piticul şi se apucă mai bine de marginile banchetei. La următoarea curbă, „ac de păr“ strânse pleoapele. Dacă erai încă şeful serviciului, se schimbau lucrurile. Am fi aterizat unde doream.

Mercedesul închiriat lua curbele în scrâşnet de roţi. Sir David redresă maşina, îşi aminti să respire şi continuă:

— Mă cam îndoiesc. Sunt prea multe regulamente şi restricţii tâmpite.

Piticul îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Când lucrai, nu vorbeai aşa.

— Asta nu înseamnă că nu o gândeam. Oricum, ne-am jucat cu focul de multe ori.

— Nu ca acum, spuse piticul, privind cu groază spre prăpastia care se căsca la câţiva paşi, în dreapta maşinii. Închise din nou ochii. Când îi redeschise, rulau pe o porţiune dreaptă care-l făcu să răsufle uşurat. Îşi descleştă pe rând degetele, apoi întrebă:

— La urma urmei, ce căutăm aici? Doar nu crezi într-adevăr că ceva nu e în regulă cu Schlossberg?

— Tot ce ştiu, replică Sir David încruntându-se, este că nu-mi place cum miroase afacerea asta. Domnişoara Jameson m-a dus de nas. E timpul să-mi dea explicaţii.

— Nu puteam aştepta? Nu era mai simplu să-i pui întrebări la Viena?

— Ce te face să crezi că se va întoarce acolo?

— N-au renunţat la camera de la hotel.

— De unde ştii?

— Am sunat şi m-am interesat în timp ce tu alergai după maşină de închiriat. E o chestiune de rutină, domnule!

— Am petrecut prea mulţi ani la birou, mormăi Sir David şi se înscrise într-o nouă curbă. Am avut de-a face cu prea multe hârţoage şi mi-am pierdut prea mult timp la şedinţe. Era cât pe-aci să dau în primire.

— Acum ai scăpat. De fapt, probabil am scăpat amândoi. Noi…

Tăcu brusc, cu ochii aţintiţi la camionul care se îndrepta spre ei.

— Păzea! ţipă şi gândul îi zbură spre motan, în timp ce ridică braţul în faţa ochilor, într-un ultim efort de a se apăra.

Capitolul 49

— În primul rând, spuse Manheim Schlossberg, Volker nu este o persoană, ci o localitate. De fapt, se află nu departe de aici. Ştiu asta pentru că în copilărie îmi petreceam vacanţele acolo. Ca şi familia Braunsweiger. I-am cunoscut bine.

— O localitate, şopti Kate. Trebuia să mă fi gândit.

— Nu e de mirare că nu v-aţi gândit. Nu era nici măcar un sat, ci mai degrabă un cătun pierdut în munţi, unde oameni asemenea nouă se retrăgeau să se bucure de natură şi să scape un timp de avantajele vieţii civilizate. Îmi amintesc întotdeauna cu mare drag de vremurile acelea.

— Deci asta este singura legătură? Faptul că familia dumneavoastră şi familia Braunsweiger au fost prietene?

Bătrânul scutură capul.

— Din păcate, nu numai asta, dar o să ajung şi acolo. Aşa cum probabil ştiţi deja, cel răspunzător pentru confiscarea averii familiei Braunsweiger este Heinrich Gessel. Avea poziţia ideală pentru aceasta, deoarece tatăl său fusese contabilul familiei. Gessel avea acces la dosarele întocmite de acesta. Le-a folosit cu maximă eficiență.

— Din însărcinarea lui Göring? întrebă Nat.

— Da, dar în avantajul lui. Gessel era cu mult mai inteligent decât majoritatea naziştilor. Şi-a dat seama din timp că Germania nu avea nicio şansă să câştige războiul. Prin urmare, a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să-şi asigure viitorul şi a dosit o bună parte din bunurile confiscate.

— Drăguţul de el, mormăi Nat.

— Era convins că numai cei mai puternici erau în stare să supravieţuiască în lumea care avea să vină. N-a dat nimic nimănui, dar nici nu a cerut pomană de la nimeni.

— Era un monstru, şopti Kate. Toţi erau nişte monştri. Când mă gândesc câte a îndurat Maria Braunsweiger…

— Au fost nenumărate Marii. Numărul lor era aproape incredibil şi totuşi… Se întrerupse şi privi absent pe fereastră, copleşit de amintiri. Prin familia Braunsweiger, Gessel a aflat şi de alte familii bogate de evrei. A folosit din plin acest avantaj.

Kate respira greu. Toată familia lui Manheim Schlossberg murise, el era singurul supravieţuitor. Ca şi Maria.

— Cum aţi reuşit să scăpaţi de ei?
Gura bătrânului se schimonosi.
— Printr-un noroc extraordinar, mulţumită lui Dumnezeu, cine ştie? Totuşi, n-am scăpat nevătămat, zise arătând spre picioarele anchilozate şi faţa brăzdată de tăieturi. Am plătit un preţ greu pentru supravieţuire, dar nu am regretat niciodată.
— Nu cred că aş fi avut curajul dumneavoastră, spuse Kate încet.
— Când eşti nevoit, faci orice. Nu există excepţii, domnişoară Jameson. Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult.
— Înţeleg. Aţi fost mai mult decât amabil să ne primiţi.
— Din păcate nu am reuşit să dezleg misterul.
— Nu, într-adevăr. Ca să fiu sinceră, după cele spuse de dumneavoastră pare şi mai încâlcit. De ce i-ar fi păsat lui Willy de un loc unde familia Braunsweiger şi a dumneavoastră îşi petreceau vacanţele?
— De ce nu mergeţi acolo, poate aflaţi ceva? propuse Schlossberg. Se întoarse apoi spre Dunmore:
— Peter va fi încântat să vă conducă, nu-i aşa?
Bărbatul înalt şi brunet încuviinţă.
— Desigur, domnule. Cum doriţi.

Capitolul 50

— Cum de n-am murit? întrebă piticul.

— Nu ştiu, recunoscu Sir David.

Se ridică încet, îşi scutură hainele şi privi în jur.

Camionul dispăruse după curbă. Căzut pe o parte, Mercedesul pufăia astmatic.

— Cam scumpă maşina pentru un asemenea tratament, remarcă piticul. Se ridicase şi privea zăpăcit maşina lovită. În toţi anii în care am lucrat împreună nu m-am gândit că ai veleităţi de cowboy.

— De ce?!

— Doar m-ai auzit! Unul din ăia care trag cu pistolul de la şold! Ce mă miră este cum de nu ai dat în primire până acum.

Îl privi cu atenţie pe fostul său şef.

— Eşti sigur că nu ai sânge irlandez în vine?

Sir David oftă. Nu mai avea cum să se eschiveze. Se purtase prosteşte, pusese în pericol nu numai viaţa lui ci şi a omului care îi era atât de devotat. Dacă ar fi fost şef, ar fi fost obligat să-şi dea demisia.

— Din partea bunică-mii, spuse laconic.

Piticul zâmbi, fericit că lucrurile se clarificaseră.

— Eram sigur!

— Una peste alta, am făcut-o de oaie. Ai vreo propunere, ce facem de-acum încolo?

Sir David oftă şi privi în susul şi în josul drumului. Kate Jameson se găsea undeva în zonă.

Un moment fu cuprins de remuşcări. Pen l-ar spânzura dacă ar şti ce se întâmplă. Noroc că nu ştia.

— Mergem pe jos, spuse şi o luă încet înainte.

Capitolul 51

— Lucraţi de mult timp pentru Herr Schlossberg? Călătoreau într-o maşină, pe drumul ce ducea prin munţi.

Nat şedea lângă ea, pe bancheta din spate, iar Dunmore se afla la volan.

— De câtva timp, răspunse scurt Dunmore, fără a da alte explicaţii.

Kate renunţă să mai continue discuţia. Era nervoasă şi, ca întotdeauna când se simţea aşa, avea tendința să flecărească. Dar nu-i putea pretinde lui Peter Dunmore s-o asculte. Nici Nat nu arăta prea comunicativ.

Drumul şerpuia din ce în ce mai sus, spre culme. Nu prea departe, se zărea sclipirea argintie a unui lac. Era după-masa târziu şi aerul era rece. Se felicită în gând pentru că-şi adusese haina.

— N-o să găsim nimic, spuse brusc.

Nat întoarse capul şi o privi gânditor.

— Nu fi chiar aşa de sigură.

— Într-un sat de vacanţă?! Nu ştiu ce avea în cap Willy, dar mie mi se pare că am intrat într-o fundătură.

— A avut nevoie de aproape cincizeci de ani ca să ajungă la rădăcina lucrurilor. Nu poţi avea pretenţia să le rezolvi tu peste noapte.

— Dacă e să dau crezare scrisorii, nu mai am timp.

— Până acum, tot ce a scris a fost adevărat Unul câte unul, toate elementele s-au legat „Il Falcone" a aparţinut familiei Braunsweiger şi aceasta era în relaţii cu familia Schlossberg. Îşi petreceau vacanţele împreună la Volker. Heinrich Gessel este răspunzător de moartea celor două familii, cu excepţia Mariei şi a lui Manheim. Se gândi o clipă apoi întrebă: Care era ultimul lucru scris de Willy?

— Jake patruzeci şi cinci, ce-o mai fi însemnând şi asta.

— 1945, probabil, când s-a terminat războiul. Unde se afla Jake atunci?

— Nu ştiu, recunoscu Kate. N-am prea vorbit cu el despre ceea ce a făcut în timpul războiului.

— Dar a luptat în război şi a fost trimis aici, nu?

— Da.

— Deci, în 1945 s-a întâmplat ceva care îl pune în legătură cu celelalte elemente.

Kate clătină obosită din cap.

— A fost un simplu soldat. Singurul lucru pe care mi l-a spus a fost că mai tot timpul luptelor s-a târât prin noroi, încercând cu disperare să nu-și ude şosetele. Bănuiala mea este că nici n-a văzut vreo luptă, cu atât mai puţin să fi fost amestecat în ceva misterios sau ciudat.

— Atunci de ce se teme?

— De umbra lui.

— Ce?!

Kate se încruntă. De unde îi veniseră cuvintele acelea?

— Am spus, de umbra lui. E doar o expresie. Nu înseamnă nimic.

Nat ridică din umeri. Îşi aşeză picior peste picior și-și fixă privirea pe spatele celui de la volan.

— Ai fost vreodată în Irlanda, Dunmore?

— Ce-aţi spus?

— Te întrebam dacă ai fost vreodată în Irlanda.

— O dată sau de două ori.

— De curând?

Kate se încruntă. Unde vroia să ajungă? înainte de a se apuca să rostească întrebarea, Dunmore se întoarse puţin, cât să-l poată privi în ochi pe Nat.

— Ce vă face să întrebați?

— Curiozitatea. Faci tot felul de treburi pentru Schlossberg, nu-i aşa?

— Fac tot ce este necesar.

— Mda, pariez că da.

Mâinile înmănuşate ale lui Dunmore se crispară pe volan. Kate îi observa profilul şi remarcă un zâmbet uşor.

— Dar dumneata? Cu ce te ocupi? îl întrebă, la rândul lui, pe Nat.

Kate răspunse precipitat în locul lui.

— E geolog.

Nu ştia de ce simţise nevoia să intervină, dar o făcuse.

Zâmbetul lui Dunmore se lărgi.

— Într-adevăr?

— În prezent, da, spuse Nat şi se învălui în tăcere.

Lumina lăsă locul întunericului. Treceau printre nişte brazi înalţi ce mărgineau drumul şerpuit. Când ieşiră din pădurea de brazi se aflau chiar deasupra lacului argintiu.

Chiar în faţa lor zăriră un gard dărăpănat şi un drumeag desfundat, ce se pierdea în zare.

— Volker, anunţă Dunmore.

Opri maşina imediat după gard, scoase cheile din contact şi se lăsă pe spătarul scaunului.
— Mai e o oră sau două până se întunecă. Aveţi destul timp să aruncaţi o privire.
Kate privi neîncrezătoare în jur.
— Ce putem să vedem aici?
Dunmore se întoarse şi o privi în faţă.
— Din câte ştie Herr Schlossberg, câteva din casele vechi există şi acum. Aţi putea începe cu ele.
— Bine, spuse Kate în silă.
Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai lipsit de sens i se părea totul. Dar din moment ce bătuseră atâta drum, putea măcar să arunce o privire.
— Vii? întrebă Nat care coborâse deja din maşină.
— Eu rămân aici, dacă nu vă supăraţi. A fost un drum lung, spuse Dunmore şi-şi lăsă capul pe spătar, pregătit să tragă un pui de somn.
— Să mergem, spuse Nat şi o luă pe Kate de braţ.
Porniră grăbiţi pe drumeag.

Capitolul 52

— Mă dor picioarele, scânci piticul.

— Nu mai avem mult de mers, îl îmbărbătă Sir David, deşi nu se simţea nici el în apele lui. Se făcuse şi foarte frig.

— Până unde?

— Până în vârful dealului acesta.

— Şi cu ce ne ajută?

— După aprecierea mea mai avem de mers vreo patru mile până la reşedinţa lui Manheim Schlossberg. În timpul acesta am putea să ne gândim ce facem mai departe.

— O să batem la uşă şi o să-l întrebăm, foarte politicos, dacă putem intra.

— S-ar putea să ajungem la asta, mormăi Sir David continuându-şi drumul.

Un sfert de oră mai târziu dădură de un pârâu. Recunoscători, părăsiră drumul şi îngenuncheară să-şi potolească setea.

— Ambrozie! suspină piticul după ce se sătură. Îşi aranjă coada de cal şi privi spre tovarăşul său.

— Pari cam palid.

Sir David reuşi să zâmbească.

— Oricât de greu mi-ar fi să recunosc, niciunul dintre noi nu întinereşte.

— Vorbeşte în numele tău, băiete. Viaţa e atât de scurtă.

De ce să ne grăbim să ajungem la capăt?

Câteva clipe rămaseră tăcuţi, apoi Sir David se ridică în picioare.

— În curând se întunecă.

— Ia-o înainte. Eu înnoptez aici. E plăcut şi iarba e atât de moale.

— Nu în noaptea asta, amice, zise Sir David şi întinse braţul. Brusc, se opri din mişcare. Ce-i asta?

Piticul ciuli urechile, apoi se ridică fără ajutor.

— O maşină! zise şi se grăbi să ajungă pe drum.

Maşina neagră gonea atât de repede, încât şoferul nici nu i-ar fi observat dacă Sir David nu s-ar fi postat drept în mijlocul drumului.

Liniştea fu spartă de scrâşnetul frânelor şi maşina se opri brusc. O clipă mai târziu, prin geamul coborât al portierei se ivi capul unui bărbat.

— Tâmpitule, cară-te din faţa mea!

Sir David rămase neclintit. Scrută semiîntunericul apoi făcu un pas înainte. Puse mâna pe portieră înainte ca şoferul să-şi dea seama ce face.

— Urcă! îi aruncă piticului care, fără să piardă timp, deschisese cealaltă portieră şi se instală pe bancheta din spate.

— Ce vă închipuiţi că… începu şoferul furios.

— Bună seara, spuse Sir David calm. Pot să vă spun că aţi picat la momentul potrivit.

Jake îl privi uluit, remarcând calmul, siguranţa şi voinţa care se degajau din bărbatul necunoscut. Avea o vagă impresie că îl mai văzuse undeva… dar nu-şi putea aminti contextul. Nici nu avea timp să-şi bată capul cu asta.

Din clipa în care vorbise cu Kate se aflase în continuă mişcare. Trebuie să ajungă la ea înainte de a fi prea târziu.

— Cine dracu' eşti?

— Un prieten, răspunse Sir David şi urcă în maşină.

Capitolul 53

— Nu te obosi să vizitezi casele. Cu siguranţă nu a mai rămas nimic interesant în ele.

Kate era de acord, dar habar nu avea ce căuta de fapt.

— A trecut o jumătate de secol de când familiile Braunsweiger şi Schlossberg îşi petreceau vacanţele aici. Ce şanse avem să găsim ceva?

— Puţine.

Stăteau într-o poieniţă, nu departe de potecă. Căsuţele erau aranjate în semicerc, la marginea luminişului.

Erau construcţii vechi, dar bine făcute, din lemn trainic, cu acoperişuri ţuguiate, cu ferestre dublate de obloane şi cu câte o verandă ideală pentru petrecerea unei după-amieze tihnite, într-un balansoar. Exact genul de case în care şi-ar petrece vacanţa orice om plictisit de binefacerile civilizaţiei.

Kate încercă să-şi imagineze atmosfera. Veneau probabil pentru câteva săptămâni, bărbaţii plimbându-se de colo-colo, eliberaţi de cămăşile cu guler tare, femeile uitând de corsetele eterne. Copii abandonau pantalonii aspri de lână şi zburdau în voie pe pajişte.

Ziua şi-o petreceau pescuind, călărind, pictând sau ascultând muzică. Serile şi le petreceau adunaţi în jurul unui foc de tabără, prăjind cârnaţi pe jăratic şi discutând despre un anume Herr Hitler şi ideile lui năstrușnice.

Un loc plăcut, un loc unde sperau să-şi aducă într-o zi nepoţii. Un loc destinat păstrării tradiţiei.

Dacă n-ar fi sfârşit în cuptoarele lagărelor de concentrare, poate că ar fi reuşit.

— Naiba să-l ia! exclamă Nat.

Kate se crispă. Amândoi se gândiseră la aceeaşi persoană: „Gessel“.

— Are un pomelnic întreg - trădător, hoţ, torţionar, ucigaş.

— A murit. Cu siguranţă e mort.

Nat o luă de mână şi arătă spre ultima căsuţă.

— Uite o potecă!

Umbrele se alungeau printre copaci şi era din ce în ce mai greu să distingă siluetele din jur. Poteca era înfundată în ierburi. Peste câţiva ani nu se va mai distinge nimic din ea.

— Ce crezi că o să găsim? întrebă Kate în timp ce-şi croiau drum prin ierburile înalte.

Vorbea încet, de parcă se ferea să tulbure liniştea… cui?

— Răspunsuri.

Nat se opri brusc, iar Kate îi observă privirea strălucitoare, hotărâtă.

— Willy a fost un tip de treabă. Încăpăţânat, dar cinstit. Nu te-ar fi trimis degeaba în locul ăsta uitat de lume.

Nat tăcu o clipă, apoi o cuprinse în braţe, ţinând-o strâns lipită de el.

— Şi nici pe mine.

Un suspin prelung scăpă de pe buzele lui Kate. Rămase pironită locului. Erau o mulţime de lucruri pe care ar fi putut să le spună, dar nu le spunea. Poate mai târziu.

Ridică privirea spre Nat şi fu copleşită de amintirea ultimelor zile… forţa şi tandreţea lui, buna-dispoziţie şi voioşia pe care le simţea când se afla în preajma lui Nat. Şi în tot acest timp nu putuse izgoni din adâncurile sufletului ei sentimentul că îl cunoştea, într-adevăr într-un fel pe care nu şi-l putea explica nici măcar ea însăşi.

— Parcă ai spus că eşti din Oklahoma.

Un zâmbet de uşurare lumină chipul bărbatului.

— Chiar sunt, dar în prezent trăiesc în Texas.

— Vagabondând?

— Da, şi-n timpul ăsta încerc să dau de petrol.

— Lucrezi pentru o companie petrolieră?

La urma urmei, de ce nu? Lumea părea întoarsă pe dos. De ce n-ar fi şi ea?

— Sunt proprietarul unei companii petroliere, o corectă cu blândeţe. Willy a fost unul din şefii mei de echipă. Era un tip dur, însă ne-am înţeles foarte bine. Recunosc, când mi-a vorbit de bunicul tău, mi-a trecut prin cap că îi lipseşte o doagă. Dar după ce a fost omorât m-am uitat prin hârtiile pe care ţi le lăsase şi mi-am zis că ar fi bine să vin personal până aici. Mi-ai dat multă bătaie de cap, fetiţo. Dacă nu aş fi fost deja pe urmele tale, nu aş fi ajuns niciodată în Irlanda.

— Tu trebuia să dai cărţile pe faţă! spuse Kate năucită.

— Da, eu. Instrucţiunile lui Willy spuneau că după expirarea celor treizeci de zile să iau legătura cu tine. Dacă descopereai adevărul, misiunea mea se încheia. Dacă nu, urma să dau publicităţii tot ce adunase Willy despre Jake.

— Deci tu ai ştiut răspunsurile tot timpul ăsta!

— Ceea ce credea Willy că ar fi răspunsurile. Dar nu aveam nimic care să confirme că avea dreptate. Ăsta este al doilea motiv pentru care m-am hotărât să rămân alături de tine în investigaţiile pe care le faci. Înainte de a băga pe cineva la apă, trebuia să mă conving dacă fac bine sau nu.

Kate ridică privirea şi îl întrebă cu asprime:

— Te numeşti într-adevăr Nat Murdock?

— Da.

— Bine. Mă bucur să aud asta. Dar când terminăm cu toate astea, va trebui să ne aşezăm şi să mai lămurim lucrurile. Ai înţeles, domnule Murdock?

— ’Nţeles.

O lăsă puţin să se îndepărteze, dar îi păstră mâna într-a lui. Privi scrutător întunericul ce îi învăluia şi murmură:

— Până una alta, să terminăm ce-am început.

Capitolul 54

Peştera se afla nu departe de potecă, ascunsă de tufişurile dese de păducel. Plecară capul şi pătrunseră în galerie.

Nat îi dădu lui Kate lanterna pe care o luase cu el. O aprinse şi priviră în jur.

Partea bună era că nu existau lilieci. Partea proastă, că peştera era surprinzător de adâncă. Se pierdea undeva unde privirile lor nu puteau pătrunde.

— Fii atentă!

Kate dădu din cap şi începu să înainteze cu grijă. Nu vroia să piardă nimic din ceea ce era de văzut. Cam la douăzeci de iarzi de la intrarea în peşteră, lumina lanternei dădu la iveală amprenta unui picior.

Kate se aplecă şi atinse urma cu degetul. Era oare posibil să se fi păstrat de atâta timp? Pământul uscat se surpa la cea mai mică atingere. Îşi retrase mâna şi continuă să privească amprenta.

Nu era posibil să se fi păstrat din anii în care familiile Braunsweiger şi Schlossberg îşi petreceau vacanţele acolo. Contactul cu aerul ar fi distrus de mult orice urmă atât de veche. Dar putea fi acolo de câteva luni. Era urma unui pantof bărbătesc, destul de lat. Puţin mai departe se zărea încă una.

Galeria devenea din ce în ce mai îngustă. Privi cu atenţie tavanul, dar nu văzu nimic îngrijorător. Coborând privirea, văzu ceva care o făcu să se oprească brusc. În fundul peşterii zări o mică ridicătură de pământ.

Se apropie şi îndreptă lumina lanternei spre ceea ce o intrigase. Oricât i-ar fi fost de neplăcut, nu avea încotro. Moviliţa aducea foarte bine cu un mormânt. Ba mai mult, cineva scormonise de curând în el.

Înghiţi în sec şi făcu un pas înapoi. Din colţul ochiului zări o formă de culoare deschisă, nu prea voluminoasă, prinsă de peretele peşterii. Întinse mâna cu grijă şi dădu de o geantă de voiaj, din pânză. O deschise şi aruncă o privire înăuntru. Încet, scoase un plic şi lăsă geanta jos. Prinse lanterna sub braţ şi scoase câteva coli de hârtie îndoite.

„Draga mea Kate, spunea scrisoarea. Dacă ai ajuns să citeşti aceste rânduri meriţi să fii mândră de tine. Ti-ar fi fost uşor să uiţi pur şi simplu ce ţi-am trimis. Mulţi alţii aşa ar fi procedat. Noi, cei din familia March, n-am

prea avut noroc pe lumea asta, dar am compensat prin încăpăţânare. Nu e nimic rău în asta.

De-acum ai văzut mormântul. Nu te uita mai în amănunt, eu l-am verificat deja. N-a mai rămas aproape nimic, doar nişte oase, dar presupun că vor fi de-ajuns pentru identificare.

Iată ce s-a întâmplat. Jake a venit acasă în februarie ’46. Am fost cu toţii foarte bucuroşi când am auzit că a scăpat. Am organizat o petrecere mare la care a fost invitată toată lumea. Era cel mai bun prieten al meu şi îmi lipsea enorm, aşa că eram în culmea fericirii.

Pe scurt, ne-am îmbătat criţă. N-am cum să-i spun altfel. Nu cred că vei fi vreodată curioasă să guşti alcool distilat, dar crede-mă pe cuvânt. Oricum, nu eram deloc grăbit să mă întorc acasă la bunică-ta în situaţia în care eram şi, pentru că Jake era şi mai beat decât mine, mi-am zis să-l duc înapoi la rulota în care locuia. Am ajuns cu bine, deşi ne-am rătăcit de câteva ori, lucru ce nu era prea uşor într-un cătun atât de mic cum era Calhoon County. I-am scos cizmele şi l-am culcat. Era aproape inconştient şi delira. Cred că se dezobişnuise de alcoolul rafinat şi îl lovise în moalele capului.

L-am ascultat un timp, dar apoi m-am gândit că nu mi-ar strica o bere. Jake avea un răcitor în capul rulotei. Ciudat ce-şi poate aduce aminte omul. Mama avea unul la fel.

Beam din bere când l-am văzut. Era greu să-ți scape, atât era de mare. Jake ar fi putut să-l ascundă mai bine, dar probabil nu se aştepta la musafiri.

Era înfăşurat într-o prelată, dar un colţ era descoperit. M-am gândit că e ceva din aur. Nu e frumos să tragi cu ochiul, dar asta am făcut. Crede-mă, pictura aia mi-a tăiat răsuflarea. Nu mai văzusem ceva atât de frumos. Aveam şoimi prin Calhoon County, dar ăsta părea atât de viu încât te aşteptai să-şi ia zborul dintr-o clipă în alta.

A doua zi m-am întors să văd cum se mai simte Jake, dar dispăruse cu tabloul. S-a întors peste câtva timp, şi după o lună, a plecat împreună cu bunică-ta, în nord.

Nu a făcut bine ceea ce mi-a făcut cu Leslie Ann, dar nu s-a oprit aici. Întotdeauna a obţinut ce-a vrut. După o vreme am început să mă gândesc cum de reuşea. Asta, când mi-am amintit de pictură. Mi-a luat ceva timp, dar până la urmă am descoperit ce era. Mi-am închipuit că Jake furase tabloul în timpul războiului iar de aici mi-am pus întrebarea ce altceva făcuse. Dacă te gândeşti puţin, o să vezi că a început să-i meargă bine de-

abia de prin ’48, când l-a salvat pe spionul acela american. M-am întrebat cum de a reuşit un băiat simplu din Calhoon County să facă aşa ceva?

Am mers pe urma tabloului şi am ajuns le Maria Braunsweiger. E o femeie de treabă. Mă bucur că am avut ocazia să o cunosc. Mi-a povestit despre Gessel. Nicio pedeapsă nu e destul de grea pentru asemenea oameni.

Mi-am adus aminte că mai auzisem numele acela. Îl auzisem de la Jake în noaptea aceea când ne-am îmbătat. A mai spus şi alte lucruri. Le tot repeta, de parcă îl obsedau. A pomenit şi numele lui Schlossberg şi Volker.

Şi-acum vine partea cea mai dură. Aşa cum văd eu lucrurile, cel care odihneşte în mormântul din peşteră este adevăratul Manheim Schlossberg. Gessel îl cunoştea la fel de bine ca pe familia Braunsweiger. A aflat cumva că fraţii Braunsweiger intraseră în rezistenţă şi i-a ucis. Nu e greu de închipuit că a procedat la fel şi cu Schlossberg.

Dacă am dreptate, trebuie să recunoşti că a jucat tare. Toţi anii ăştia s-a dat drept erou de război, pe deasupra şi evreu de origine. Inteligent! întrebarea este, Jake ştia de toate astea? Poate că nu. Poate că el n-a făcut altceva decât să fure tabloul şi să îl ascundă. Dar atunci cum a reuşit să-l salveze pe spionul acela? Dragă, îmi pare rău, dar cred că ştie. Cred că în toţi anii ăştia el şi Gessel s-au ajutat reciproc.

Sper să mă înşel. Tu trebuie să hotărăşti. Ţine minte un singur lucru, te iubesc şi oricum ai decide, nu mă supăr.

Bunicul tău, Willy March.“

Kate lăsă scrisoarea din mână. Tremura din tot corpul şi se simţea gata să leşine. Inspiră adânc de câteva ori, dar fără prea mare folos.

Privirea i se fixă o clipă pe mormânt, apoi luă din nou scrisoarea. Avea nevoie de timp ca să înţeleagă tot ce era scris acolo. În primul rând vroia să afle părerea lui Nat despre ea.

Se întoarse, gata să-l întrebe, dar dispăruse. Era singură în peşteră.

Capitolul 55

— Suntem nişte bătrâni nebuni, asta suntem, zise piticul. Ar trebui să stăm undeva cu burta la soare, nu să râmăm prin noroaiele astea.

— Atunci pleacă dracului, ţipă Jake. Coboară din maşina mea!

Cum maşina gonea cu peste o sută de kilometri pe oră, nu era o sugestie uşor de înfăptuit. Piticul se făcu că nu aude.

— Uşurel, murmură Sir David. Cu asemenea discuţii nu rezolvăm nimic. Nu avem timp pentru aşa ceva, domnule Jameson şi înţeleg că sunteţi îngrijorat pentru soarta nepoatei dumneavoastră.

— Nu înţeleg ce te privesc toate astea pe dumneata, amice, dar dacă îmi stai în cale, o să-ți pară al naibii de rău.

— Fără îndoială, replică Sir David sec. Coincidenţa este că şi noi o urmărim pe domnişoara Jameson.

Jake se întunecă la faţă. Pentru o clipă îşi luă privirea de la drum.

— Ce-ai spus?

— Ce-ați auzit.

Îşi aduse aminte de sfatul piticului şi continuă răbdător.

— Nepoata dumneavoastră a plecat de la Dublin acum trei zile, îndreptându-se spre Londra. Acolo a întâlnit-o pe Maria Braunsweiger. S-a întors în aceeaşi scară, a înnoptat în casa din Wicklow, iar a doua zi dimineaţa a plecat spre Viena, unde a ajuns ieri. Stă la hotelul „Ambasador”. E însoţită de un bărbat pe care nu am reuşit să-l identificăm. În după-masa aceasta au plecat cu un elicopter, se pare trimis de Manheim Schlossberg. Colegul meu şi cu mine încercăm să le dăm de urmă.

Degetele lui Jake se albiră pe volan. Faţa i se schimonosi într-un rânjet batjocoritor.

— Ce naiba sunteţi, spioni?

— Da, însă pensionari, spuse Sir David şi continuă fără să dea atenţie privirii uluite pe care i-o aruncă Jake. Sunt o grămadă de lucruri de clarificat aici, printre care şi de unde naiba aţi ştiut că nepoata dumneavoastră se află în locul ăsta.

— Am ghicit, se hlizi Jake, apoi dădu din cap exasperat. Iau nişte bătrâni tâmpiţi de pe drum şi ei încearcă să mă fraierească spunându-mi că sunt spioni. Mare e grădina lui Dumnezeu!

— Se pare că Dumnezeu n-a prea avut grijă de tine, băiete, zise piticul bine-dispus.

— Sunteţi prietenii lui Willy, nu-i aşa? Sunteţi exact tipul de rataţi cu care îi plăcea să se întovărăşească.

— Ca tine, vrei să zici? întrebă încet Sir David. Înainte de război aţi fost prieteni la cataramă, după câte ştiu.

Jake strânse buzele, apoi frână brusc, împrăştiind noroi de jur-împrejur.

— OK, daţi-i drumul. De unde ştiţi despre Willy?

— De la Maria Braunsweiger. A vizitat-o.

— Nu cunosc nicio Maria Braunsweiger.

— Sigur că nu, râse piticul. Şi nu ştii nimic nici despre un tablou de Rafael care a dispărut.

— Ţineţi gura, urlă Jake, şi-l împunse cu degetul în piept pe Sir David. Acum vorbesc cu el. Ajung şi la tine.

Rostise cuvintele ca o ameninţare şi, într-adevăr, chiar aşa sunau.

Sir David oftă. O fracţiune de secundă îşi aminti de coastele însorite ale Sardiniei şi de mâinile răcoroase ale soţiei lui. Îşi promise ca de îndată ce va ajunge acasă, să-i spună cât de mult o iubeşte. Era singurul lucru bun care îl împiedica să se apropie prea mult de partea întunecată a vieţii, cum făcea acum.

Spuse cântărind cuvintele:

— Maria Braunsweiger este singura supravieţuitoare a familiei care poseda, printre multe alte valori, şi tabloul „Il Falcone”, de Rafael. Toată povestea asta a început atunci când nepoata dumitale a intrat în magazinul amicului meu, la Dublin, şi l-a rugat să o ajute să identifice tabloul.

— Atâta tot? Kate flutură o fotografie a unui tablou vechi şi doi spioni scoşi din circulaţie intră în acţiune. Nu ţine!

— Scoşi din circulaţie, poate, spuse Sir David cu demnitate, dar care mai au nişte socoteli de încheiat, „Il Falcone” fiind una dintre ele.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Şi după toate aparenţele, sunteţi implicat în această afacere, domnule Jameson. Willy March v-a scotocit trecutul. A descoperit ceva cu care era convins că vă putea distruge.

— Willy era scrântit, ca şi voi. Uite, vă mai spun o dată. Oricine aţi fi şi cu ce dracu’ v-aţi ocupa, să nu dea sfântul să vă băgaţi între mine şi Kate. Dacă o faceţi, vă calc în picioare! Aţi priceput?

— Ce caracter imposibil, pufni piticul.

— Obişnuit să facă după cum îl taie capul.

— Duceţi-vă la dracu'! Dacă aş avea o armă… scrâşni Jake.

— V-aş oferi-o pe a mea, dar în condiţiile acestea prefer să o păstrez.

Ochii lui Jake se îngustară.

— Ați venit aici cu avionul. Asta înseamnă că nu eşti înarmat.

— Eşti sigur? întrebă Sir David cu jumătate de gură şi dădu puţin deoparte haina, descoperind un revolver băgat într-un toc de piele. De obicei nu-i plăcea să se poarte atât de neobrăzat, dar de data aceasta hotărî să facă o excepţie.

— Domnule Jameson, pensionarea nu înseamnă decăderea din toate drepturile. Acum vă sfătuiesc să porniţi maşina imediat. Asta, dacă sunteţi la fel de îngrijorat ca mine de soarta nepoatei dumneavoastră.

Jake se albi la faţă şi întrebă cu vocea sugrumată:

— Cine sunteţi?

— Hargreave, M15. Acum dă-i drumul.

Jake se conformă, apoi, după un timp, întrebă încet:

— Ce ştiţi despre toată povestea asta?

— S-ar putea să ştim mai multe decât dumneata. Cel puţin, aşa aş vrea să fie.

Capitolul 56

Cât timp fusese în peşteră, se înnoptase. Kate fu cuprinsă de frică şi îngână cu glas pierdut:

— Nat?

Nu se auzea nimic decât zgomotele obişnuite ale pădurii.

— Nat?

Nimic.

Câteva clipe încercă să se liniştească gândindu-se la ce o să-i facă atunci când va apărea. Fierberea în ulei încins i se părea o pedeapsă prea blândă.

— La dracu', unde eşti?

Ciuli urechile în aşteptarea unui răspuns, uitând aproape să respire, dar nu auzi nimic.

Splendid. În spate avea o peşteră cu un mormânt în ea, în faţă, o potecă întortocheată, pierdută în beznă, care ducea într-un loc bântuit de stafii. Oare asta însemna să fii între ciocan şi nicovală?

Oricât s-ar fi străduit, nu şi-l putea imagina pe Nat întorcându-se la maşină şi stând la o şuetă cu Dunmore. Atunci unde putea fi?

— Nat Murdock, se adresă ea copacilor, când o să pun mâna pe tine, o să-ți pară al naibii de rău.

Copacii rămaseră tăcuţi. Dar bărbatul care păşea încet pe pământul umed o auzi şi zâmbi.

Instrucţiunile fuseseră cât se poate de clare. Trebuia să aducă fata nevătămată. Va face întocmai. Mai târziu, vor avea timp să se cunoască mai bine.

Capitolul 57

Nat îşi revenea încet, încet. Pe măsură ce îşi recăpăta cunoştinţa durerea îl săgeta din ce în ce mai puternic.

Frânturi de imagini îi treceau prin faţa ochilor - Kate, peştera. Măcar ea era în siguranţă pentru moment. Apoi Dunmore, rămas în maşină. Alergarea înapoi în luminiş ca să-l prindă. A ajuns exact atunci când se pregătea să vină după ei.

Lupta pe viață şi pe moarte, constatarea că se asemănau în multe privinţe. Pe undeva, primiseră aceeaşi pregătire.

Dunmore era bun, dar se aşteptase la asta. Problema era că Dunmore fusese mai pe fază. Avea un pistol şi nu se sfiise să-l folosească.

Nat observase glonţul pornind şi se aruncase după primul copac. Totuşi, primi lovitura în umăr, chiar sub carotidă. Dacă nimerea câţiva ţoli mai sus, era un om mort.

Dar era în viață, sfâşiat de o durere cumplită. Nu dorea decât să stea acolo, întins pe pământ. Poate va înceta să mai sângereze, poate nu. Poate că Dunmore se va întoarce să-şi desăvârşească opera, poate că nu. Poate va rămâne în viață, poate nu.

Încercă să-şi amintească de ce avea importanţă, când auzi ca prin vis glasul lui Kate, strigându-l:

— Nat!

Clipi. Părea furioasă. Era de închipuit că atunci când în sfârşit se va îndrăgosti, femeia asta va fi o temperamentală.

Poate că apropierea morţii îi tulbura minţile, dar o clipă îi trecu prin cap ideea că poate Willy îşi imaginase exact ce va simţi Nat pentru Kate. Şi ce va simţi ea pentru Nat.

Furioasă.

Avea tot dreptul să fie. La urma urmei, o părăsise ca să încheie socotelile cu Dunmore.

Spaima îl paraliză. Dunmore. O, Dumnezeule, nu! Trebuia să uite de durere. Trebuia să se ridice.

Îşi atinse umărul cu mâna. Când o retrase era fierbinte şi cleioasă. Sângera foarte tare.

Privi în jur năuc. Se întunecase aproape de tot, dar lumina stelelor era suficientă ca să-şi dea seama că se afla într-un luminiş, în spatele unui

copac. Făcu un pas, apoi încă unul, până simţi că i se înmoaie genunchii şi se prăbuşi. În cădere îşi lovi umărul şi scăpă un ţipăt printre dinţii încleştaţi.

Agonizând, se forţă să se ridice din nou. Luminişul era gol. Nici urmă de maşină.

Kate dispăruse, la fel şi Dunmore.

Noaptea devenea din ce în ce mai rece. Îi usca broboanele de sudoare de pe faţă şi-i umplea plămânii cu o putere binefăcătoare.

Îi era imposibil să alerge, dar putea merge. Acceptă cu resemnare durerea şi chiar frica. Nu aveau importanţă.

Nimic nu avea importanţă în afară de Kate.

Kate şi Dunmore.

Kate şi Gessel.

Fu cuprins de o furie, o furie rece, primitivă, absolută.

Continuă să meargă, clătinându-se. Ura creştea în el. Rânji ameninţător.

— Vin, şuieră, şi furia lui părea să învăluie pădurea, ajungând până la bărbatul invalid din casa cu pereţii de sticlă, cocoţată în vârful muntelui.

Capitolul 58

— Iarăşi, scânci Kate şi se gândi că începe să devină o obişnuinţă. Era a doua oară în mai puţin de o săptămână că cineva o lovea în cap şi îşi pierdea cunoştinţa.

Prima dată fusese salvată de Nat. De data aceasta se părea că trebuia să se descurce singură.

Îi era foarte frig.

Se ridică icnind şi privi în jur. Era într-o închisoare, închise ochii, sperând să izgonească imaginea. În zadar. Deschise din nou ochii şi văzu că nu se schimbase nimic. Hotărât lucru, era într-o închisoare veritabilă, cu pereţi de piatră şi gratii la uşă.

Încercă, încet, să se ridice, dar ţâşni în picioare când simţi ceva strecurându-se pe lângă picioare. Un bec anemic, aflat imediat deasupra uşii lumina încăperea.

Apucă gratiile şi-şi lipi faţa de ele, încercând să-şi dea seama unde se află. Dincolo de uşă se zărea un spaţiu larg, cu arcade de piatră.

Părea să fie subsolul unei clădiri medievale. Asta explica închisoarea în care se afla şi şobolanii care foiau în jurul ei. Nu avea de gând să rămână prea mult în locul acela.

Se dădu câţiva paşi înapoi şi, luându-şi avânt, lovi uşa cu umărul. Rămase nemişcată, dar i se păru că aude un scârţâit de balamale.

În regulă. O lovi din nou. De data aceasta, i se păru că uşa s-a mişcat puţin.

O lovi din nou, cu umărul celălalt şi de data aceasta fu sigură că uşa se mişca.

Încă o dată. Umerii o dureau cumplit şi-şi imagina vânătăile care îi împodobeau, dar nu-i păsa. Cu o ultimă sforţare împinse uşa şi balamalele cedară. Uşa se prăbuşi cu zgomot pe dalele de piatră.

Praful care se ridică în aer o făcu să tuşească. Trecu peste uşa căzută şi urcă în fugă treptele.

Capitolul 59

— Instrucţiunile mele au fost clare, spuse Schlossberg. Trecuse atâta timp de când i se spunea aşa, încât el însuşi încetase să se gândească la vechiul său nume. Schlossberg îi convenea de minune. Chiar îl amuza.

— Trebuia să omori bărbatul şi să aduci fata aici. Unde este?

— Ajung şi la asta, spuse Dunmore. Mai întâi trebuie să stăm de vorbă.

— Într-adevăr? întrebă Schlossberg pe un ton neutru, de parcă nimic din cele întâmplate nu avea de-a face cu el.

Se aflau în holul spaţios al casei. Buşteanul mare care ardea în cămin trosni. Dunmore tresări.

— Eşti nervos? întrebă Schlossberg. Poate ar fi mai bine să iei loc.

— Mai târziu. Mai întâi avem de lămurit câteva lucruri. Nu eşti chiar ceea ce pari, nu-i aşa, Herr Schlossberg?

Omul care se numise Gessel îşi îndreptă privirea spre tavanul înalt, cu grinzi de lemn. Avuseseră dreptate. Rasa umană era neîncetat trasă în jos de Untermenschen[1]. Până aceştia nu vor fi stârpiţi, nu exista nicio speranţă de mai bine.

Asta nu înseamnă că oameni ca Dunmore nu îşi aveau utilitatea lor. Doar că aveau tendinţa să nu-și cunoască lungul nasului.

— Cred că ar trebui să-mi spui unde se află fata acum.

— Ajungem şi la asta. Mai întâi, o să-mi spui nişte lucruri. Să începem cu tabloul lui Rafael despre care vorbea. Ştii cumva unde se află?

— Şi dacă as ști?

— Poate ai vrea să-mi spui. Şi dacă tot am ajuns la asta, poate-mi povesteşti şi despre Heinrich Gessel. Ea spune că e mort, dar încep să-mi pun întrebări.

Schlossberg zâmbi. Se amuza văzându-l pe Dunmore făcând pe deşteptul.

— Dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, poate îmi spui exact ce s-a întâmplat cu faţa şi cu picioarele dumitale?

— Am căzut.

— Ghinion. Când s-a întâmplat?

— Spre sfârşitul războiului.

— Păcat că medicii n-au reuşit să facă o treabă mai bună.

— De fapt, au făcut exact ceea ce li s-a cerut să facă.

— Ce vrei să spui? se încruntă Dunmore.

— Le-am spus că trebuie să rămân semi-paralizat şi cu cicatrici evidente pe faţă. Ca să par cât mai veridic, înţelegi.

— Nu pricep. Vrei să spui că arăţi aşa pentru că ai vrut-o?

— Nu pot să spun că am vrut-o. Totuşi, mi-am dat seama că este în interesul meu. Vezi tu, intram în pielea unui om despre care se ştia că fusese torturat în mod sistematic, timp îndelungat. Nu puteam să apar nevătămat. Apoi, cicatricile de pe faţă erau o explicaţie pentru schimbarea fizionomiei.

Sângele fugi din obrajii lui Dunmore. Îl privi pe Schlossberg perplex.

— Vrei să spui…

— Haida-de. Ţi-a trecut deja prin cap că aş fi Gessel. Ai bănuit de când ai auzit motivul pentru care venise domnişoara Jameson şi te-ai convins mai mult sau mai puţin, atunci când ţi-am ordonat să-l omori pe Murdock. Am dreptate?

— Poate, dar eu…

— Din fericire, eram cel mai în măsură să spun medicilor ce aveau de făcut. Condusesem personal interogatoriile lui Manheim. Era chiar la sfârşitul războiului. Dacă ar mai fi reuşit să reziste câteva zile, supravieţuia. Bine-nţeles, nu puteam să-mi asum riscul ăsta, aşa că l-am împuşcat.

Dunmore înghiţi în sec. Se uita ca hipnotizat la celălalt bărbat.

— Eşti chiar Gessel. În toţi anii ăştia te-ai prefăcut că eşti un om pe care l-ai omorât cu mâinile tale.

— Pe vremea aceea, eram mândri de munca noastră, domnule Dunmore. Ne îndeplineam îndatoririle cu conştiinciozitate. Sunt virtuţi care, din păcate, lipsesc generaţiei dumitale.

Tânărul se scutură de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn greu.

— Mda, aşa e, voi, naziştii bătrâni, țineți mult la virtute. Hai s-o scurtăm. Nu-ţi dau fata până nu primesc tabloul. Cred că e corect. Eşti prea bătrân ca să te mai bucuri de el, iar eu am relaţii pe piaţa neagră care pot să se ocupe de el. Cât poate să facă un Rafael - cinci, şase milioane? Fata trebuie să fie la fel de valoroasă pentru dumneata.

— Interesant ce spui. Dar îi supraapreciezi valoarea. Nu-mi foloseşte decât foarte puţin şi pe termen scurt.

— Nu cred.

— Ar trebui să mă crezi. Singura menire a domnişoarei Jameson este să servească de momeală. Pe bunicul ei îl vreau şi sunt sigur că va sosi cât de curând. După ce o să am grijă de el, voi putea să-mi continui munca, așa ca înainte.

Zâmbi. Fără să fie observat de Dunmore, îşi strecură mâinile în spatele pernei de pe canapeaua pe care şedea.

— Este o muncă foarte importantă, domnule Dunmore. Multă lume din ţările recent eliberate din Est este foarte nemulţumită. Au pierdut siguranţa pe care o aveau şi până în prezent capitalismul nu le-a oferit mai nimic. De asemenea, mulţi sunt derutaţi pentru că nu li se mai spune ce să facă şi ce să vorbească. Nu le place să-şi asume răspunderea. Desigur, şi în Vest sunt destui asemeni lor. Oamenii nu erau pregătiţi. De dată aceasta, va fi altfel.

— Eşti nebun. Dar nu mă priveşte. Dă-mi tabloul şi am plecat.

— Măcar într-un sens ai dreptate, spuse Gessel, scoţând pistolul.

Ţinti şi trase, fără să clipească.

Glonţul îl nimeri pe Dunmore drept în piept. Forţa impactului îl proiectă drept în fereastra din spatele lui. Rămase o clipă agăţat de geamul crăpat, apoi alunecă încet pe podea.

Capitolul 60

Sunetul împuşcăturii îi alertă pe Sir David şi pe pitic. Fără să stea pe gânduri, alergară spre casă. Jake îi urma de-aproape.

Un majordom speriat încercă să le aţină calea, dar îl dădură deoparte şi intrară în holul mare. Gessel stătea în picioare, sprijinit de fereastră. Privea spre Dunmore, întins la picioarele lui. Fără îndoială, era mort.

Neamţul ridică privirea. Părea surprins de apariţia lui Sir David apoi, văzându-l pe pitic, faţa i se schimonosi. În schimb, lui Jameson îi zâmbi.

— Nu m-ai dezamăgit niciodată, Jake. E unul din lucrurile care ne-au ţinut împreună.

Jake nu-i răspunse imediat. Privea uluit cadavrul lui Dunmore. Îşi ridică privirea cu greu spre Gessel.

— Ţi-ai ieşit din minţi? Ce dracu' s-a întâmplat aici?

— Nimic deosebit. Tocmai am scăpat de un salariat neloial.

Privi din nou spre Sir David şi pitic.

— Cine sunt prietenii tăi?

— N-are importanţă. Unde e Kate?

— Din păcate, nu ştiu. Domnul Dunmore a ascuns-o undeva. N-a mai apucat să-mi spună unde.

Jake se întunecă la faţă. Făcu un pas spre Gessel.

— Nenorocitule. Nenorocit împuţit ce eşti. Să mă ierte Dumnezeu pentru că am avut de-a face cu tine atâţia ani.

— Ai avut de-a face? întrebă Gessel. Minimalizezi lucrurile, Jake, dar de fapt întotdeauna te-ai ferit de neplăceri. Ai vrut să fii în lumina reflectoarelor, să primeşti onorurile pentru lucrurile bine făcute, să vezi oamenii pândind cu înfrigurare fiecare vorbă a ta. Şi toate astea mulţumită mie. Fără informaţiile şi legăturile mele nu ai fi ajuns niciodată în poziţia în care eşti azi.

— A fost reciproc, rosti Jake cu vocea răguşită. Ţi-am dat informaţiile confidenţiale de care aveai nevoie să faci investiţii profitabile. Cu ajutorul meu te-ai îmbogăţit.

— Adevărat, recunoscu Gessel. Totuşi, chiar şi cele mai bune colaborări se sfârşesc o dată şi-o dată.

Făcu un gest cu mâna în care ţinea pistolul.

— Hai, cu toţii, duceţi-vă lângă uşă.

Nu mişcă nimeni. În tăcerea care urmă se auzi vocea calmă a lui Sir David.

— Chiar crezi că ne poţi omorî pe toţi?

Gessel păru surprins de întrebare.

— De ce nu? Sunteți doar trei.

— A uitasem. Când ai omorât atâţia, trei oameni sunt un mizilic. Ciudat însă, n-ați reuşit niciodată să duceţi ceva la bun sfârşit. Pentru nişte supermeni, aveţi un mod ciudat de-a o da în bară.

Gessel strânse din buze şi ridică pistolul.

— Cred că tu o să fii primul.

— Nu, rosti Jake. Vorbea calm, de parcă era o hotărâre gândită de mult şi cu care era împăcat.

Ochii lui Gessel sticliră. În acea clipă de ezitare Jake se aruncă peste el. Gessel îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli pe podea. Jake se sprijini cu tot corpul de geam. Păli şi duse mâna la inimă.

Se auzi un scrâşnet prelung şi geamul crăpat se sparse în mii de cioburi. În acelaşi timp Schlossberg ridică din nou arma.

Se auzi o împuşcătură. Neamţul ţipă şi deschise larg ochii, uluit.

— Pentru Maria, şopti Sir David atât de încet încât doar piticul îl auzi.

Capitolul 61

— Nu te uita, spuse Nat. Văzuse ce se întâmpla dincolo de geamul spart şi nu vroia ca să vadă şi ea. Îi apropie capul de umărul teafăr.

Kate îl ascultă fără să se opună, ceea ce-l făcu să bănuiască că sfatul lui venise prea târziu.

— Îmi pare rău, spuse, mângâindu-i părul.

Kate tremura din tot corpul, dar nu spunea nimic, ci doar se agăţa cu disperare de el.

Se regăsiseră pe o pajişte din apropierea casei, Kate, scăpată din ruinele temniţei, iar Nat, luptându-se cu ultimele puteri să ajungă la Schlossberg. Nu era clar cine pe cine găsise. Puteau dezbate problema ani în şir, ceea ce Nat spera din toată inima.

— Te-a iubit, spuse convins de adevărul pe care-l rostise. Era uşor să o iubeşti pe Kate.

Kate mişcă uşor capul nu pentru a se opune, ci ca un reflex la toată durerea pe care o îndura.

— Willy a mai lăsat o scrisoare în peşteră. E şi un cadavru acolo. Cred că este Schlossberg.

— Înseamnă că a avut dreptate, şopti Nat.

Privi din nou spre fereastră şi rosti în gând o rugăciune. Ochii lui Jake erau închişi. Părea împăcat.

EPILOG

Vântul fierbinte şi uscat sufla prin gratiile gărduleţului din jurul cimitirului, trecând peste pietrele funerare, mişcând crengile celor câţiva copaci piperniciţi agăţaţi de solul nisipos. Adierea lui uscă lacrimile ce alunecau pe obrajii lui Kate.

Se aplecă şi aranjă florile de pe mormântul lui Willy. Acelaşi lucru îl făcuse cu două zile în urmă, în Washington, la mormântul lui Jake.

Umblatul prin cimitire nu era o ocupaţie potrivită pentru o tânără mireasă, dar nu-i părea rău. Ajunsese să-i iubească pe ambii bătrâni, şi ştia că, în felul lor, o iubiseră amândoi.

— Şoimul a ajuns acasă, Willy, şopti. E din nou la Maria. S-au mai găsit multe altele în casa lui Gessel. Va dura ani de zile până se va descoperi cui au aparţinut.

Îşi şterse urmele de lacrimi de pe faţă şi îndreptă, pentru ultima oară, florile de pe mormânt.

Vântul îi mângâia faţa ca o blândă binecuvântare.

— Oriunde ai fi, sper că eşti mulţumit. Poate şi Jake… Cine ştie.

Se întoarse încet. Dincolo de gardul de fier, o aştepta Nat.

Se îndreptă cu paşi hotărâţi spre el. Departe, din ce în ce mai departe de mormânt, sub soarele arzător al Texasului.

[1] Suboameni (*germ*.). Cuvânt îndrăgit de propaganda nazistă

CUPRINS